

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

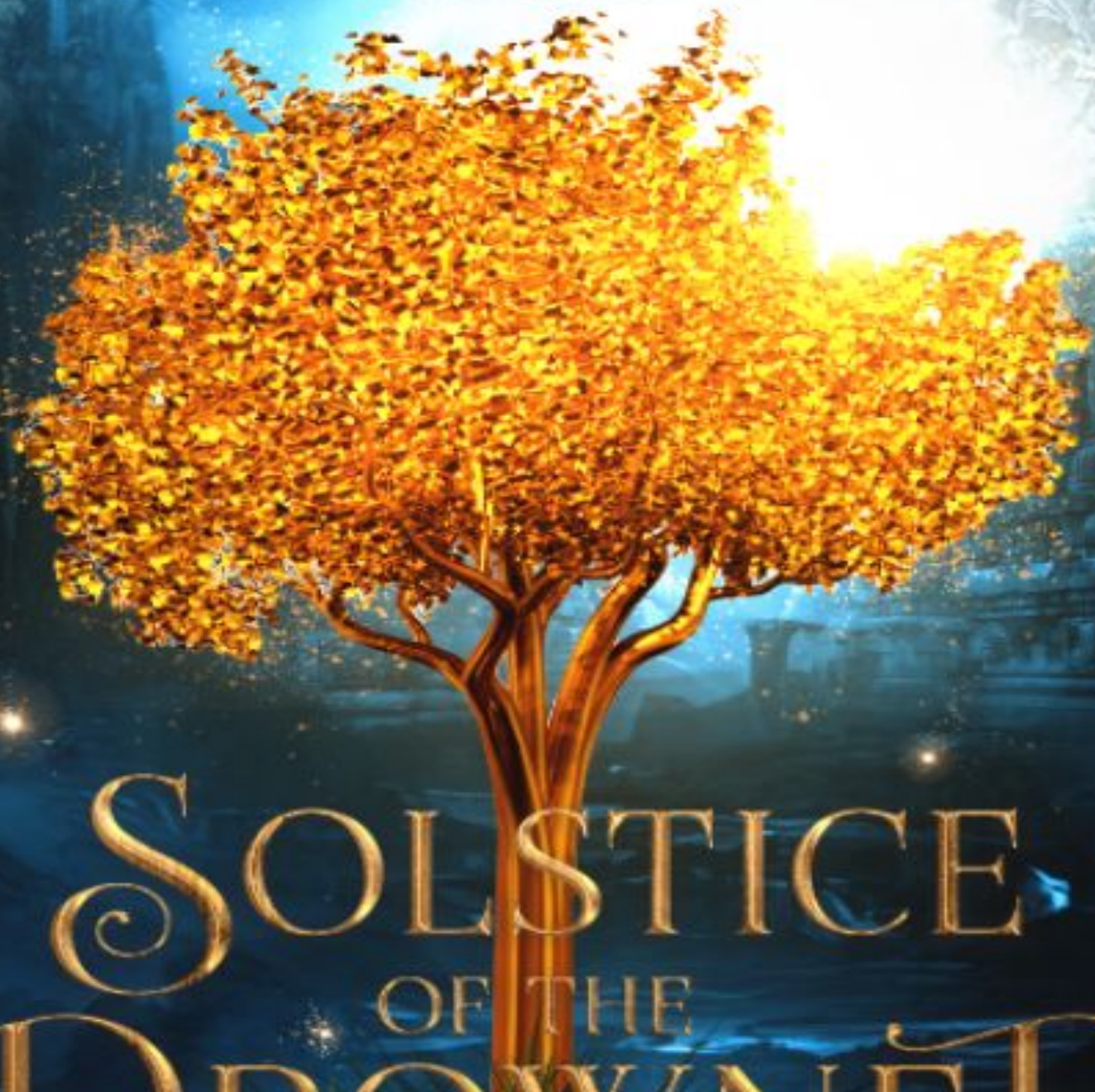
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
DROWNED EMPIRE
NOVELLA

SOLSTICE
OF THE
DROWNED
EMPIRE

FRANKIE DIANE MALLIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**BOĞULAN
İMPARATORLUĞUN
GÜNDÖNÜMÜ**

BOĞULMUŞ BİR İMPARATORLUK ROMANI

FRANKIE DIANE MALLIS

Telif Hakkı

Copyright © 2022 by Frankie Diane Mallis

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Stefanie

Saw Kopya Editörü: Danielle

Dyal 978-1-957014-05-0 Ciltsiz

978-1-957014-06-7 Ciltli

Adanmışlık

Dünyanın en iyi Sokak Takımı olan Team Forsworn Mayhem'in okuyucuları için. Bu senin için, çünkü gerçekten, Solstice senin hevesin olmadan var olamazdı. Rhyan'ın bakış açısını ilk isteyen sizdiniz, özellikle de Bu romana adını veren özel bir sahne. Ve aynı zamanda

Bu kısa öyküyü bir novellaya dönüştürdüğünden emin olduğum kişiler (şşşş, son kelime sayısı ile teknik olarak bir roman). İyi eğlenceler!

LÜMERYA HARİTASI

BAMARİSTAN HARİTASI

İçindekiler

1. [BOĞULAN İMPARATORLUK SERİSİ OKUMA SIRASI](#)
2. [İÇERİK UYARISI](#)
3. [ÜÇ YILLAR ÖNCE KIZIM OF THE BOĞULMUŞ İMPARATORLUK...](#)
4. [1. BİRİNCİ BÖLÜM](#)
5. [2. İKİNCİ BÖLÜM](#)
6. [3. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)
7. [4. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
8. [5. BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
9. [6. ALTINCI BÖLÜM](#)
10. [7. YEDİNCİ BÖLÜM](#)
11. [8. SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
12. [9. DOKUZUNCU BÖLÜM](#)
13. [BOĞULAN İMPARATORLUĞUN LEYDİSİ](#)
14. [BOĞULAN İMPARATORLUĞUN OĞLU](#)
15. [LUMERİA İMPARATORLUĞU](#)
16. [BAMARIAN KONSEYİ](#)
17. [UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ](#)
18. [SÖZLÜK](#)
19. [LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ](#)
20. [TEŞEKKÜRLER](#)
21. [AYRICA FRANKIE DIANE MALLIS TARAFINDAN](#)
22. [YAZAR HAKKINDA](#)

BOĞULAN İMPARATORLUK SERİSİ OKUMA SIRASI

1. BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZI (BOĞULAN İMPARATORLUK #1)
2. BOĞULAN İMPARATORLUĞUN MUHAFIZI (BOĞULAN İMPARATORLUK #2)
3. BOĞULAN İMPARATORLUĞUN GÜNDÖNÜMÜ: BOĞULAN İMPARATORLUK ROMANI (BOĞULAN İMPARATORLUK #0.5)

Lütfen dikkat: Bu romandaki olaylar KIZ'ın ana hikâyesinden üç yıl önce geçmektedir, ancak SOLSTICE 1. ve 2. kitaplar için spoiler içermektedir.

İÇERİK UYARISI

SOLSTICE aşağıdakileri içerir:

Kadın Düşmanlığı
Cinsel saldırıya yapılan atıflar
Narsisistik istismar ve fiziksel şiddet Aile
içi ve çocuk istismarına atıflar Depresyon
üzerine düşünceler

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZINDAN ÜÇ YIL ÖNCE...

BİRİNCİ BÖLÜM

"KAMBUR DURMAYI BIRAK, RHYAN. Halktan biri gibi görünüyorsun." Babam çöplüğün karşısından dik dik baktı, konuşurken buz gibi aurası ısıırıyordu. Bir eli okumakta olduğu parşömeni sıkıca kavrarken, diğer eli belindeki kılıcın kabzasını tutuyordu. Parlak siyah deri kabzayı kaplıyordu ve bu kabza, kahvaltıdan önce onun gözetimi altında kendi kendime bileyip parlatmam için beni zorladığı kılıca uzanıyordu.

O zamandan beri beş saat boyunca onunla birlikte bu çöp kutusunun içinde mahsur kalmıştım ve günlerdir İmparatorluğun bunaltıcı güney sıcağında ilerliyorduk. Vücudumun yaptığı şeye "kambur durmak" demezdim, ama asil duruşumu bozmuş ve bir İmparator'un oğlu olarak mükemmel görünmemek için kendimi bırakmıştım.

Ne kadar kızgın olduğunu anlamaya çalışırken midemde bir çukur oluştu. Anlayamadım. Öfkesinin enerjisi, yaptığım ya da yapmadığım şeylerin derecesiyle asla eşleşmiyordu. Yine de daha dik oturmak ve omuzlarımı geriye atmak için hareket ettim. Bu onun daha fazla harekete geçmeyeceğini garanti etmiyordu ama razı olmamak kesinlikle misilleme yapacağı anlamına geliyordu. Kendimi ayarlarken ter boncukları omurgamdan aşağı yuvarlandı ve onları silme ve onun dikkatli gözetimi altında tuniğimin altında artan kaşıntıyı kaşıma dürtüsüyle savaştım.

Ancak sıcaklık artmaya devam etse bile, boğucu sıcaklık, babam Arkasva Hart'ın, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru, Lumeria İmparatorluğu'ndaki en güçlü üç adamdan biri tarafından sağlanan aurik buz darbesi karşısında hiçbir şey değildi.

"Rhyan, sen Kavim'in en soylusu olan Ka Hart'ın Varis Vekili'sin. On dokuz yaşındasın, Vahiy Töreni'ne katılmana üç ay kaldı. Bu lanet olası toplumda işe yarar biri olmana üç ay kaldı. Tanrılar adına, öyle davranmayı öğren."

Ya da başka bir şey. Sözlerinin ardında her zaman var olan, dile getirilmemiş tehdit içime işledi. Aurası genişledi, o kadar soğuktu ki, seyahatlerimiz sırasında üzerimize vuran güneş kadar acı verici bir şekilde yakıyordu. Bir buz kütesinden, beni koltuğuma geri oturmaya zorlayan tam bir fırtınaya dönüşmüştü.

Donmuş olmama rağmen, daha önce olduğumdan daha soğuk degildim. Ağzından çıkan her kelime, yaklaşan Vahiy Töreni'nden bahsettiği her söz, görünüş uğruna sürdürdüğü bir yalandı. Ve bundan bahsettiği her şey

beni derimden süründürdü, delilikten patlayacakmışım gibi hissettirdi. Sanki zaten günün herhangi bir anında öfkeyle patlamak istemiyormuşum gibi.

Gücüm, büyüm, bir soturion -Lumeria'nın savaşçısı- olarak gücüm, erken ve gizli bir törende ortaya çıktıktan sadece birkaç dakika sonra içime bağlanmıştı.

Bağlarımın çözülmesi on dokuzuncu yaş günümün sabahında, kışın son günlerinde gerçekleşmişti. Sıcaklık önemli ölçüde artmış olmasına rağmen Glemaria'nın zeminini hala kar kaplamıştı. Bana mutlu yıllar dilemek ya da bir sonraki Vahiy Töreni'ne katılmaya hak kazanmamı, hem Varis Vekili unvanımı hem de gücümü kazanmamı kutlamak yerine, kılıç için yeterince büyüdüğümü, ek cezaları -ya da onun deyimiyle *dersleri*- bir erkek gibi almaya hazır olduğumu ilan etmişti.

Gücümün açığa çıkmasıyla bile benden daha güçlü olduğunu kanıtlamak istercesine, bağlarımın erken çözülmesine karar vermişti. Yasadışı olarak. Ancak Lumeria İmparatoru'ndan sonra ikinci güç olduğunuzda, bazı kurallar geçerli değildi. İmparatorluktaki diğer on dokuz yaşındaki herkes için bu tören gerçekleştirilecekti at ve son . yaz ve önce tanıklar-önce bir Imperator. Teknik olarak, yükümlülüğün bu kısmını yerine getirdiğimizi sanıyordum. Babam töreni gerçekleştirmesi için Glemaria'nın kadim Arkbüyücüsünü yatak odama getirmişti. Kesilmeme, soturion olma ve kılıcımı kazanma seçimini yapmama daha aylar var sanıyordum. Bunu arkadaşlarımla, Ka'nın gelecekteki Soturi'leriyle birlikte yapacağımı düşünmüştüm. Glemaria. Ama her zamanki gibi yalnızdım.

Arkbüyücüsü, daha gözlerim uykudan tamamen arınmadan hançerini benim için hazırlamıştı. Sol koluma bir kesik attı, kanım yaşlı adamın yarattığı ateş çanağına damladı ve ben kelimeleri söylerken Doğum Bağı ortadan kalktı. Yeminimin ilk kısmı tamamlanmıştı.

Bunun gerçekleşmesi sadece saniyeler almıştı. En kötüsünün gelmesi için. Vorakh'ımın kendini göstermesi.

Yasak büyü. Lanetli. Tabu. Bir bela. Bir utanç. Vorakh İmparatorluk'ta kesinlikle yasadışı olan tek sihirdi, haydut avcılarının peşine düştüğü türden bir sihir. Ve bana üçünün en kötüsü "bahşedilmişti". Kendini gösterdiğinde saklanması en imkansız olan büyü.

Zihin okuma değil. İmgelem görmüyordum. Herhangi bir zamanda herhangi bir yere seyahat edebiliyor, görünebiliyor ve yeniden ortaya çıkabiliyordum ama hiçbir kontrolüm olmadan.

Sanki babamın beni küçümsemek için başka bir nedene, bende yanlış bulacağı başka bir şeye ya da Ka'mızın başına bela olduğuma dair inancı için başka bir temele ihtiyacı varmış gibi. Doğum Bağ'ının altın ışığı kaybolduğu anda, bedenim onun gözünün önünden kaybolmuş ve yeniden ortaya çıkarak beni sersemlemiş ve midemi bulandırmıştı. Daha ne olduğunu anlayamadan, babamın nefret dolu sözlerini içime sindiremeden dehşet damarlarımda dolaşmaya başlamıştı.

Ve sonra, aynen böyle, gitmiştim.

Bir an yatak odamdaydım, sonra midem bulandı ve kendimi kalenin arkasındaki dağların kayalıklarında, çıplak ayaklarım karda çtırtıdayarak uyuyan bir gryphon sürüsünün yanında buldum. Sonra, bir yabancıнын evine gitmiştim, boş bir oturma odasında kükreyen bir ateş, bitişik mutfakta kahvaltı hazırlayan bir ailenin sesleri vardı. Daha sonra babamın çatısı altına geri dönmüşüm, terlemiş, korkmuş, kusmanın eşiğinde ve nasıl bu kadar hızlı seyahat ettiğim konusunda kafam karışmıştı. Ne yapacağımı, bunun tekrarlanmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum.

Keşfedilmekten, bunun tekrarlanmasından, bedenimin bir sonraki düşüşünün nereye olacağından korkuyordum. Ama hareket edemiyordum, uzuvlarım titriyordu, kaslarım ağrıyordu. Yorgunluk beni neredeyse anında ele geçirmişti ve etrafımı değerlendiremeden, geri çekilemeden ya da kaçamadan dizlerimin üzerine çökmüştüm.

Babamın muhafızları her yerdeydi, kalenin ve arazinin her karışında beni arıyorlardı. Beni iple bağlayıp Arkasva'mın ve İmparatorumun huzuruna, onun altın sandalyesine gerçekten bir tahtmış gibi oturduğu Oturma Odası'na sürüklediler. Herkese o sabah kaçtığımı, doğum günümde erkek olmaktan korkan bir korkak olduğumu söylemişti. Gerçeği sadece üçümüz biliyorduk: ben, o ve Arkmage. Sadece üçümüz vorakh olduğumu biliyorduk. Ölümcül bir sır. Başka biri -İmparator Theotis gibi- bunu öğrenirse idam edilirdim. Babam da öyle.

İtiraf etmekten nefret ettiğim bu düşünce neredeyse cazip geliyordu. Neredeyse. Ona duyduğum nefrete rağmen, hayatımı onunkini sona erdirmek için feda etmeye hazır değildim. Henüz hazır değildim.

İmparator yıllar önce ailesinde bir vorakh sakladığı için bütün bir Ka'yı idam etmişti. Güneydeki soylu yöneticiler olan Ka Azria, Lumeria'da bir uyarı olmuştu ama buna kulak vermek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama artık öyleydi ve o sabah babamın ne düşündüğünü biliyordum çünkü ilk kez ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Sıradaki biz olabiliriz.

Arkbüyücü'yü Doğum Bağı'nı tekrar takmaya zorlayıp büyümü içime hapsedmeden önce bağlarımı çözelı çeyrek saat bile olmamıştı. Bu tersine çevirme büyüsü pek sık ya da hiç yapılmazdı, ama babamın emriydi ve bu yüzden Arkbüyücü bunu yapmıştı. Sonra babam Arkbüyücü'ye ölüm pahasına kimseye söylememesi için yemin ettirdi.

"Bu sırrı mezara götüreceğim majesteleri," demişti, gözleri yalvarırcasına.

Babam sakince, "Evet, yapacaksın," dedi.

Hançerini çıkardığında, hepimize kan yemini ettirmesini bekledim.

Hiçbir şey olmamış gibi giyinmemi ve doğum günü kahvaltıma katılmamı emretmeden önce bıçağı Arkmage'ın kalbine saplamıştı. Yumurta ve kahve eşliğinde sarayına kadim adamın trajik ölümünü anlatmıştı. Ve hepsi bu kadar. Akşam karanlığında yeni bir Arkmage görevlendirilmişti. Bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık.

Yalandan nefret ediyordum. Babamın bu kadar etkilenmemiş olmasından nefret ediyordum. Aylarca geceleri uyuyamamaktan, kaşınmaktan ve serbest bırakılan ve çok hızlı bir şekilde içime hapsedilen güçle Lethea'dan daha uzak hissetmekten nefret ediyordum.

Şimdi, çöpün karşısından bakarken, yanağımın içini ısırdım, omuzlarımı daha da geriye ittim ve göğsümü şişirdim. Beni izlerken -beni yargılarken- kara kaşları V'ye kadar daraldı ama hiçbir şey söylemedi.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum, bir sonraki hakaretini, bir sonraki emrini, bir sonraki-

"Daha iyi misiniz, ?" Gerginliğe dayanamayarak sordum.

Kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki derin çizgiler derinleşti, gözleri duruşumu değerlendirmeye devam etti. "Az önce sana mı hitap edildi?" Başparmağı belindeki kılıcın kabzasını okşadı; bu okşayış, onun yaşayan, atan bir kalbi olan herhangi birine ya da herhangi bir şeye uyguladığını hiç görmediğim kadar yumuşaktı.

Öksürdüm. "Hayır, ." "O zaman

kapa çeneni."

Dudaklarım büzüldü ama Arkasva'mın, Imperator'umun dediğini yaptım. Pencerelerimizin her birini kaplayan gümüş gryphonlarla işlenmiş yeşil kadife perdeler bakarken ağzımı kapattım. Bu pencereler benim tek kaçış yolumdu, babamın nefret dolu yüzü dışında bakabileceğim tek şeydi, ve inkar edilmişim. Bunun yerine güneşi görmek

Kırsal kesimde, her ülkenin geçişini izlerken, evindeki kalenin her penceresini süsleyen aynı perdelere bakıyordum. Daha da kötüsü, perdeler sıcağı hapsediyor ve içeri giren her türlü esintiyi kesiyordu. Derimden sürünerek çıkmaya hazırdım. Saatlerdir içimde bir çığlık yükseliyordu ve eğer bir an önce buradan çıkmazsam delirecektim.

Ama sakın kalmalıydım. Onu üzemezdin.

Hayatım haftalardır bu dört küçük duvara sıkışmıştı, hepsi de babamın bir izlenim bırakma ve her görünümünü geliştirme takıntısı sayesinde. Eğer istediğim gibi gryphonlarla uçmuş olsaydık, soturilerimiz arkamızda hızla ilerlerken İmparatorluğu günler içinde geçebilirdik. Ben de serbestçe uçar, rüzgârı hisseder, nefes alabilir ve üzerimde duvarlar olmadan gökyüzünü görebilirdim. Ama babam herhangi bir Lümeryalının bir hayvana hükmedebileceğine inanırdı; insanı güçlü yapan insanlara hükmetmektir. Bu yüzden gryphonlar söz konusu bile olamazdı.

Yolda akadim ile karşılaşma tehdidi bile onu kısıtlamadı. Dediği gibi, bu kadim canavarların hepsi kuzeydeydi ve biz güneye, en sevmedikleri mevsimde onlardan uzağa seyahat ediyorduk. Bırakalım da canavarlar denesin!

Tüm yolculuk Lethea'dan daha uzaktaydı. Arkasvim kendi ülkelerinde bile çöplerle seyahat etmezdi.

Parmağımı bacağıma vurduğum, harekete, hisse, siyah keten tünüğümün kumaşına ve *tık tık tık* sesine odaklandım, umutsuzca dikkatimi ensemden aşağı süzülen terden, botlarımın altındaki bacaklarımda yayılan kaşıntıdan ve midemdeki burkulmadan uzaklaştırmaya çalıştım.

En azından lanet olası bir pencere açsa, nefes almama izin verse, bir kez olsun yeni bir şey görmeme izin verse... ama yapmazdı. Tanrılar, Lumerian İmparatorluğu'nun önemsiz bir ferdinin İmparator'u onun izni olmadan görmesini yasaklıyor. Tanrılar bir dakika bile eğlenmemi yasakladı. O da acı çekiyordu. Bunu biliyordum. O bile aurasına bu sıcakta bütün bir gün boyunca onu serin tutmasını emredemiyordu. Ve benim auram... benimki hapsedilmiş, boğulmuş, bağ sayesinde kesilmişti. Elbette bizi serinletebilecek büyücülerimiz vardı, hatta açabileceğimiz pencerelerimiz bile vardı! Ama benim çektiğim acı onun rahatlığından çok değerliydi. Bundan zevk alıyordu.

Beni hapseden duvarlara çaresizce baktım. Yapacak bir şey yok, görecektim bir şey yok. Kaçmanın bir yolu yoktu. Okumak ve yolculuğumuzun bitmek bilmeyen saatlerini geçirmeme yardımcı olması için parşömenler getirmiştin, ama mide bulandırıcı derecede yavaş ve sabit

Her okumaya çalıştığımda midem bulanıyordu, bu yüzden yanımda işe yaramaz bir şekilde oturuyorlardı, hala deri kılıflarında kapalı bir şekilde bankın üzerinde ileri geri yuvarlanıyorlardı.

Babamın gözleri kucağındaki yarısı okunmuş parşömenden bacağıma kaydı ve hemen parmağım hareketsiz kaldı. Onu kızdırmış mıydım? Dokunuşum fazla ses çıkarmamıştı. Duruşum da değişmemişti. Geçmişte işlediği bir suçu mu hatırlamıştı, daha doğrusu geçmişte işlediği bir suçu mu aklına getirmişti?

"O takındığın surat da ne öyle?" Kemerine uzandı, parmakları hançerinin kabzasında gezindi. Nefes almayı bıraktım ama sonra eli deri kayış boyunca kaydı, kılıcının yanındaki keseyi açtı ve yeşil ipek bir mendil çıkardı. Mendili alına sildi ama bunun ona iyi geldiğinden şüpheliydim. O kadar çok terlemişti ki bez sıırıslam olmuştu.

Kaşlarımı alaycı bir şaşkınlıkla kaldırdım. "Neden, doğduğum yüzü takıyorum, majesteleri."

"Kendini zeki mi sanıyorsun?"

Yanağımın içini ısırdım. Hay sikeyim. Ağzıma dikkat edemeyecek kadar yorgun ve hararetliydim. Bu yolculuktaki tek kurtuluşum birkaç saatte bir yol kenarına işlemek olmuştu. İlk gün bu tür molalar vermek için aşırı kahve içmiştim, ama o bunu fark etmiş ve beni o kadar uzun süre bekletmişti ki, onun önünde altımı ıslatmaktan korkmuştum. Sanki sihrimi tutarken yeterince acı çekmiyormuşum gibi, işlememi de tutturmuştu. O zamandan beri tedbiri elden bırakmadım, neredeyse hiç su içmedim ve sadece o içtiğinde içtim. O, en azından, istediği zaman rahatlıyordu. İmperator'um ne isterse onu yapardı.

"Soruyu yanlış anlamış olmalıyım," dedim, sesimin düzgün çıkması için dua ederek. Korkmuş ya da çatışmacı değil.

"Annenin amını yırttığında o surat sana geçti. Ben kendimden hiçbir şey görmüyorum." Dudaklarının kenarları eğleniyormuş gibi kıvrıldı ve sonra bir şimşek çakması gibi vücudu öne doğru fırladı, iri eli çoktan yumruk haline gelmişti.

Gözlerimi kapattım. Yılların pratiğinden doğan bir refleks. Vücudum sertleşti ve midem sıkıştı ve hoş bir şey hatırladım. Glemaria'daki son gecem. Yatak odamda tek başıma bir saat boyunca huzur içinde kitap okumuştum. Fincanımda baharatlı bal likörü. Kükreyen bir ateş. Battaniyelerim yumuşacık.

Nefes alın...nefes verin....

Aynen böyle, her şey bitti.

Gözlerim birden açıldı ve gözyaşlarımı kırıştırdım. Hırıldadım, kendimi tutamadan öksürdüm.

Bu sefer karnıma bir yumruk yemiştım. Her zaman yüzün altında. Her zaman kimsenin göremeyeceğı bir yere. Kollar ve bacaklar evde adil bir oyundu, ancak güneşe yaptığımız ziyaret daha az kıyafet anlamına geldiğinden, gövdeyi hedef aldı. En son yediğim kırbaç sayesinde sırtımdaki siyah ve mavi izleri bandajlar kapatmıştı. Göğüs kafesim dün gecedten beri hâlâ hassas. Ama kendimi yarasızmışım gibi göstermeyi öğrenmişim. Dışarıdan bakan biri için hiç zarar görmemiş gibi görünüyordum.

Kara kaşlarını çattı, burun delikleri aşırı ısınmış alnı gibi kıpkırmızı oldu ve içimde küçük bir parça soldu. Bundan daha güçlü olmam gerekiyordu. Artık o çocuk değildim. Çaresiz, güçsüz. Bir daha asla olamayacaktım. Lumeria'da reşit olmuşum. Vahiy Töreni'ni tamamlamadan, gücüm hapsolmuşken bile kanunen bir erkektim. Aylardır reşittim. Güçlü bir sihrim vardı. İçimde güç vardı.

Öfke içimde kaynadı. Ve sonra onu serbest bıraktım. Gücüm yoktu.

Yaptığım fikri - kendime söylediğim efsane buydu. On dokuz ya da dokuz yaşında olmam fark etmezdi. Onunla savaşılamazdım. O çok güçlüydü. Resmi Vahiy Töreni gelmeden önce hiç şansım yoktu ve beni çözmekten başka çaresi yoktu. Bir savaşçı olarak gücümün bağları çözülüp serbest kalana kadar ona hiçbir şey yapamazdım. Özellikle de kılıcımı ve hançerimi esir tutarken.

Ama o zaman bile, gücüm açığa çıkmışken, parmaklarım bir kılıcın kabzasının etrafında kıvrılmışken... ne yapardım?

Yine de babam olurdu. Arkasva, ülkem Glemaria'nın hükümdarı. Siyah pelerininin altın kenarlıkları onu Kuzey'in İmparatoru, İmparator'dan sonra ikinci güçlü kişi olarak işaretliyordu. Lumeria İmparatorluğu'nun yarısına hükmediyordu, ustalıkla eğitilmiş bir soturiondu, ölümcül bir savaşçıydı ve tüm ülkeyi ve orduyu kontrolü altında tutuyordu.

Eğer bir gün beni öldürmezse, vorakh olduğumu öğrenen biri öldürecekti. Boku yemiştım.

Kabaca yutkundum, umutsuzluk ve geleceğime dair dehşet duyguları üzerime çöktü. Asla kaçamayacaktım. Hayatım değersizdi. Bu çöplükte de yaşayabilirdim. Ne yöne bakarsam bakayım, benim için iyi bir sonuç yoktu. Sonunda-

Hayır. Bu düşünceleri aklımdan bile geçirmedi. Yaşamak için sebeplerim vardı. Sadece onlardan çok uzaktaydım.

Arkasına yaslandı ve iğrenç mendilini çıkarıp yumruğunun üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarını sanki bana yumruk atarken kirletmiş gibi dikkatle inceledi.

Bezi tekrar yerine koydu, karanlık gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Beni nasıl kızdırdığını görüyor musun?" Sesi sakın ve içten bir endişeyle doluydu. "Nasıl görünürsen görün, Rhyan, sen hâlâ benim oğlumsun. Benim kanımdansın. Sana Ka'mın adını verdim. Seni başarılı, Glemaria'nın geleceği olarak görmek istiyorum, tıpkı çocukluğundan beri sana öğrettiğim gibi." Derin bir sıkıntı içindeymiş gibi içini çekti. "Ama senden o kadar kuşkulananmama neden oluyorsun ki. Sen gerçek gücünü gösterene kadar sana nasıl inanabilirim? Üzerindeki lanetle başa çıkabileceğini bana kanıtlamadan? Senden şüphe etmek istemiyorum, ama bunu yapmama neden olmaya çok . Sanki sana olan inancımı kaybetmemi istiyorsun. İstemiyorum, bunu biliyorsun, ama bu çocukça maskaralıkların bana hiçbir şey bırakmıyor seçim. Kendi güvenliğin için seni sonsuza kadar bağlı tutmak zorunda kalabilirim."

Alt dudağım titredi ve bunu gizlemek için konuştum. "Daha çok çabalayacağım, majesteleri." Tehdit ettiği şeyi gerçekten yapabileceğini dehşetle fark ettim. Delirebilirdim.

Gözleri endişeyle doluydu. İçten içe nasıl bir canavar olduğunu bilmesem, onun için üzülürdüm. *Bana yumruk attığında onun için üzülürdüm.* Mantıken bunun benim hatam olmadığını biliyordum. Onu ben zorlamamıştım. Nasıl zorlayabilirdim ki? Onun kararlarında hiçbir zaman söz sahibi olmamıştım ya da sonuçlarını etkilememiştim. O Imperator'du. Arkasva. Ben değildim.

Yine de kalbim aradaki farkı anlayamadı. Ne bedenim ne de ruhum. Bakışları altında tekrar gerildim, sözleri zihnimde tekrarlanıyordu.

"İrkildin!" diye kükredi. "Sadece bana bakarken bile irkildin. Bamaria sarayının önünde ürkmesen iyi edersin. Duydun mu beni?"

Nefes aldım. Yavaşça. Çok yavaş. Burada değil. Şimdi değil. Kontrolümü kaybetmeyecektim. Onun önünde olmaz. Onun yüzünden değil. Bamaria'ya, yolculuğun bu kısmına, bu işkencenin bitmesine çok yaklaştığımız.

Midem gerildi, acının bir kısmı hafifledi. "Sanırım yoldaki bir tümsekti," dedim kayıtsızca. "Elyria'dayız, değil mi? Manzara hiç değişmediğinde bunu söylemek zor." Elime baktım, parmaklarımı kıvırdım ve tırnaklarımın altında kir olup olmadığını inceliyormuş gibi yaptım. "Ka Elys'in vergilerini bir noktada bu yolları onarmak için kullanabileceğini düşünürsün. Deliklerle dolu."

"Kendini gerçekten çok zeki sanıyorsun, değil mi?" Eli havada uçuştı, yumruğu yüzümün yanındaki mindere değdi. "Bu sana son uyarım."

Kalbim küt küt atıyordu. Nefes al...nefes ver....

Sana vurursa seni suçlayacak, senin hatan olacak. Her zaman senin suçun. Çünkü bunu daha iyi idare edemeyecek kadar zayıf, aptal, salak ve çocuksun. Kaçamayacak kadar güçsüzsün. Ayrılmak için. Karşı koyamayacak kadar.

Düşüncelerimi, gömmeye, onları bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağım kadar aşağıya itmeye çalıştım. Ama yüzeye çıkmaya devam ettiler.

"Hizmetkârların omuzlarında yüzüyoruz," diye homurdandı babam. "Yolda hiç tümsek yok."

Omuz silktim, kalbimin bu kadar yüksek sesle atmamasını diledim.

Yolda kesinlikle tümsekler vardı, ama yere değemeyecek kadar asilseniz, bir hizmetkârın botlarının ne kadar hırpalanmış olabileceği önemli değildi.

"Ben Moriel'e, Rhyan, eğer bir hafta boyunca oturamayacağınızı düşünmüyorsanız."

Midem bulandı. Arkasva Batavia ve kızlarıyla birlikte her türlü devlet yemeğine katılmam bekleniyordu. Hiç şüphe yok ki babam her törende acı içinde kıvranışımı izlemekten zevk alacaktı.

"," dedim çenemi saygıyla eğerek. Sıcaktandı. Sıcak onu daha da sinirli yapıyor olmalıydı. Beni değil. Yaptığım hiçbir şey değildi. Yolculuk yakında bitecekti, iyi olacaktım. Her şey yoluna girecekti.

"Bana majesteleri *deme*! Bu kadar kolay yatıştırılabileceğimi mi sanıyorsunuz?" "Hayır, majesteleri," dedim dikkatlice.

Uzaktan, en yakın Elyrian saat kulelerinin zamanı haykırdığını duydum. Buna daha kaç saat katlanmak zorundaydım? Onunla birlikte burada kapana kısılmaya daha ne kadar dayanabilirdim?

"Seni evde bırakmalıydım," dedi.

Keşke yapsaydı. Bu yolculuğa çıkmamak için her şeyimi verirdim. Ona bu kadar yakın olmamak için. Onun varlığının sürekli bir gölge gibi üzerimde dolaşmadığı, muhafızlarının günün her saati beni gözetlediği, küçük bir yanlış adımı, yersiz söylenen bir sözü rapor etmek için beklediği haftalar geçirmek için.

Tanrı korusun, beni annemle birlikte evde bıraktı, onun yokluğunda bütün bir yazın tadını çıkarmamı, her ruh hali kurbanı olmamamı sağladı. Pencereleri açık, serin bir yaz meltemi esen bir kalede kalmak.

dağlar. Gryphonlara özgürce binmek için. Ruh halimin ona değil bana ait olması için.

Sadece nefes almak için.

Hiçbir dilek ya da hayal bunu değiştiremez.

Bir Afeya olabilir. Damara'da Güneş Sarayı'ndan bir kampın yanından geçmiştik. Lumeria Matavia'dan gelen ölümsüz varlıklar hakkında anlatılan hikâyeler beni dehşete düşürürdü. Sizi kandırıp anlaşmalar yapmaları, size bir dileğinizi yerine getirmeyi teklif etmeleri ama karşılığında adını koyamayacağınız kadar korkunç bir bedel ödemeniz, hayatınızın aşkının size verilmesi ama onunla tanıştığınız gün kalbinizin gibi.

Pörsümüştü bir kalp şu anda kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Ölü kalpler kırılmaz.

En azından annemin özgür kalacağı bir yaz vardı. Bunun için minnettar olmalıydım. Bunu hak etmişti. Daha fazlasını hak ediyordu ama en azından bunu. Güvendeydi. Biraz ara verecekti. En azından benim burada olmam onun dikkatini ondan uzaklaştırdı.

"İmparator'un iradesi kuzeyin iradesidir," dedim. "Ben sizin naçizane hizmetkârınızım ve eğer orada olmam gerektiğine inanıyorsanız hemen evime döneceğim."

Babam başını salladı, ağarmış siyah saçları kafa derisine yakın kesilmişti. Arkasva'nın altın defnesi alınının etrafında dalgalanıyordu. "Otur," diye tekrar buyurdu, her ne kadar benden çok daha kötü kamburlaşmış olsa da.

için boynundaki deri zırhı çekiştirdi. Lethea'dan bu kadar uzak olmayı bırakırsa daha az acı çekebilirdi. Hava sıcaklığının kışın yarısında eksi derecelere düştüğü kaledeki evimde aurası beni sık sık donduruyordu ama burada, güneyde onun soğuğuna ihtiyacım varken o da hiçbir şey yapmıyordu. Lanet olası piç kurusu.

Emrettiği gibi oturdum. Ellerim kucağında titrese de duruşum mükemmeldi.

"Bamarian Konseyi önünde bana Baba diye hitap edeceksiniz."

Çöplüğümüzün duvarlarını ve yanımızdaki boş sıraları işaret ettim. Bamarian Konseyi'nin önünde değildik.

Eli havaya kalktı. "Söyle Rhyan. Lanetli ve zayıf zihninin bu küçük, önemsiz görevi yerine getirebileceğinden emin olmalıyım. Göster bana. Bunun için yeterince zeki olduğunu göster."

Dudaklarım mühürlü bir şekilde ona baktım. Bu ismi hak etmiyordu. Bu unvanı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Midem bulanıyordu, sıcaktan midem bulanıyordu, yüzünden midem bulanıyordu, tehditlerinden midem bulanıyordu, bana yumruk attığı yerden midem bulanıyordu. En azından orası boştu, yoksa kusuyor olurdum.

Çöpün etrafına bakındım. Lanet olası egosunu tatmin etmekten başka bir amacı yokken ona bu galibiyeti vermek istemiyordum.

Ama her zamanki gibi, konu o olunca başka seçeneğim yoktu.

"Baba," dedim sonunda, sözcük dilimde kaskatı ve yabancı bir şekilde.

"Aferin oğlum," dedi. Ve yanağıma bir tokat attı. "Bu tereddüt ettiğin içindi. Şimdi dinlenmeye çalışın. Yakında varacağız ve tüm Bamaria'nın huzuruna çıkmamız bekleniyor."

Hiçbir şey olmamış gibi mırıldanmaya başladı ve parşömenini okumaya geri döndü.

Gözlerimi kapattım, ya uykuya dalmak ya da başarılı bir uyku numarası yapmak için dua ettim. Tercihen uyumak, ama güneyde hava çok sıcaktı.

İki saat sonra Bamarian sınırına yaklaştık. Sonunda seyircileri selamlamaya hazır olan babam, aurasını kullanarak çöpün içinden serin hava üfledi. Beni görüp kaşlarını çatana kadar gözlerindeki rahatlama hissediliyordu. Ama sonunda sıcak çarpmasından ölecekmişim gibi hissetmiyordum ve -Tanrılara şükürler olsun ki- çöpümüzün perdelerini geri çekti. Aurasından gelen keskin bir rüzgâr tuniğimdeki ter lekelerini kuruttu, vücut kokumu giderdi ve boynumda ve baldırlarımın arkasında boncuk boncuk biriken teri dağıttı. Hatta gücünü saçlarımı kurutmak ve buklelerimi mükemmel küçük bukleler haline getirmek için bile kullandı. Auriel'in belası. Sanki İmparatorluğun gördüğü en keyifli, en lüks yolculuğu yapmışız gibi.

Bukleleri çözmek için hemen elimi saçlarımda gezdirdim ama Arkasva'mın sert bir bakışı beni hareketsiz bıraktı. Görünürdeki Varis'in saçları kesilmişti.

Bamaria'nın kapılarının önünde yarım düzine soturi öne çıktı. Her bir soturion erkekti. Lumeria'da ne var? Ka Batavia'nın Soturileri her zaman cinsiyetler arasında eşit olmuştu. Daha da endişe verici olanı, her bir soturion gümüş zırh giyiyordu, metal bir kurt postu gibi görünecek şekilde şekillendirilmişti. Bamarian soturileri altın zırh giyerdi.

Kalbim sıkıştı ve gözlerim yaşardı. Bunlar Ka Kormac'ın Soturi'leriydi.

Hayır. Tanrılar, hayır. Eğer Korteria'da olsaydık, çığlık atacaktım. Sadece hükümdarı Imperator Kormac'ın çekilmez bir yılan olması değil, Korteria'da olmamız demek önümüzde daha bir haftalık yolculuk olduğu anlamına geliyordu. Yolculuğumuzun bugün sona ereceğini hesaplarken güneydoğu rotasını takip ettiğimizi varsaymıştım. Ben yeşil perdelere bakarken batıya mı gidiyorduk? Hay sikeyim! Lanet olsun! Bir hafta daha buna dayanamayacaktım.

"Bamaria'ya hoş geldiniz, İmparator," dedi en yakındaki soturion . Korteria'daki kurtların yarısının sahip olduğu siyah, boncuk gibi gözlere sahipti. "Ekselansları, İmparator Hart, sizi selamlamaktan onur duyuyoruz."

Mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarım ve daha da mükemmel tavırlarımla hareketsiz ve mükemmel bir duruş sergilerken, tanıştırıldığımda kaşlarımı , kafam karıştı ama rahatlardım. Olağan formaliteler yerine getirilirken yüzümde alıştırılmış bir küçümseme ifadesi vardı. Selamlandık, eğildik, tüm bu sıkıcı gösteriyi izledik. Ka Kormac'ın mızımız kurtları kuzey imparatorunu yeterince övdükten sonra, kapılardan geçmemize izin verildi ve kalelerine kadar bize eşlik etmesi için bir Bamarian eskortu teklif edildi.

Çöpümüz yeniden ilerlemeye başladığı anda babam perdeleri kapattı. "Seraphim ülkesinin kapılarında kurtlar. Utanmalılar," diye mırıldandı. Ama ağzının kenarları zalim bir gülümsemeye dönüştü. Kesinlikle neşeliydi. "Ama oldukça büyüleyici bir çalışma olduğunu düşünmeliyim."

Yabancı bir Ka'nın soturilerinin neden bizi Bamarian sınırında karşıladığına dair bir açıklama bulmak için zihnimi yokladım.

Çöp arabamız öne doğru savruldu ve ben yerimden kayarak fark edip etmediğini anlamak için babama baktım. Gözleri her zamanki gibi benim üzerimdeydi ve düşünmeden ağzımdan kaçırdım: "Ka Kormac neden bizi karşılıyor? Burası onların ülkesi değil."

Bana bağırma ya da vurma ihtimalinin cevap verme ihtimali kadar yüksek olduğunu bildiğimden kaskatı kesildim. Ama bu sefer şanslıydım ve daha geniş sırttı, soruyu cevaplamak için heyecanlı görünüyordu.

"Arkasva Batavia beceriksiz ve iktidarsız bir aptaldır."

Arkasva Batavia, Bamaria'daki Güç Merkezi'ne on beş yıl önce gelmişti. On altı mı? Bamaryalı tarihimi tazelemem gerekiyordu. Sadece karısı, Bamaria'nın Yüce Leydisi Marianna Batavia öldükten sonra Koltuğa oturduğunu biliyordum. Bu, İmparatorluk genelinde oldukça düzenli bir uygulama olsa da, Bamaria'da son derece sıra dışı bir durumdu. Ka Batavia'nın kadınları Arkasva Defnesi'ni sadece anne tarafından başka bir kadına devredebilirdi.

soyundan geliyordu. Bu durum Bamaria'yı İmparatorlukta şimdiye kadar sadece kadınlar tarafından yönetilen tek ülke haline getirmişti. Bu olaydan sonra bazı sivil huzursuzluklar ve küçük bir isyan olmuştu ama bastırılmış ve Bamaria'nın Yüce Lordu iktidarda kalmaya devam etmişti.

"Bir bacağı sakat," dedi babam, gözlerinde bir parıltıyla komplocu bir tavırla.

"Son ziyaretimizden hatırlıyorum, majesteleri." Ters bir bakışla karşılaştım ve hemen "Baba" diye düzelttim.

"Evet. Beş yaşında mıydın?"

"On." Ama o bunu çok iyi biliyordu. Beni yemlemeye çalışıyordu.

"Aksanına dikkat et," dedi. "Sesin gülünç geliyor. Çocuksu ve eğitimsiz."

Sesim kuzeyden geliyormuşum gibi geliyordu. Tam olarak Glemaria'dan. Memleketteki herkes gibi. Her hoca, her öğretmen bana "düzgün konuşmayı" öğretmişti, böylece köken ülkemin aksanını en aza indirgeyecektim. Babamın Glemaria aksanı yoktu. Glemaria ile birçok aile bağı olmasına rağmen orada doğmamıştı. Annemin vardı. Babam ise Aslen Hartavia'dan, kuzey sınır ülkelerimizden biri.

"Evet, baba," dedim, onun tercih ettiği "uygun" aksanı kullanarak. Gerçek evimizden gelmeyen bir aksan. Ona yabancı olduğunu hatırlatmayan aksan. Annemin soyunda kendisinden çok daha fazla asalet olduğunu ona hatırlatmayan aksan.

Bir süre sonra çöpü hâlâ hissediyordum. Babamın aurası bir kez daha hızlı ve keskin bir şekilde ortaya çıktı. Yine, havalı olduğumdan, uygun bir Veliaht gibi görüldüğümünden ve varlığım ve görünüşümle ilgili her şeyin Bamarian Konseyi ve sarayını etkileyeceğinden emin olmak için kullandı.

Altımdaki zemin kaydı ve sonunda çöpümüz yere serildi. Babamın hizmetindeki bir büyücü perdeleri geriye sardı ve pencereden dışarı bakıp yıllar sonra ilk kez Bamaria kalesini gördüm.

Cresthaven, Lümer Okyanusu'nun dalgalarından yükseliyormuş ya da belki de suyun bir parçasıymış izlenimi veren ışıltılı mavi mozaik karolarla tasarlanmış devasa bir yerdi. Havaya yapışan tuzun ve yıllar önce son ziyaretimizde hissettiğim ılık esintinin kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Kemerlerinde altın Valalumir yıldızları parlayan siyah deri zırhlar giymiş Ka Hart Soturileri, Ka Batavia'dan iki soturinin nöbet tuttuğu Cresthaven'in girişine doğru ilerledi. Omuzlarının üzerinde keskinleştirilmiş serafim kanatları şeklinde kıvrılan altın zırhlar giyiyorlardı. Bu

Dev kuşlar Bamaria'da çok sevilir, seyahat için kullanılır ve Ka Batavia'nın armasını oluştururdu - gümüş bir dolunayın altında altın serafim kanatları.

Ka Hart'ın tasarımı tam tersiydi. Zırhımız siyah deri ile kaplıydı.

-Glemarian kışları için gerekli- ve armamız altın bir güneşin altında gümüş gryphon kanatlarını sergiliyordu.

Çanlar çaldı ve ben bulutlara baktım, yarı yarıya gryphonların sınırda saat başı devriye gezmek için havalandığını görmeyi bekliyordum. Her saat başı biniciler yaratıkları bağlarından kurtarır ve kuzeye doğru düşman ve daha da önemlisi akadim ararken egzersiz yapmaları için gökyüzüne çıkarırlardı.

Devasa kahverengi ve gri gryphon kanatları görünmediğinde neredeyse vatan hasreti çekecektim. Bunun yerine, gökyüzü ashvan atlarının toynaklarının altında parlayan mavi ışıklarla doldu. Doğru... Ashvanları devriye için buraya sürüyorlardı.

Kapılar açılırken babam gözlerinde uyarıcı bir bakışla bana döndü.

"Diademini düzelt," diye hırladı. Çenesini sallayarak, özel muhafızlarından biri yanıma geldi ve çantasından bir ayna çıkarıp yüzüme tuttu.

Yansıma baktım. Diadem mükemmel bir şekilde takılmıştı. Alnımda uzanan gümüş gryphon kanatları buklelerimin arasında kaybolmuş, güneş ışığının altında bronzlaşmıştı. "Garip bir şekilde yeşil" olduğunu söylediği gözlerimin ortasında altın bir güneş vardı. Ka Hart'ın mükemmel bir görüntüsüydüm. Fazla yeşil gözlerim hariç.

"Kendine bakıp durma. Annenin bakışları sana verildiğinde göreceksin pek bir şey yok. Bir Veliaht'ın kibri, yemin ederim," dedi babam ve kıkırdarak refakatçiyi gönderdi.

Diademin doğru takıldığını çok iyi biliyordu. Sadece beni küçük düşürmeye, büyük girişimizden önce vurmadan beni rahatsız etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Ağzımı kapattım, keşke buradan başka bir yerde olsaydım dedim, günün bu saatinde gülümseyecek ya da samimi olacak gücümün olmadığını biliyordum. Sadece öyle olacaktım ve hepsi de NE KADAR korkunç, sefil bir KIZ olduğumu düşünecekti ve içimde bunu umursayacak kadar bir şey kalmamıştı.

Botlarım, Bamaria'nın kadim arkasvimlerinin hikâyeleriyle boyanmış sütunlardan oluşan etkileyici bir oda olan Crethaven'ın Büyük Salonu'nun içine dokundu. Savaşan hiziplerin ve farklı Kavimlerin olduğu Glemaria'nın aksine

Her birkaç yüzyılda bir güçlerini birbirlerinden geri alan Bamaria, Ka Batavia'nın kadın soyunun elinde sabit kalmıştı.

Şimdiye kadar. Ka Kormac bu yüzden mi buradaydı?

Müjdeciler boş olan salona varışımızı bağırarak duyurdular. Oturma Odası'nda bizzat Arkasva Batavia, varisleri ve Bamarian Konseyi tarafından karşılanacaktık.

Salonun devasa pencerelerinden içeri süzülen güneş, mermer zemin üzerinde göz kamaştırıcı bir renk cümbüşü bıraktı, ta ki aniden oda kararana kadar. Ya da daha doğrusu, daha parlak bir şey gözüme çarptı. Ateş gibi parlayan kırmızı bir sıçrama.

Benim yaşlarımda iki soylu kadın, Büyük Salon'a çıkan merdivenlerden aşağıya koşarak indi. Öndekinin sırtında aslan yelesi gibi kalın, gevşek kahverengi dalgalar vardı. Arkasındaki soylu kadını çekiştiriyordu, yüzü konsantrasyon içindeydi.

"Özür dilerim!" diye bağırdı, bizi görünce parlak gözleri büyüdü. "Geç kalıyorum." Alt basamaktan aşağı atladı ve arkasındaki ikinci soyluya onu takip etmesini işaret etti. "Lyr! Haydi!"

Onu gördüğümde boğazım kurudu. Atlayışını izlerken. Lyr.

Leydi Lyriana Batavia, Arkasva Batavia'nın üçüncü kızı.

Ayakları yere değdiğinde parlıyor gibiydi. Sanki sıçramayı başardığı için mutluymuş gibi küçük bir zafer sırtışı takındı. Ama dönüp koridorda hızla ilerlerken gülümsemesi kayboldu. Derin, parlak kahverengi saçları gözlerimin önünde alevlerle kızıla dönmüştü.

Geri çekilen figürüne baktım, aniden endişelendim, Cresthaven'a girmeye, onu takip etmeye hazırdım. Babam saygısızlık ve nezaketsizlik karşısında homurdanırken bakışlarım en azından bunu yaptı.

O gittikten sonra salondaki ışıklar geri gelir gibi oldu ve güneş bir an öncesine göre daha parlak bir şekilde parladı. Daha bir dakika önce durduğu Büyük Salon'a doğru ilerledik. Kalbim küt küt atmaya başladı ve gözlerimi kapattım.

Tek görebildiğim kırmızıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

KIRMIZI. NEREDEYSE UNUTUYORDUM. Leydi Lyriana, ya da kız kardeşleri ve kuzeninin ona verdiği isimle Lyr, son ziyaretimde henüz bir çocuktur. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Ama o zamanlar bunun önemli bir anlamı olduğunu düşünmüştüm, yani beni olduğumdan daha büyük bir mesele haline getirmişti çünkü yaşımla çift haneliydi. Ben on yaşındaydım ve sanırım o da yedi yaşındaydı. Ama gerçekten de Arkasva'nın varisleri olarak büyüdüğümüz için, şimdiye kadarki deneyimlerimiz ve eğitimimiz arasında çok az fark olabilirdi. İkimiz de sadece çocuktuk.

Yolculuğun yarısını sırf yedi yaşında olduğu için onu tamamen görmezden gelerek geçirmiştik. Ama odaya her girdiğinde, anlam veremediğim bir nedenle onu fark ettiğimi fark ettim. Kızlara karşı bir çekim ya da gerçek bir ilgi hissetmek için çok küçüktüm. Ama onu fark etmiştim. Her seferinde. Gülüşünü fark ettim, kahkahasını fark ettim. O etrafta yokken kendimi onu düşünürken buldum. Uygunsuz sayılabilecek bir şey değildi, hatta bu düşüncelerin ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece nerede olduğunu, ne yaptığını, ne düşündüğünü merak ediyordum. Onunla tanıştığım andan itibaren onu tanıdığımı hissetmiştim. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

O zaman da mantıklı gelmemişti, hâlâ da gelmiyor. Onu tekrar tekrar aramak için o manyetik çekimi hissettiğim bile.

Zihnim o ilk ziyaretle ilgili anılarımı gözden geçirdi. Her zaman kuzeni Leydi Julianna Batavia ile birlikteydi. Jules. Ka Batavia'nın kızlarının hepsinin birbirleri için takma adları vardı. Bunu şimdi hatırladım. Kıskanmışım. Lakapla hitap edebileceğim kimse yoktu. O kadar yakın olduğum kimse yoktu.

Jules muhtemelen az önce onu merdivenlerden aşağı çeken kişiydi. Leydi Julianna İktidar Koltuğu için sıraya girmemişti, Ka Batavia'nın varisi değildi. Leydi Lyriana kendi alına altın bir halka takmışken onun alını çıplaktı, diademinin altın zincirleri kızıl saçlarının arasında kayboluyordu.

Hay sikeyim. Büyümüştü. Ve çok güzeldi. Çarpıcıydı.

Onunla yalnız geçirdiğim o tek öğleden sonrayı hatırladım. Neredeyse unutmuştum, ama burada olmak, onu tekrar görmek, her şey geri geldi.

Babam o gün korkunç bir ruh hali içindeydi. Bu her gün böyleydi ama o gün özellikle acımasızdı. Aurası bir kasırğa gibi üzerimde patlamıştı. O sırada o kadar küçüktüm ki geriye doğru tökezlemiştim, kığım günlerce morluk bırakan bir masaya çarpmıştı. Cresthaven'daki herkesin bunu fark etmesi, hissetmesi gerektiğini düşünmüştüm. , olay çıkaracağımdan ve başımın daha da belaya gireceğinden endişelenmiştim. Ama yine de kimse gelmemişti. Kimse bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Tıpkı evdeki gibi. Kalenin katları onun öfkesinden titriyordu ve... hiçbir şey yoktu.

Neyi yanlış yaptığımı hatırlamıyordum. O anda bildiğimden bile emin değildim. Yanlış nefes almış olabilirdim, ona tuhaf bakmış olabilirdim. Nadiren fark ederdi.

Özel muhafızlarımızdan biri kapıyı çalmıştı ve ben de bu fırsatı değerlendirip Cresthaven'ın misafir kanadından kaçmışım; keşke Veliaht olmasaydım, keşke Glemarian olmasaydım, keşke bir babam olmasaydı diye hayıflanmışım.

Nerede olduğumu ya da tamamen kaybolduğumu umursamadan daireler çiziyor, koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşuyordum. Her nasılsa kendimi varislerin kanadında, uzun bir koridordan aşağı inerken buldum. Bir kapı ardına kadar açıktı. İçeride birinin olduğunu ve varisin özel odasına girdiğim için başımın belaya gireceğini düşünerek gizlice geçmeyi planlamışım. Yatak odasında oynayan kadınlardan biri olduğunu tahmin etmişim ama sonra tatlı bir koku aldım. Pasta.

Limonlu kek. Acıkmışım. Nedenini hatırlamıyordum. Bazen yemek yemezdim, aç kaldığım için değil - böyle bir zalimlik düşünmemiştim - sadece bazen yemek yiyemeyecek kadar hasta hissederdim. Ya da önüme konan yemek bana hitap etmiyordu. Ama o zaman acıkmışım ve babam beni tekrar bulmadan önce birkaç saat güvende hissedebileceğim bir yer, bir saklanma yeri ararken yanıma bir dilim alıp alamayacağımı merak ederek kapının önünde durmuştum.

Kapının arkasından baktığımda buranın bir yatak odası değil, bir kütüphane olduğunu gördüm. Balkonlara açılan okyanusa bakan pencerelerin arasında, bazıları çıplak, bazıları parlak deri kılıflar içindeki parşömen rafları, yerden tavana kadar duvarları süslüyordu. Odanın ortasında iki kırmızı kadife kanepe ve aralarında dairesel bir masa vardı.

Leydi Lyriana koltuklardan birine oturmuş, bacaklarını minderlere dayamış ve ayaklarını çıplak bırakmış, yedi yaşındaki bir çocuk için alışılmadık bir yoğunlukla bir parşömen okuyordu. Küçük masanın üzerinde bir limonlu kek ve bir sürahi su duruyordu ve ayağının dibindeki daha küçük bir altın tabağın üzerinde de

yarısı yenmiş bir dilim, ortasından beyaz krema damlıyordu. Okyanusun sesi odanın içinde dolaşıyordu, dalgalar ileri geri yuvarlanıyor, kuşlar pencerelerin önünden geçerken ötüyordu.

"Lord Rhyan, majesteleri," demişti beceriksizce, beni görünce irkilerek başını kaldırdığında.

Ona başımı salladım, varlığımı fark etmesine kızmıştım. Zayıflığımı ortaya çıkardığım için kızmıştım - ya da o zaman öyle düşünmüştüm. Herkesin nasıl bir utanç kaynağı olduğumu görebileceğini hayal etmiştim.

Şimdi, büyük olasılıkla Lumerian soylularının on yaşındaki herhangi bir çocuğu gibi göründüğümü biliyordum. Bir çocuk gibi.

"Nedir bu?" diye sordum, sesim küçümseme doluydu, babama karşı ifade edemediğim nefretle doluydu.

"Burası bizim kişisel kütüphanemiz," demişti, sesi kısıktı. "Varislerin kanatlarında çocuk odası yok mu?"

Leydi Lyriana gözlerini kısmıştı. "Öyleydi... ama biz çok yaşlıyız. Artık burası bir kütüphane."

"Boş zamanlarınızda yaptığınız şey bu mu?"

Dudakları birbirine yapışmıştı. "Okuyorum," diye tersledi. Ve bakışları elindeki parşömene döndü, parmakları parşömenin etrafında sıkılaştı, eklemleri neredeyse beyazlaştı.

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Bana kızmış mıydı? Onu utandırmış mıydım? Gerçekten merak etmiştim. "Ne okuyorsun?" Sonunda kendime engel olamayarak sordum.

Lumeria'daki en basit insanmışım gibi "Bir parşömen," demişti.

Gözlerimi devirmiştim. "Bunu görebiliyorum. Hangi parşömeni okuyorsun?" "Neden bilmek istiyorsun?"

"Neden bana söylemek istemiyorsun?"

Badem şeklindeki gözleri yılan gibi yarıklara dönüşmüştü. "Çünkü daha önce hiç duymadın."

"Neyi duyup nereden biliyorsun?" "Çünkü o bir Bamaryalı yazar."

Odanın içine doğru bir adım daha atmıştım. "Glemarian kütüphanelerinde Bamarian yazarlara ait parşömenler var."

"Oh." Tekrar bana baktı. "Sanırım öyle. Burada da Glemarian yazarlarımız var." Tavrı tamamen değişmişti. Sesi meraklı ve benimle konuşmak istiyor gibi geliyordu.

Ama verdiği yanıt karşısında kaşlarını çatmışım ve o da tekrar parşömenine bakmış, rahatsız bir şekilde koltuğunda kaymıştı.

Hiç Glemarian yazar tanımıyordum. Okumayı severdim. Hem de çok. Dikkatimi dağıtmama, yalnız saatler geçirmeme yardımcı oluyordu. Ama doğrudan hikâyeye dalma eğilimindeydim; daha önce bir parşömeni kimin yazdığına bakmayı hiç düşünmemiştim.

Bir adım daha atmışım ve bir adım daha, ayrılmak istemiyordum. Ona doğru garip bir manyetik çekim hissediyordum. Büyülenmişim, kalmak istiyordum. Sadece onunla aynı odada olmak istemişim.

Lyriana'nın gözleri benimle parşömen arasında neredeyse tereddütle gidip geliyordu. Beni uzaklaştırmasını emretmesini bekledim. Ziyaret ettiğimiz diğer ülkelerdeki varisler benden ve kötü huylarımdan sıkıldıklarında tam da bunu yapmışlardı. Ve teknik olarak, başlangıçta onun özel odasında bulunmamam gerekiyordu.

Ama beni kovmamıştı. Koltuğunda doğruldu ve elbisesini bacaklarının üzerinde düzeltti, mücevherleri yer değiştirirken hoş bir şingirt sesi çıkardı, sonra masayı işaret etti, gözleri bir kez daha meraklıydı. "Bende ikinci bir kopyası var. Jules bugün benimle birlikte okuyacaktı ama burada değil. Kız kardeşlerimle birlikte. Hepsi şehre gittiler. Ama babam benim de öyle olduğumu söyledi...." Kaşlarını çattı, sonra orada olduğumu hatırlar gibi oldu ve omuzlarını dikleştirdi. "İstersen benimle birlikte okuyabilirsin. Ben üçüncü bölümdeyim. Ama sen," konsantre olarak burnunu kıvrıdı, "on yaşındasın, değil mi?"

Bunun üzerine göğsümü kabarttım ve başımı salladım.

Dudağını ısırdı, yere baktı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Demek ki muhtemelen benden daha hızlı okuyorsun. Arayı kapattığında bana haber verebilirsin."

Hâlâ kovulma korkusuyla kütüphanede yavaşça ilerliyordum. Ama kalmam istenmişti. Dürüst olmak gerekirse, kulağa eğlenceli gelmişti - oturup biriyle aynı hikayeyi okumak ve bunun hakkında konuşmak ve soylular değil, sadece okuyan çocuklar olmak. Beni davet edenin o olması beni daha da heyecanlandırmıştı.

Lyriana'nın karşısındaki kanepeye oturdum ve yedek parşömeni aldım, elim heyecandan titriyordu ve bana şaka söyleyeceğinden korkuyordum. Ama o sadece gülümsemişti.

O gün okuduğum hikâyeyi, parşömenin başlığını, yazarın adını hatırlamaya çalıştım ama zihnim bomboştu. Parşömeni yere bırakıp limonlu keki iterken ilk bölümü açtığını net bir şekilde hatırlıyordum

Masanın üzerinde bana doğru dönerken bileziklerindeki takılar ve boncuklar yine şingirdiyor. "Okurken atıştırmalıkları sever misin?"

Hiçbir şeyi sevmemiştim. Ama acıkmıştım. Pasta beni oraya çekmişti.

"Bu limon. Benim favorim," demişti. "Morgs ve Jules çikolatalı pastayı tercih ediyor. Ben de çikolatayı severim," diye hızla ekledi, sanki çikolatayı kız kardeşi ve kuzeni kadar sevmediğini itiraf etmek ona bir tür ihanetmiş gibi. "Limon sever misin?" diye sordu.

"İstiyorum."

Cevabımdan emin değilmiş gibi görünüyordu. "Glemaria'da limon ağaçlarınız var mı?"

Başımı salladım. "Orada seralar dışında pek limon yetişmez. Ama düzenli olarak Bamarian limonu gönderiyoruz." Bunu ancak babamın Glemarian Konseyi toplantılarına katılmaya zorlandıktan sonra öğrenmişim. Bamarian limonlarının ithalatı ve bunun maliyeti hakkında kısa bir tartışma olmuştu. O zaman çok sıkılmıştım ama o anki bilgimin etkileyici olduğunu hissetmişim.

"Oh," dedi. "Tamam. Benim bölümüme yettiğinde bana söyle."

İkinci koltuğa yerleştim ve bir parça limonlu kek yedim. Sonra bir tane daha. Hayatımda tattığım en güzel şeydi çünkü ilk kez yargılanmadan, izlenmeden yemek yiyebilmişim. Leydi Lyriana okumaya geri dönmüştü, gözleri yoğun ve parşömene odaklanmıştı. Bir ara bir hizmetçi elinde taze bir sürahi suyla içeri girdi ve benim için ikinci bir bardak getirip getiremeyeceklerini sordu.

Düşünceli. Çoğu varisin daha önce benimle olmadığı şekilde düşünceli.

Ve hepsi bu kadardı. Ondan sonra hiç etkileşime girmemiştik. Birlikte sessizce, rahatça oturmuş, aramızda bir masa ve pastayla saatlerce okumuştuk. O süre içinde parşömeni bitirmiştim. Haklıydı, hızlı okuyordum. Ama dikkatim dağılmıştı. Onun yüzünden dikkatim dağılmıştı. Orada kendimi ne kadar huzurlu, ne kadar güvende hissettiğim dikkatimi dağıtmıştı. Nazik görünen ve beni de dahil eden başka biriyle aynı odada oturmanın ne kadar güzel olduğu dikkatimi dağıtmıştı. Dışarıda okyanusun dalgaları ileri geri sallanırken ve bir sonraki sayfayı okumak için parşömenini her çevirdiğinde bilezikleri usulca çalarken orada baskı altında olmadan oturmanın ne kadar güzel olduğu dikkatimi dağıtmıştı.

O olduğu için dikkati dağılmıştı.

İsteddiği gibi üçüncü bölüme geldiğimde ona anlatmak istemiştim ama o kadar dalmış görünüyordu ki onu rahatsız etmek istememişim. Okumayı bitirdiğimde, yeterince dikkat etmediğim için cevaplayamayacağım hikayeye ilgili sorular soracağından endişelenmişim. Bu yüzden parşömenimi yeniden açtım ve tam baştan başlamak üzereydim ki özel korumam beni buldu.

"Ekselansları." Soturion vücudu, tüm kapı aralığını kaplayacak kadar uzun ve kaslıydı. Glemarian aksanı ağırdı, neredeyse utanç vericiydi.

Leydi Lyriana kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın bakmış, kaşları çatılmıştı, ta ki Glemaria'dan gelen siyah deri giysili soturionun kendisi için değil benim için orada olduğunu anlayana kadar.

"Ekselansları, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Küçük lordu bulmak için gönderildim," demişti ona eğilerek. Gözleri odada gezinmiş, koltuktaki aynalı pozisyonlarımızı, parşömenleri ve limonlu pastayı incelemişti ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi midem bulandı. Sanki eğlendiğim için, pasta yediğim için, kitap okuduğum için cezalandırılacaktım gibi.

Lyriana ile geçirdiğim zamanın sona erdiğini bilmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Böyle bir şeyin tekrar olmasını beklemiyordum.

"Baban seni arıyordu. Ben de öyle." Gözlerinde açık bir kızgınlık vardı. "Gel."

Tek kelime etmeden kalkıp gitmişim. Bamaria'da geçirdiğim zamanın geri kalanını Leydi Lyriana'ya onun küçük kütüphanesinde sessizce oturup midemde limonlu kekle kitap okumanın on yıllık varlığım boyunca geçirdiğim en güzel zaman olduğunu söylemeye korkarak geçirdim. Ve orada onunla oturmak, konuşmamak ama bir hikayeyi paylaşmak, o zamanlar bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu düşündüğüm şeye en yakın şeydi. Ama o yedi yaşındaydı ve ben on yaşındaydım ve... hepsi acınası ve gülünç görünüyordu ve zaten yakında ayrılacaktık ve muhtemelen bir daha ziyaret etmeyecektik, bu yüzden ne önemi vardı?

Dokuz yıl sonra, limonlu kekin kokusunu ve yüz ifadesinin okuduklarını nasıl net bir şekilde yansıttığını hatırladım. Yüksek sesle gülmemiş olsa da komik bir an okuduğunu ve hikayenin ne zaman ciddileşip gerilim dolu bir hal aldığını biliyordum.

Babam şimdi Cresthaven'ın Büyük Salonu'nda göz ucuyla bana bakıyordu. Yutkundum, doğruldum ve adımlarımı yavaşlattım. Hızlanmış mıydım? Bir an için adabı unutmuş, nerede olduğumu unutmuştum.

Tanrım, şimdi olmaz, lütfen bana dokunma. Hiçbir şey söyleme. Dünyadaki tüm iyilikler içinde, Tanrılar, bana sadece bu anı verin. Bana bir an huzur ver ki onu tekrar görebileyim.

Ka Hart'ın Soturi'si yayıldı ve geçmemiz için bir koridor oluşturdu. Oturma Odası'nın kapıları açıldı ve babam Arkasva Batavia'ya anons edildi. Grubumuz Bamarian Konseyi üyeleriyle dolu koridorda yürüyerek ilerledi. Kıyafetlerinin parlaklığına ve mücevherlerinin büyüklüğüne bakılırsa, etkileyici unvanlara ve servete sahip soylulardan oluşan, dikkat çekici olmayan yüzlerden oluşan bir denizdi. Benim yaşlarımda bir asilzade, tepeden tırnağa gümüş giymiş yaşlı bir kadınla birlikte duruyordu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, dudaklarında küçümseyici bir alay ifadesi belirdi.

bitmişti.

Gözlerimi devirdim. Her soylu beni ölçüp biçmek istiyordu, özellikle de Vahiy Töreni'nden yeni geçmiş olanları. Önümde yürüdüm, gözlerim tek bir kişiyi arıyordu. Ve sadece bir kişiyi.

Nefesim kesildi.

Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu, her ikisi de altın diademlerle süslenmiş diğer iki soylu kadının yanında duruyordu. Onlar ablaları Leydi Meera ve Leydi Morgana'ydı.

Oturma Odası'nda pencere olmadığı için Leydi Lyriana'nın saçları koyu kahverengi bir renge dönmüştü; biri neredeyse siyah saçlı, diğeri ise daha açık, kül rengine olan kız kardeşlerinin saçlarının karışımıydı bu. Hepsi de omuzlarını açıkta bırakan ve eteklerinde sıcağa uyum sağlamak için yırtmaçlar bulunan güneyin geleneksel elbiselerini giyiyordu.

Yaşlı varislere zar zor odaklanabildim. Gözlerim Leydi Lyriana'daydı, onun tüm görünüşünü, en ince ayrıntısına kadar inceliyordum. Daha önce sahip olduğu bazı özellikleri görebiliyordum; zeki, badem biçimli gözler; uzun siyah kirpikler. Dudakları dolgun ve sarkık, elmacık kemikleri yüksekti. Pürüzsüz cildi kusursuzdu, güneşten altın rengini almıştı.

Gözlerim vücudunda gezinmeden önce, bakışları keskin ve tetikte, odanın etrafına bakmasını izledim.

Boğazım düğümlendi.

Uzun kırmızı elbisesi vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu ama kumaş her kıvrımına öyle bir yapışmıştı ki yaklaştıkça nefes almakta zorlanıyorduk. Ayak bileğinden kalçasına kadar uzanan tek bir yırtmaç kalın, biçimli bacaklarını ve dizine kadar uzanan narin altın sandaletlerini ortaya çıkarıyordu. Ve göğüsleri... kesinlikle bakmamam gereken türdendi.

Beni hatırlıyor muydu? Birbirimizi son gördüğümüzde çok mu gençti? Belki de onun için unutulmaz değildim. Belki de o öğleden sonra hiçbir şey ifade etmemişti; bana sadece limonlu kek ikram etmiş ve beni susturup huzur içinde okumaya devam edebilmek için kaydırma yapmış olabilirdi.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Belki de buydu. Öyle bile, ne fark ederdi ki? O zamanlar sadece bir çocuktum. Ben de o zamanlar çocuktum. Hem de aptal bir çocuk. Şimdi ise İmparatorluğun iki ayrı ucunda, ayrı ülkelerde hayatları ve kaderleri olan ve bir daha kesişme ihtimali olmayan varislerdik.

Ama o beni izliyordu ve ben nefes alamıyordum. Gözleri oturma odasına doğru ilerleyişimi takip ediyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, bu ne renkti? Pembe ve kırmızının karışımı bir renkti ve keşke ressam olsaydım da pembenin o tonuna bir isim bulup onu boyasaydım dedirtiyordu. Şişeleyebilirdim.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu bir devlet meselesiydi ve Arkasva'nın varisi olarak kesinlikle müsait değildi. Büyük olasılıkla, arkamda duran kendini beğenmiş soylulardan biriyle nişan sözleşmesi vardı.

Ama hala bana bakıyordu, daha önce defalarca izlendiğim gibi değerlendirici bir şekilde değil. Bana tepeden de bakmıyordu, bana acımıyordu, benden üstün olmaya çalışıyor gibi de görünmüyordu. İlgileniyordu. Sanki beni hatırlıyordu ve bu onun için kötü bir anı değildi.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. Orada öylece duruyordu. Başka bir yere bakmayı, nerede olduğumu hatırlamayı, ondan başka bir şey görmeyi hatırlamak zordu - gözleri, gülümsemesi, saçları - o... sadece o. Çünkü önümdeki diğer her şey onunla kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Bakışlarına karşılık verdim ve yanakları kızardı, dudaklarına utangaç bir yarı gülümseme yayıldı. Önce gözlerini kaçırdı, seyircilerin arasına, onu koridorda çekiştiren soylu kadına baktı. Jules'a. Jules'e bakıyordu, gülümsüyor ve kızarıyordu... benim yüzümden.

Kalbimde bir şeyler kabardı ve... bakışları benimkine döndüğünde aletim seğirdi. Gözlerinde küçük bir parıltı vardı, tüm yüzünü aydınlatıyor gibiydi. Sanki ışıkla doluydu ve bu odada herhangi bir şey görebilmemin tek nedeni oydu.

Ve... Siktir. Ben onundum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arkasva Batavia neşeyle, "BAMARIA'YA HOŞ GELDİNİZ İMPARATOR Hart," dedi.

Göğsümde bir çarpıntı oldu ve odadaki herkesin görebileceği aptalca bir sırıtışa girmeden Leydi Lyriana'ya daha fazla bakamayarak arkamı döndüm. Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Babam yanımda öksürdü, gri gözlerinin kenarlarından bakışları daraldı. Onaylamadığı aurasından belliydi ve bunun altında yatan bir tehdit vardı. Eğer şimdi onu utandırırsam.... onu hoşnut etmeyecek tek bir yanlış adım atarsam

Yüzümdeki gülümseme kayboldu, tüm varis olarak dikkatimi Arkasva Batavia'ya verdiğimde midemde küçük bir çukur oluştu. Babam gülümsediğimi görmüş müydü? Ruh halimi neyin değiştirdiğini biliyor muydu? Bilmemesi için dua ettim. Beni mutlu görmekten nefret ederdi. Gülmek onu rahatsız ederdi. Neşe onu çileden çıkarırdı. Bana zevk veren her şeyi yok edeceğinden emindi.

Bir kez olsun gücümün bağlı olduğuna şükrettim, yoksa auramdaki duyguları saniyeler içinde okuyabilirdi.

Arkasva'nın öne doğru adım atışını izlemek ve en küçük kızına aval aval bakmamak için elimden geleni yaptım. Kıza değil ona odaklanmaya çalıştım ama dikkatimi Leydi Lyriana'dan ve onun çok yakınımda durduğu, benimle aynı havayı soluduğu, o anda benimle aynı kelimeleri duyduğu gerçeğinden çekmek çok zordu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi önümüzde duran Yüce Lord'a odaklanmaya zorladım.

Arkasva Batavia uzun boyluydu - tahmin etmem gerekirse boyu neredeyse bir metreydi, benden sadece birkaç santim kısaydı. Ama o kayıp santimleri altın Defne'si telafi ediyordu. Zayıf bir adamdı, bir büyücü gibi inşa edilmişti, ancak daha ince gövdesiyle bile, bir tür sessiz varlığa hükmediyordu.

Gözlerim çıplak bir omuza takıldı, tatlı kahverengi dalgalar omzun üzerine düşüyor, köprücük kemiğine kadar iniyordu - bakışlarımı tekrar Arkasva'ya çevirmeye zorladım. Kısa siyah saçları ve unutulmaya yüz tutmuş bir yüzü vardı. Ama gururluydu, o kadarını görebiliyordum. Attığı küçük adım topallığını iyice ortaya çıkarmıştı ama yine de ifadesi hiç bozulmadı ve çenesi hep yüksekte kaldı.

auradan bir zevk çatırtısı yayıldı. Babam başka bir adamın zayıflığını görmeye bayılırdı. Ama Arkasva Batavia'dan zayıflık izlenimi almadım. Kendine hâkim olduğu belliydi, topallığını saklamıyor, onu etkilemediğini, yavaşlatmadığını gösteriyordu. Babamın ona yüklediği utancın hiçbirini hissetmiyordu. Böyle bir yaralanmada utanılacak ne olabilir ki? Bir isyandan kurtulmuş, bir suikast girişiminden sağ çıkmıştı. Eğer bir şey varsa, bu onun güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Gördüğüm tek gerçek zayıflık Arkasva cübbesinde altın iplik olmamasıydı. Sade siyahtı. Bamaria'yı yönetiyordu, başka bir şey değil. Bu da İmparator'a ve İmparator'a bağlı olduğu anlamına geliyordu. Bu da onu İmparator Kormac'ın adamlarını sınıra ve ülkesinin içine yerleştirmesine karşı hassas hale getiriyordu.

Babam sıcak karşılama için Arkasva'ya teşekkür etti, sesi o kadar nazik ve samimiyet doluydu ki dinlerken midem bulandı. İçinde merhamet olduğuna dair en büyük yalanı buydu ama yine de devlet başkanları ve Glemaria vatandaşları defalarca bu yalana kanmıştı. Onun asil, onurlu ve çekici olduğunu düşündüler. Bana ve anneme eziyet eden canavarı görmediler.

Arkasva Batavia kollarını bana doğru uzatarak, "Ve bir kez daha, genç Veliaht Bamaria'daki varlığıyla bizi onurlandırdı," dedi. Sıcak olmasa da geniş ve samimi bir gülümseme sundu. O kadar da sıcak bir adama benzemiyordu - bir Arkasva'nın nasıl davranması gerektiği konusunda daha tecrübeliydi- ama sözleri en azından dürüsttü. Hakkını vermeliyim. Aradaki farkı anlayacak kadar yalancı Arkasvim duymuştum. "Artık o kadar da genç değilsin. Yaklaşan Vahiy Töreni'nde yer alacağın için tebrikler."

"Teşekkür ederim ekselansları. Bamaria'ya bir kez daha döndüğüm için mutluyum," dedim dikkatlice, aksanımın belli olmamasını umarak.

"Sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Veliahtı, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru." Tam adımı ve unvanımı söyledi ama babama saygısından çenesini eğdi.

Tanrılar. Unvanımla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Başlamak için dünyadaki en uzun şeydi; söylemesi bir saat sürmüş gibi hissettiriyordu. Ve benimle ilgili bile değildi. Neredeyse her kelimesi beni babama bağlıyor, onunla olan ilişkiyi gösteriyor, tüm Lumeria'ya onun bana tamamen ve bütünüyle sahip olduğunu haykırıyordu. Kahretsin, son yarısı yine onun unvanıydı.

Ama benden beklendiği ve bugün zaten yeterince dayak yediğim için, yüzüme bir Veliaht'ın mütevazı ama kibirli gülümsemesini yerleştirdim ve karşılama için teşekkür ettim.

Arkasva Batavia şu anda bana ve babama ulaşmıştı ve ikimizin de elini sıkıttı.

"Böyle bakınca evdeki tüm soylu kadınların yüreği ağzına geliyor olmalı," dedi. "Ve belli ki, korkulması gereken bir soturion olacaksın."

Babam buna güldü, sesi zevk doluydu. "Size teşekkür ederim, majesteleri. Aramızdaki benzerlik her geçen gün daha da artıyor. Ve ben de onun dönüşüğü bu adamla gurur duyuyorum."

Arkasva Batavia sırtıttı.

Başka biri bana iltifat ettiğinde babama benziyordum.

Arkasva Batavia daha sonra kızlarını işaret etti ve kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Tanrılar. Buradaki gelenekleri hatırlamaya çalıştım. Onun elini mi sıkacaktım? Ona dokunacak mıydım?

Avuç içim terlemeye başladı ve onu hızla tuniğime sürttüm. Arkasva Batavia gururla, "Leydi Meera Batavia, ," dedi.

"Eminim hepinizin çocuk olduğu bir önceki ziyaretinizden hatırlıyorsunuzdur. Önümüzdeki yıl unvanını alacak ve Vahiy Töreni'ni kutlayacak."

En büyük kız ve Veliaht, ruhani bir şekilde güzel, zarif ve babası gibi zayıf bir yapıya sahipti. Oldukça sade bir diadem takmıştı ve elleri iki yanında, reverans yaparken parlıyordu.

Yani, dokunmak yok. Hayal kırıklığımı göstermemeye çalıştım.

Yerine geçerken başımı salladım ve ona gülümsedim. Daha sonra Leydi Morgana tanıtıldı. Ablasının aksine, vahşi ve dünyevi bir görünümü vardı. Gözleri benimle babam arasında gidip geldikten sonra hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi kısıldı ve kendi kısa reveransını yaptı. Tüm formaliteleri kusursuz bir şekilde yerine getirmişti, ama nedense bu davranışından beni terslediği hissine kapılmıştım.

Onu gerçekten suçlayamazdım.

Sonra onun önüne getirildim. Gözleri irileşti ve gözbebeklerinin kahverengisi arasında parıldayan altın ve yeşilin en ufak ipuçlarını seçebilecek kadar yakındım. Nefesini içine çekerek göğsünün yükselmesine neden oldu. Aptal gibi bakakaldım.

Yavaşça, ustalıkla reverans yaptı ve sonunda ellerini dans ediyormuş gibi savurdu. Bu hareket bileziklerinin çınlamasına neden oldu.

Yıllar önce duyduğum aynı müzikal ses. Demek ki hâlâ şingirdayan takılar takmayı seviyordu.

Tekrar gülümsemek için dudağımı ısırdım. Babam çok yakınımıdaydı ve beni çok dikkatli izliyordu. Leydi Lyriana'nın gözleri tekrar üzerime dikildi ve çok geç fark ettim ki hâlâ gülünç bir surat ifadesi takınıyordum.

Yanıma baktı, yanakları kızarmıştı ve bir kez daha Jules'a baktığını anlamak için dönmeme gerek yoktu.

Ona ulaşmak ve mücevherlerinin sesini çok beğendiğimi söylemek istedim. Onunla ilgili her şeyi sevdiğimi. Ama bu protokole aykırıydı ve babam çok yakınımıdaydı. Yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Arkasva Batavia oturmadan önce bizi koltuğunun diğer tarafına geçirdi ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, kendini beğenmiş asilzade ve kadınlardan oluşan Bamarian Konseyi tarafından karşılanırken orada durmak zorunda kaldım. Tüm bu süre boyunca soylular tarafından dik dik bakıldım, babam tarafından ters ters bakıldım ve Leydi Lyriana'nın her bir hareketini izlememek için umutsuzca çabaladım ve başarısız oldum - ağırlığını ayakları arasında her kaydırışını, her iç çekişini, kalçasını veya boynunun kemerini ortaya çıkaran her hafif esnemeyi.

Son Bamaryalı soyluya başımı salladığımda Arkasva Batavia ellerini çırpıttı.

"Artık Bamaria tarafından hoş karşılandığınıza göre, size Bamaria'nın en büyük hazinelerinden birini göstermenin zamanı geldi."

Bir iniltiyi bastırdım. Ev sahibi Arkasva'nın ziyarete gelen Arkasva'yı yapması için bir yere götürmesi ama ben Moriel'i becerirken çok yorulmuştum. Ve insan içine çıkmaya daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. "Harika," dedi babam, sesi heyecanlıydı. Aurası bile hafiflemişti.

Ama kolayca fark ettiğim bir kızgınlık vardı. İyi bir yalancıydı. "Son ziyaretimizde bizi Katurium'da gezdirmeyi tercih etmiştiniz."

"Evet. Elbette İmparatorluğun en büyük soturilerinden birinin savaşçı eğitimimizi nerede yaptığımızı görmesine izin vermeliyiz. Ama bu sefer yeni bir şey deneyelim dedim. Büyük Kütüphane'de özel bir tura çıkacağız. Bamaria, Lumerian İmparatorluğu'ndaki en büyük parşömen koleksiyonuna ev sahipliği yapıyor. Sizi oraya götürmek için kalenin dışında bekleyen seraphim'lerimiz var."

Bununla birlikte, kovulduk. Leydi Lyriana protokolü ilk bozan oldu, Jules'un elini tuttu ve geldiği yoldan hızla odadan çıktı. Hay sikeyim. Onun çıkışıyla birlikte odanın karardığına yemin edebilirim.

Leydi Meera ve Leydi Morgana bir sonraki Oturma Odası'ndan çıktıklarında yoğun bir sohbete daldılar. Meera biraz daha yavaş yürüyor, gördüğü her kişiye el sallıyor ve selam veriyordu, Morgana ise sabırsız görünüyordu.

Bunaltıcı güney sıcağında dışarı çıkarıldım ve bir bölmenin arkasında kişisel korumalarımınla birlikte tek başıma bir seraphime bindirildim. Bu kadar uzun bir süre boyunca bu kadar fazla inceleme altında kamusal yüzümü takınmanın verdiği yorgunluk beni sırtüstü yatırdı, havalandığımız anda gözlerim kapandı, ancak sonunda açık bir pencereden dışarı bakabildiğime hayret ettim.

Seraphim'imiz yere indiğinde, kuş yere konarken vagonun zemini kayarken sarsılarak uyandım. Dışarıda uzun bir çöl kumu vardı. Bilgin Limanı. Önümde altın tuğladan inşa edilmiş üç piramit belirdi. Hepsi farklı boyutlardaydı ve her birinin farklı bir unvana ev sahipliği yaptığını biliyordum. Farklı zamanlarda inşa edilmişlerdi ve her biri Boğulma'dan bu yana üretilen yazılı eserlerin giderek artan koleksiyonunu barındıracak şekilde büyümüştü.

Dışarı çıktım, etrafım muhafızlarımla çevriliydi, koyu tenli ve inanılmaz uzun boylu iki soturinin yanından geçtim, her biri kütüphanelerin en küçüğünü korumak için bir kılıç tutuyordu.

Her zaman Bamaria'nın Büyük Kütüphanesi'ni ziyaret etmek istemiştim. Ama aslında ayaklarım beni sadece Leydi Lyriana'yı tekrar görme, onun huzuruna tekrar çıkma arzusuyla ileriye taşıyordu. Belki de sıcaktan kurtulmak da bir etkendi. Güneş burada daha sert vuruyor gibiydi. Neyse ki piramidin içindeki hava belirgin bir şekilde daha serindi ve girişin hemen ötesinde baş kütüphaneci tarafından karşılandık ve her birimize ileriye taşımamız için ametist lambalar verildi, ama odaklanamıyordum. Leydi Lyriana çok yakındaydı.

"Bilmiyorum Jules," dedi bir noktada. "Ama belki? Sanırım öyle."

Ne hakkında konuştuğundan emin değildim ama sesini duymak beni heyecanlandırmıştı. Sesi de en az geri kalanı kadar güzeldi.

Kütüphaneci, Boğulma'dan hemen sonra inşa edilen ve kurtarılan ya da okyanusta korunmuş olarak bulunan parşömenlerle o kadar çabuk dolan kütüphanenin kısa bir tarihçesini anlattı ki, ikinci piramidin inşa edilmesi gerekti.

Sözlerine odaklanmaya çalıştım. Odaklandım. Ama gözlerimi ve dikkatimi Leydi Lyriana'dan alamıyordum.

İçeri alındığımızda ve küçük tur gruplarına ayrıldığımızda, ben, bir şekilde, tamamen şans eseri, onun grubuna girdim.

Bana sırtıttı. "Ekselansları, Lord Rhyan. Sizi tekrar görmek çok güzel."

Kütüphanecimiz tarafından öne doğru yönlendirildik. Leydi Julianna da grubumuzdaydı, ayrıca tüm refakatçilerimiz de.

"Ve siz de, majesteleri." Adını söylemeyi unutmuştum; sözlerinde ciddi miydi yoksa sadece resmi bir selam mı veriyordu diye düşünmekle meşguldüm. Daha önce ziyaret ettiğimi biliyordu ve bu yüzden tanışmıştık. Ama kütüphaneyi ve pastayı hatırlıyor muydu? Şu anda bir kütüphanedeydik. Hatırladıysa, bundan bahsetmenin tam zamanıydı.

Kalbim küt küt atıyordu.

Kaşlarını çattı ve kendimi aptal gibi hissettim. Daha fazlasını söylemem, daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Ama ne yapmalıydın?

"Ve siz, Leydi Julianna," dedim kuzenine dönerek.

Parlak bir şekilde gülümsedi ve sonra Leydi Lyriana ile okuyamadığım bir bakış paylaştı.

Benim hakkımda mı? İyi mi? Kötü mü? Lanet olsun.

Piramidin çeşitli katlarında yürüdük, farklı bölümler hakkında bilgi verilirken raflar ve parşömen rafları geçtik. Tur rehberimiz hiç durmadan konuşuyordu ama kısa sürede anlattıkları Leydi Lyriana ile aralarında devam eden bir sohbete dönüştü. Üçüncü kata geldiğimizde Lyriana turu bizzat devralmıştı. Topuklarının üzerinde dönerek rafları işaret ediyor ve tur rehberimizin geri vermek için elinden kaptığı rastgele parşömenleri alıyor, sıkıntısını gizlemeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Ama şimdi lider o olduğu için, nihayet dikkatimi verebildiğimi fark ettim. Yerin altındaki piramidin kısıtlı parşömenlerle ve onarım seviyeleriyle dolu olduğunu anlatması beni büyüledi. Hangi parşömenlerin kopya olduğunu ve hangilerinin Lumeria Matavia'dan gelen orijinaler olduğunu gösterdi. Her bir parşömenin ne kadar hasar içerdiği konusunda uzman gibi görünüyordu.

Tartışacak başka bir parşömen bulduğunda gözlerinin parlaması ve her seviyede ilerlerken sesindeki heyecan sarhoş ediciydi. Ve tapılası. Çok zarıftı, izlemesi çok güzeldi, bilgiye olan tutkusuyla doluydu. Başka bir parşömen kaparken bileğinin her dönüşü bileziklerinin şingirdamasına neden oluyordu. Gülümsemelerimi gizlemek zorunda kaldım ve bir keresinde neredeyse bir rafa giriyordum, başının üstündeki bir raftan bir parşömen almak için ayak parmaklarının üzerinde durma şekline takıldım.

"Ne düşünüyorsunuz Lord Rhyan?" diye sordu sona yaklaşıp neredeyse başlangıç noktamıza döndüğümüzde.

Tur rehberimiz asık suratlıydı ve gözlerinden ona hançerler fırlatıyordu, Leydi Julianna bunu hemen fark etti. Tur rehberi başını sallayarak ifadesini düzeltti.

"Oldukça etkilendim. Kütüphanede doğuştan yeteneklisin. Sen de kütüphaneci olabilirsin," dedim.

Leydi Lyriana başını salladı, yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi. "Sanırım."

"Buraya son gelişimde çok daha küçük bir kütüphaneyi ziyaret ettiğimi hatırlıyorum." Kalbim küt küt atıyordu. Hatırlıyor muydu? Beni hatırlıyor muydu?

Düşünceli görünüyordu, gözlerinde şakacı ve muzip bir şeyler vardı. "Burası üç kütüphane arasında en küçük olanı."

Bakışlarımı kısımtım. Benimle oyun mu oynuyordu? "Bamaria'da daha küçüğü yok mu?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Çoğu daha büyük şeylerle ilgileniyor."

Öksürdüm. "Çoğu değilim." Soruma hâlâ cevap alamamıştım ya da onun ne düşündüğü hakkında bir fikrim yoktu. Benimle flört ettiğine yemin edebilirdim ama temkinli görünüyordu. Bu da mantıklıydı. Ne de olsa etrafımız eskortlar, kütüphaneciler ve bu turdaki diğer soylularla çevriliydi.

Birkaç metre öteden beni izlediğini fark ettiğim lanet olası babam da dahil. Lanet olsun. Duruşumu düzelttim ve yüzümdeki her türlü keyif ifadesini çıkardım. Bu gezintinin ne kadar saçma ve zaman kaybı olduğunu düşüneceğini zaten biliyordum. Elimde olsa bugün onu daha fazla kızdırmazdım.

Kaşları bana daraldı ve tüm vücudum gerildi, ama sonra yüzü sahte bir zevk ve ilgiyle dolu olarak baş kütüphaneciyle konuşmaya başladı.

Leydi Lyriana benden birkaç adım geriye çekilmişti, duyamadığım bir şeyler fısıldarlarken Leydi Julianna'nın koluna girmişti.

Ona daha fazla yabancılik çekmek istemedim ve arkamı döndüğümde Büyük Kütüphane'de bir Afeya buldum.

Tökezleyerek geri döndüm. Midem bulandı. Afeya Lümeryalı gibi görünüyordu, yeterince insandı ama onlar istedikleri zaman şekil değiştiren, derilerinin ve saçlarının rengini değiştiren ölümsüzlerdi. Bazıları tamamen ya da kısmen hayvan şekline bile girebiliyordu, ancak bunu kendi toprakları dışında nadiren yapıyorlardı. Afeya'lar kendi özgür iradeleriyle büyü yapamadıkları için

Yaptıkları en temel hile biçimi, bir Lümeryalının kendilerinden cazibe güçlerine erişim talep etmesini sağlamaktı. Ancak sihirlerinin çoğu çok daha uğursuz ve tehlikeli şeyler içeriyordu.

Bu Afeya uzun siyah saçlara ve erkeksi ve kadınsı özelliklerin bir karışımına sahipti, ancak şüphesiz erkeksi bir vücut giyyordu. Teni soluk mavi renkteydi, kollarında ve bacaklarında ortalarında elmaslar bulunan koyu renkli dövmeleler vardı. Gözleri tamamen Leydi Lyriana'ya odaklanmıştı. Bakışları bana kayarken dudaklarından kedigillere özgü bir gülümseme geçti. Saf menekşe rengi gözler. Midem düğüm düğümdü, vücudum o an hissettiğim Bu avcının avı olmak. Bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarak yere baktım.

Başka tarafa bakabilirsiniz, genç lordum, ama yakında görüşeceğiz. Aradığım varis sen değilsin.

Pürüzsüz bir müzik sesi zihnimdeki kelimeleri dile getirdi. Kendi düşüncelerim bana oyun mu oynuyordu? Yoksa o... Afeya mıydı? Kalbim küt küt atıyordu. Tekrar kafamı kaldırdım ve o gitmişti. Ama aurası hâlâ içimde bir şeylerin titremesine neden oluyordu.

"Lord Rhyan," diye bağırdı biri. "?"

Seslerini duymam bir anımı aldı. Afeya'nın varlığından dolayı bir sisin içinde kaybolmuş gibiydim.

Bağırdığımı fark ettiğimde arkamı döndüm ve "Ne!" diye bağırdım.

Patlamam karşısında ağzı açık kalan Leydi Lyriana'ya baktım. "Özür dilerim, majesteleri," dedim çabucak. "Sizi duymamışım."

"Um," dedi, tedirgin görünüyordu, "şimdi Cresthaven'a geri dönüyoruz."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Kendimi daha fazla utandırmadan yanından geçip gittim ve Afeya'nın beni, Leydi Lyriana'yı izlediğini hissetmekten kurtulmaya çalıştım. Onun burada ne işi vardı? Ne istiyordu? Bu normal miydi? Arkasva Batavia bir Afeya'nın topraklarını ziyaret ettiğini biliyor muydu? En küçük kızını izlediğini?

Gözlerimi kapattım, hala yüzünü görüyordum, hala varlığını, sesini hissediyordum ve sonra, aynen böyle, his kayboldu ve güneşin altında arabalarımıza kadar eşlik edildik.

Seraphim iner inmez, babamla birlikte doğrudan misafir kanadına götürüldüm.

Bana kendi özel süitim verildi, bana varislerin kanadındaki kütüphaneyi hatırlatan, ancak parşömenlerle dolu tek bir rafı ve açık bir balkonu olan geniş, yuvarlak bir oda. Dışarıdaki sıcağa rağmen, serin hava ferahlatıcı dalgalar halinde odanın içinden fişkırıyordu. Şeffaf borular pencereleri aydınlatıyordu.

İçlerinden su akıyor, güneşin ışığını yakalıyordu. Gökkuşakları camın içinde dans ediyordu. Güneydeki zengin evlerinin ve kalelerinin hepsinde soğutma kuleleri ve iç mekanları yaz boyunca ılımlı sıcaklıklarda tutan su yolları vardı. Keşke biz de eve dönüş yolculuğumuz için bunları çöpün üzerine kurabilseydik.

Şimdi bunu düşünmeyecektim. Ya da başka bir şey. Çok yorgundum. Babamla çok fazla zaman geçirmiştım. Sosyalleşmek için çok fazla zaman harcamıştım. Bu kadar uzun süre halkın karşısına çıktıktan ve Lyriana'yla aramızdaki her kelimeyi ve etkileşimi fazla düşündükten sonra bitmişim.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve bunu nasıl yapacağıma dair aklımda tek bir hedef vardı. Kemerimi çözdüm, botlarımı ve çoraplarımı çıkardım, tuniğimi attım ve içime giydiğim kısa pantolondan başka bir şey giymeden serin yatağa uzandım.

Haftalardır ilk kez huzur buluyordum ve bundan tek başıma, özel olarak yararlanmak niyetindeydim. Bunun yanı sıra, son birkaç saattir biriken gerginliğimi atmak için de kullanacaktım.

Yavaşça nefes verdim, elim karnımdan aşağıya, pantolonumun bel bandına doğru kayıyordu, ki pantolonum zaten tam kapasite esnemişti. O kadar hazırdım ki. Son birkaç haftayı unutmaya hazırdım. Her şeyi unutmaya. İyi hissetmeye. Onu hayal etmeye.

Ama kapım çarparak açıldı ve doğruldum. "Rahat mısın?" Babam kapı aralığında belirdi.

Özel refakatçim kapının dışında duruyordu, yani mahremiyetim olması gerekiyordu. Soturion Bowen yürümeye başladığımdan beri beni *koruyordu* ama bana sadakatının sadece dörtte birini sunmuştu. Yıllar önce kütüphaneyi ve Leydi Lyriana'yı bulmak için kaçmama izin veren soturion oydu. Ve beni geri çağıran da oydu. Elbette beni bulması saatler sürmüştü ve ben de o kadar iyi saklanmıyordum. Bu yüzden ona hakkını vermeliydim. Ve eğer bana zarar vermek isteyen bir düşmanla karşılaşırsam, beni canı pahasına savunurdu.

Ama babamla karşılaşmalı mıyım? Bowen'ın varlığının bir anlamı olduğunu pek düşünmüyordum. Özellikle de bugün, dörtte üçlük sadakatini doğrudan İmparator'a gösterdiği günlerden biri olduğu için.

Neredeyse çıplaklığıma ya da gövdemdeki çeşitli derecelerde iyileşmiş ve renklenmiş morluklara odaklanmamaya çalışarak yataktan ayağıma doğru sendeledim. "Ekselansları. Sizin için ne yapabilirim?"

"Başlamak için üzerine bir şeyler giy." Kapıyı arkasından çarptı ve bana doğru yürüdü, eli kılıcının kabzasında duruyordu. Onun

Gri gözleri göğüs kafesime odaklandı ve bakışları attığı her adımda tenimdeki yaraların izini sürdü.

Gözlerimi sıkıca kapattım, midem burkuldu ve aletim yumuşadı. Kendime ait bir anım olamaz mıydı?

"Özür dilerim, majesteleri. Uzun yolculuk ve turdan sonra, Arkasva ve Konsey ile resmi akşam yemeğimizden önce yıkanmak istedim."

"Mastürbasyon yapmak istedin," diye hırladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve güldü. "Hangisi seni heyecanlandırdı? En büyüğü mü? Ortanca mı? En genç?" Başını yana eğdi, gri gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı ve sırtışı yüzünde yılan gibi kayıyordu. "En genç."

Ters ters baktım. "Onları zar zor ayırt edebiliyorum."

"Oh, ama bence yapabilirsin. Ne de olsa küçük kütüphane tur grubunuzdaydı. Olmasa bile göze çarpıyor, değil mi? Gözün onun üzerinde. En genç olan. Şimdi hatırladım, son seferinde kafayı ona takmıştın, sürekli onun kanadına girmeye, onu takip etmeye ve oynamaya çalışıyordun. Eminim hâlâ sağlamdır. Lyriana. Güzel isim. Güzel kız." Sesindeki tehdit çok açıktı.

Ellerim iki yanımda kenetlendi. "Buraya gerçekten de hangi varisi çekici bulduğumu tartışmaya mı geldin?"

"Hangi kızı becermek istediğini konuşmaya geldim." Hırladım. "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Hangi kızı sikersen sık, beni ilgilendirir. Torunumun başlangıcı şu anda senin lanet olası sikinin içinde yaşıyor." Gözleri kısa pantolonuma kaydı. "Eğer onu tekrar kaldırabilirsen. Yani, evet. Buraya bunun için geldim."

"Evde hiç umursamazdın."

"Devletin işi benim işimdir."

"*Seviştiğim* Glemarian kızları da devlet işi değil mi?"

Kıkırdadı. "Sadece dikkatsizsen." Gözleri kısıldı. "Leydi Meera söz konusu bile olamaz. Bilgin olsun. Yakında Arkasva Batavia olacak - varislerin birbirlerine kur yapmamalarının bir sebebi var. Onu Bamaria'daki en güçlü Ka ile evlendirecek. Muhtemelen şu gümüş sefillerle. Ka Grey. Leydi Morgana... belki?" Omuzlarını silkti. "Benim zevkime göre değil. Ama yine de babası için güneydeki başka bir ülkeyle kârlı bir ittifak yapmak için kullanılsa iyi olur. Aşırıya kaçan Ka Kormac'ı yatıştırmak için iyi bir yol olabilir. En azından ben böyle düşünürdüm."

babasının yerinde olsaydım ne yapardım. Bastardmaker'ın karısını tekrar kaybettiğini duydum."

Burun deliklerim alevlendi. Kadınlardan bahsediş şekli, sanki onlar sadece takas edilecek ve kâr için satılacak, düşünceleri, duyguları ve arzuları olan insanlardan ziyade arkasvim'in anlaşmalarını ilerletmek için hareket ettirilecek şeylermiş gibi - aynen Anneme davrandığı gibiydi. Bir şey gibi. Nefret ettiği bir şey.

Bana böyle davranıyordu.

"Siyaset dersi verdiğiniz için teşekkür ederim, majesteleri," dedim, konuşmayı bitirmeyi umarak.

"Ama Lyriana," dedi çenesini sıvazlayarak.

"Leydi Lyriana," diye homurdandım kendimi tutamadan, kalın aksanımla.

Babam ses tonumu onaylamayarak dilini şaklattı. "*Leydi Lyriana*," alay etti. "O gerçek bir yedek. Gözde bir koltuk için üçüncü sırada. Değersiz. Asla varis olamayacak. Burada pek bir şey elde etmesine gerek yok. Konsey'de oturarak zamanını boşa harcayabilir. Ama ne amaçla? Şimdi, o... o güzel bir fiyat getirebilir."

"Son baktığımda mirasçılar satılık değildi."

"Her şey ve herkes her zaman satılıktır. Sadece doğru fiyat noktasını bulmanız gerekir. Ya da acı noktasını, olduğu gibi." Çenesini sıvazlamaya devam etti. "Şimdi, eğer babası kuzeyde bazı dostlar edinmek isteseydi, bazı güçlü dostlar, mesela şu anda ülkesini esir tutmayan bir İmparator...."

Yani Ka Kormac'ın sınırdaki varlığı sandığımdan daha kötü niyetliydi. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı; neden bu ziyaret, neden şimdi. Babam gözlemlemek, öğrenmek için buradaydı. İmparatorluğun yarısını yönetmek, Glemaria üzerinde tam ve eksiksiz bir güce ve kuzeyde tam bir yargı yetkisine sahip olmak onun için yeterli değildi. Genişlemek istiyordu. Bahse girerim... Hartavia, gerçek evi, onun hedefiydi. Bu, kendini meşru bir hükümdar olarak hissettirmenin ve rakibi ve İmparator'un yanında ondan daha fazla güce sahip olan tek kişi olan İmparator Kormac'ı alt etmenin küçük bir yolu olacaktı. Güneydeki İmparator, İmparator'un yeğeniydi.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu, sesi birdenbire arkadaşmışız gibi konuşmaya başladı.

"Kim?" Masumca sordum. "Son bir dakika içinde birkaç kızıdan bahsettin."

"Hangisi olduğunu biliyorsun, aptal. Ateş kafa. O kadar yedek ki, karşılama törenimize geç kalmayı göze alabildi."

"Onu tanımıyorum bile."

"Bunu yumruk yapmadan söylediğinde sana inanacağım. Ve beni ikna etmeye çalışırken, devam et ve o çeneni aç. Her zaman senin sözün."

Nefes verdim ve ellerimi yanımda yumuşattım. "Ben doğruyu söylüyorum. Onu tanımıyorum. Bunu zaten biliyorsun."

"Ama mesela onu düzenli olarak görmek zorunda kalsaydınız üzülmez miydiniz?"

Bir tuzağa adım atıyordum. Bundan emindim. "Son baktığımda, kimse bir şeye zorlanmaktan hoşlanmıyordu, majesteleri."

Kıkırdadı. "Kuzeyde benim için bir şeyleri güvence altına almanı istiyorum, güneyli bir varisle kur yapmaya başlamanı değil. Özellikle de güneyli bir yedekle. Bunu iyi hatırla. Bu yüzden bu odadan çıktığımda arkana yaslanmanı, sikini eline almanı ve onun memelerini sisteminden çıkarmanı istiyorum. Ama belki bir yıl sonra ona sahip olabilirsin. Arkturion Kane'in yeni bir eşe ihtiyacı var."

"Arkturion Kane!"

"Rhyan," diye dilini şaklattı. "Rhyan, Rhyan, oğlum." Bir adım öne çıktı. "Söylemeyi unuttunuz, *majesteleri*."

Ve bununla birlikte çeneme bir yumruk indirdi. "Bir tane daha ister misin?"

Yanımda onu tedavi edecek ve çürük oluşmasını engelleyecek kadar güneş yaprağı olduğunu umarak hassas deriyi ovaladım.

"Hayır. Teşekkür ederim, majesteleri."

Gri gözleri kısıldı. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Annen konusunda kendini beğenmiş olduğun zamanlar hariç. Sanki Glemaria'da yaşayan en iyi muamele görmüş, en zengin kadın o değilmiş gibi." Alay etti. "Sağladığım lüks ve yaşam kolaylığı. Yaptığım fedakârlıklar. Ve bunlar ona asla yetmiyor. Ya da sana."

Kıpırdamadan durdum, hareket etmeye, konuşmaya cesaret edemedim.

"Gördüğünüz gibi, Bamaria Arkasva'sıyla ittifak yaparsam, Ka Kormac'ı geride tutacak güçlü bir dost kazanır," dedi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi benimle kolayca sohbet tonuna geçti.

Kaşlarımı çattım, ona dikkatle baktım. "Doğru, majesteleri. Ama böyle bir anlaşmadan ne elde edeceksiniz?"

Güldü. "Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın. Ya da amındaki kılların da güneşte ateşe dönüşüp dönüşmediğini görmek için can atıyorsun."

Moriel piç kurusu. Ne tür bir hasta herif, kızı olacak kadar genç bir kız hakkında böyle şeyler söyler?

Sanki bir akor yakaladığını gibi sırttı. ", değil mi? Evdeki hiçbir kıza karşı bu duyguların çeyreğini bile göstermedin. İster inan ister inanma, Leydi Lyriana benim için seni kontrol altında tutmanın bir yolundan çok daha değerli. Ve ona karşı cömert olacağım. Kane karnına bir bebek koyduğunda ve göğüsleri iki katına çıktığında, belki ben de denerim. Ve işim bittiğinde... memelerindeki döllerimi yalayabilir ve ne istersen yapabilirsin." Bununla birlikte odadan çıktı.

Dışarı çıkmadan önce kilidin yerine oturmasını bekledim, yumruğumu balkona vurdum ve kükredim. Lanet olası piç!

Blöf yapıyordu. Öyle olmak zorundaydı. Arkasva Batavia en küçük kızını asla Arkturion Kane gibi bir canavarla evlenmesi için İmparatorluğun diğer ucuna göndermezdi. Kızını bir daha asla göremezdi ve limon ticareti dışında Bamaria'nın ülkemizle pek bir ilgisi yoktu. Hiç mantıklı değildi. Babam Arkasva Batavia'da ya da İmparatorluğun yarısında güç sahibi değildi.

Ancak... Bamaria'nın haydut bir İmparator tarafından işgal edildiği açıktı. Ve Arkasva onun ötesindeki güce başvuramazdı. İmparator daha büyük otoriteye sahip tek kişiydi ve o da İmparator Kormac'ın amcasıydı, yozlaşmış ve neredeyse her fırsatta Ka Kormac'ın tarafını tutmaya istekliydі. Daha yüksek bir güce başvurmak söz konusu bile olamazdı.

Peki Arkasva Batavia halkına savaş açmadan ülkesini işgalci bir soturiden başka nasıl kurtarabilirdi? Başka bir İmparatorla müttefik olması gerekiyordu. Ve bir ülkenin arkturion'uyla kızını evlendirmek hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Neredeyse bir arkasva ile evlenmek kadar prestijliydi. Mantık, kabul etmekten nefret etsem de, oradaydı.

Yine de babamın bundan çıkarı neydi? Leydi Lyriana'nın onun için ne değeri olabilirdi ki?

Hiç. O benim için özeldi. Ama babam? Bu pazarlığı Leydi Morgana'yla, hatta Leydi Julianna'yla bile yapabilirdi. Başka kuzenleri de olduğundan emindim, hatta Ka Batavia'nın kocasız yaşlı kadınları da. Eğer gözünü Leydi Lyriana'ya diktiyse, aklıma gelen tek bir neden vardı ve bu ona tam olarak uyacak kadar çılgıncaydı.

Ondan hoşlandığımı biliyordu. Bunun beni üzeceğini biliyordu. Bunu yüzüme vurabileceğini biliyordu. Onun beni kontrol etmesinin başka bir yolu olacağını biliyordu. Bowen ona yıllar önce o öğleden sonrayla ilgili her şeyi anlatmış olmalı. Babam muhtemelen bugün en ufak bir ilgi ya da şefkat gösterisi arıyordu. Şimdi elinde Bamarian Sarayı'nda ve kütüphanede Leydi Lyriana ile olan tüm etkileşimlerim vardı. Ve orada elimi ne kadar iyi oynadığımdan emin değildim. O kadar şaşırmıştım, o kadar büyülenmişim ki....

Ama onu başka türlü ikna etmem gerekiyordu - ona karşı hiçbir ilgim olmadığına. Hiçbir sevgi, hiçbir çekim, hiçbir şey hissetmediğime. Bu da Leydi Lyriana'dan uzak durmam, onu görmezden gelmem, unutmam gerektiği anlamına geliyordu. Midem bulandı. Bir an için, korkunç bir yılın içinde parlak bir ışık olmuştu. Yıllar boyunca. Ama bundan vazgeçebilirdim.

Ben onundum ama o benim değildi ve asla da . Bunu yapmak zorundaydım. Onu güvende tutmak için bunu yapmalıydım.

Sonunda o banyoyu yaptım ve ardından kısa bir uyku çektim. Yenilenmiş olarak, babamın tehdidini daha net bir kafayla tekrar değerlendirdim. Babam İmparator Kormac'ı rakibi olarak görse de ona karşı asla harekete geçmezdi. Ka Kormac ve Ka Hart arasında savaş çıkarsa, İmparator'un ordusu bize karşı dönerdi. Dağlarda birkaç hafta, hatta aylarca kuşatma altında bekleyebilirdik. Ama sonunda, açık bir savaşta hiç şansımız olmazdı ve o da bunu biliyordu.

Arkasva Batavia, Leydi Lyriana'yı kuzeye göndermenin boş bir vaat olacağını biliyor muydu? Böyle bir anlaşmanın konumunu iyileştirmek ya da İmparator Kormac'ın güçlerini durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını fark eder miydi?

Öyle olduğuna inanmak zorundaydım, yine de onu görmezden gelmeye ve babamın izini kaybettirmeye kararlıydım.

Yine de son bir olasılık beni çok etkiledi. Leydi Lyriana'yı Bamaria'dan uzaklaştırmak ülkeyi güçlendirmez, aksine zayıflatırdı. Bin yıldır hüküm süren Ka Batavia soyundan bir varis eksilecekti. Ülkeden akan güç ve sihirle, bu diğer hükümdarlar için cazip .

Ka Batavia'nın kadınları, Koltuğu sadece birbirlerine devrederek ve sadece Bamaria içinde evlenerek bin yıl boyunca iktidarda kalmışlardı. Sadece bir kişi buna bir son verebilir ve yabancı bir Ka ile evlilik yapılmasını emredebilirdi. Yabancı bir savaş lorduyla.

Imperator Kormac. Ama şu anda Bamaria'da değildi. Sadece kurtları vardı.

Alt katta akşam yemeği için bana eşlik edilirken bu gerçek beni biraz rahatlattı.

Oda Bamarian soyluları, Konsey üyeleri ve onların kişisel muhafızlarıyla doluydu. Ancak duvarlar sadece altın zırhlı Ka Batavia Soturileri ile kaplı değildi. Kalabalığın içinde gümüş zırhlar da vardı.

Kurtvari bir aura beni dürttü, karanlık ve yırtıcı bir his.

Kahretsin. Yemek salonunun ortasında efendimiz kadar uğursuz ve şeytani olan tek adam duruyordu. Leydi Lyriana'ya Arkturion Kane gibi bir canavarla evlenmesini emredebilecek tek adam.

Arkasva Kormac, Korterianın Yüce Lordu, Güney İmparatoru.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEYLİ İMPARATOR neredeyse her yönden babamın tam tersi gibi görünüyordu. Omuzlarına kadar dökülen sarı saçları, bronzlaşmış teni ve neredeyse siyah gözleri vardı. Görünüşüyle ilgili her şey çarpıcı ve mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Aurası gücünü, kontrolünü ve acımasızlığını ilan ediyordu. Imperator'un kim olduğu, neyi temsil ettiği ya da onunla hangi tarafta olduğunuz konusunda hiçbir soru işareti yoktu.

Babam cilasız biri değildi, ama savaştan yeni dönmüş gazi bir savaşçı gibi, erkeklerden biri gibi oldukça huysuz görünüyordu. Sıradan bir Lümaryalının ilişki kurabileceği, onların halinden anlayan, Arkasva ve Imperator gibi davranan sıradan bir soturiondan fazlası olmayan biri olduğu yanılsamasını veriyordu. Aurasının ısırtığını benim için, düşmanları için, annem için sakladı. Halkın içinde herkesi tatlı, dostane bir hükümdar olduğuna ikna etti.

Daha ölümcül ya da zalim olamazdı ama bunu iyi saklıyordu. Imperator Kormac daha açık sözlüydü.

Bana ve babama doğru yürüdü.

"Devon! Bu kadar çabuk geleceğini bilseydim daha erken gelirdim."

"Seni gördüğüme sevindim Avery!" diye bağırdı babam mutlulukla. "Sadece Korterria yerine burada buluşmaya karar verdiğimiz için."

Yani önceden buluşmak için anlaşmışlardı. Babam bu ayrıntıyı benden saklamıştı. Bunların hepsi tesadüf olamazdı. Elbette, her zaman buluşuyorlardı, ama başkentte, Numeria'da. Ya da Imperator Kormac kuzeye gelmişti. Lumeria'da neyin peşindeydiler?

"Ne de olsa aksiyonun olduğu yer burası," dedi Imperator Kormac. Geri çekildi, bana kurt gibi sırtıttı, siyah gözleri açgözlülükle vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. İçimde bir şeyler soldu. Gözleri, beni izleme biçimi, gözlerindeki küstahlık bana şunu hatırlattı-

Elimi tuniğime sildim. Hayır. Bunu düşünmüyorum.

Kırmızı arkturion pelerinli, daha iri yarı bir adam onun tarafına geçti: Güney İmparatoru'nun kardeşi, Bastardmaker olarak da bilinen Waryn Kormac.

"Majesteleri," dedi Imperator Kormac. "Doğru mu anladım? Bu yıl Vahiy Töreni'ne katılacak mısınız?"

Burun delikleri öylesine öfkeyle parlayan babama baktım ki, tekrar İmparator Kormac'a döndüm.

"Evet, majesteleri," dedim. "Yaz sonunda bağlarım çözülecek." Geçtiğimiz kış doğum günümde yasadışı olarak değil. Babam tarafından gizlemeye zorlandığım bir vorakh'a zaten sahip değildim. Kesinlikle şu anda derimin altında zar zor kontrol altına alınmış bir güçle kaşınmıyordum.

"Yol mu?" diye sordu.

"Soturion, elbette."

Bakışları ayaklarıma doğru gidip tekrar yukarı kalkmadan önce kardeşiyle bir bakış paylaştı. "Seni savaşta görmekten memnun olacağız. Daha fazla adama ihtiyacımız var. Akadim ortalığı kasıp kavuruyor. Buradaki Soturion Akademisi kadınların soturi olmasında ısrar etse de, sanırım ikimiz de canavarları durduracak olanların erkekler olduğunu biliyoruz. Savaşa katılıp karnına bebek anda çekip gidenler değil."

Kaskatı kesildim. Annem bir soturion'du ve babam beni taşıdığını fark ettiği anda savaşmaktan vazgeçmişti.

"Eğer akadim ortalığı kasıp kavuruyorsa," dedim, "alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olmalı."

Imperator Kormac güldü. "Sende bir politikacının özellikleri var. Hakkını vermeliyim. Ona bu kadar zeki olmayı sen mi öğrettin Devon?"

Babam kıkırdadı. "Ona bildiği her şeyi öğretti ve bundan gurur duyuyor."

Yüzümü buruşturdum.

Imperator Kormac gözlerini kıstı, aniden beni ölçüp biçmeye başladı. "Buradaki toprakların büyüye olan etkisi ve yakın konumu olmasaydı, adamlarımı Glemarian Akademisi'ne gönderirdim." Güldü. "Bu güzel ülkenin tadını nasıl çıkarıyorsunuz, Majesteleri?"

"Çok sıcak," dedim basitçe.

"Evet. Çok sıcak. Kadınları daha az kıyafet giymeye zorluyor. Her zaman takdir ettiğim bir şey. Arkasva'nın kızlarına doyamadın mı daha?" diye alay etti.

"Bir tanesinde gözü var," dedi babam bilmiş bir bakışla.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Imperator Kormac hınzırca sırttı ve midem bulandı. Lyriana hakkında konuşuyorlardı.

Bir müjdecî Arkasva Batavia ve kızlarının o anda ortaya çıktığını duyurdu.

Babamın kafası bir anda bana doğru döndü. Kaşlarımı çattım ve tırnaklarımda kir olup olmadığını kontrol ettim. Leydi Lyriana'ya vereceğim tepkiyi görmek için bekliyorsa, bütün gece bekleyecekti. Özellikle de ikinci bir İmparator gözlemliyorsa. Ama o ikinci İmparator daha fazla tartışmaya ilgisiz görünüyordu ve savaş lordunun çekildiği köşeye doğru yöneldi.

Konsey'in daha alt düzeydeki bazı üyeleri yemek salonuna girdi. Daha önce gördüğüm o asilzade, yüzünde bok yiyen gryphon sırtışıyla, görünüşe göre sevmediği bir gümüş mücevher parçasıyla hiç karşılaşmamış olan yaşlı kadınla birlikte geri dönmüştü. Cidden, her birini takmazsa parçaların yok olacağını mı sanıyordu?

Asilzade odaya girer girmez beni buldu, yaşlı kadını masaya yönlendirirken gözleri küçümseyerek vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Mavi tuniğinin etrafında gümüş bir kuşak olan yaşlı bir adam, nerede olduğunun farkında değilmiş gibi görünerek arkalarından yürüdü.

Çocukken ezberlediğim asil Kavim'in isimlerini zihninden geçirerek sertçe nefes verdim. Bu kendini beğenmiş herif vaktini bana böyle bakarak geçirecekse, adını da bilebilirdim. Büyükannesi - yaşlı kadının onunla akrabalığının bu şekilde olduğunu varsayıyordum - beni daha önce karşılamış ve tanıştırmıştı, ama bir düzine soylu da vardı ve ben hangi isimlerin hangi yüzlere ait olduğunu hatırlamak yerine limonlu kek seven başka bir soylu kadınla dikkatimi dağıtmış olabilirdim.

Ka Shavo vardı; onlar gölgeler ve casuslardı. Hanımefendileri onunla tanıştığımda sadece yüzünü göstermişti ama vücudunu göstermemişti. Ka Bilginler Büyük Kütüphane'ye geri dönmüştü, gümüş ve siyasetten çok parşömenlerle ilgileniyorlardı. Ka Elys kendi mühürlerini sergilemeyi severdi ve Bamarian ya da Elyrian kolundan olduklarını belli etmek için sadece turuncu ya da mor giydikleri bilinirdi. Hepsinin bu soylunun hiç sahip olmadığı benzer bir görünümü vardı.

Elini gümüş kemerine dayadı ve tepesindeki meşalelerin altında büyük gümüş bir mühür yüzük parladı.

Ah, Ka Grey. Doğru ya. Bu da onu... Lord Tristan yaptı. Küçük pislik. Onun tipini biliyordum. Protokol izin verdiği anda yanıma gelip beni sözlü olarak tartacak, kuzeydeki Varis Görünür'den değerli olduğunu kendine kanıtlayacak, asla bilmem gerekmeyecek bazı belirsiz Bamaryan gerçekleri konusunda beni zorlayacak ve böylece... Bilmiyordum. Önemli olduğunu bilerek geceleri mastürbasyon mu yapıyordu? Hepsi aynı şeyi yaptı.

Muhtemelen dedesi ve ninesi, Ka'larının başı olarak beni daha önce karşıladıkları ve kendisi yerinde bırakıldığı için öfkeliydi.

Dikkatini çektiğimi biliyordum ama Arkasva'dan önce partiye katılan Konsey ve aile üyelerinin geçit törenine sırtımı döndüm. Sırada Leydi Lyriana'nın annesi Leydi Arkasva Batavia'nın küçük kız kardeşi Leydi Arianna vardı. Leydi Arianna'nın hafif soluk kızıl saçları vardı ve inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Beni daha önce karşıladığında son derece dengeli davranmıştı. Ka Batavia'nın iki soylu kadını onun iki yanında yürüyordu ve diademleri hariç tüm varis işaretlerini taşıyorlardı. Birini hemen Jules olarak tanıdım.

Leydi Arianna, Arkasva Batavia iktidarı ele geçirmeden önce Koltuğun yanındaydı. Hatırladığım kadarıyla, onun topallamasına neden olan isyan onun adına yapılmıştı ama o zamanlar bundan haberi yoktu. İddiaya göre. Yanındaki diğer kızın onun kızı olduğunu düşündüm. Aynı fiziksel özelliklere sahip olmasalar da görünüşleri aynıydı.

Arianna'da Batavia'nın özelliklerini görebiliyordum; kızıl saçları, yüksek elmacık kemikleri ve Leydi Lyriana'yı hatırlatan dudakları. Ama kız, sıksa ve somurtkandı ve tamamen mutsuz görünüyordu. Sarı saçları kıvrılmış ve alnına doğru örülmüştü, kendi yaptığı bir tür diadem gibi görünecek şekilde şekillendirilmişti. Biraz çaresiz. Ve saygısızca, en azından saray politikasına göre.

Bir zamanlar annemin bir rakibi vardı ve saç bandını o kadar öne doğru takıyordu ki, sık sık alnına düşüyor ve sahte bir taç haline geliyordu. Annem buna çok öfkelenir, resmi törenlerden sonra bağırıp çağırır, özel olarak bana içini dökerdi. Elbette babam bu durumu zerre kadar umursamıyordu. Annemin rakibiyle yatıyordu.

Arkturion Aemon daha sonra yemek salonuna girdi. Lumeria'daki en ölümcül savaşçı olarak bilinen Aemon, Ka Kasmar isyanını tek başına bastırdığı söylendikten sonra Hazır lakabını kazanmıştı. Onun gücü, kahramanlığı ve şiddeti hakkındaki hikâyeler, babamın sarayında olmasa da memleketteki pek çok soturiyi eğlendiriyordu. Orada övgüye değer tek Arkturion, Arkturion Kane'di. Şahsen, bu pislik hakkında geçirerek vorakh hakkında eski bir tekerleme söyleyebilmesinden başka övgüye değer tek bir şey bile düşünemiyorum. Gerçekten de nadir bir yetenek. Rütbesini dövüş kabiliyeti sayesinde değil, vahşete olan düşkünlüğü ve babamın kıcını öpme konusundaki özel yeteneği sayesinde kazanmıştı. O bir canavardı, zavallı bir bahane

Leydi Lyriana için uygun olmayan bir adam. Hiçbir kadın için uygun değil, bu konuda.

Babamın Leydi Lyriana'yı Glemaria'ya getirip.... ona verme fikri karşısında ellerim tekrar sıkıştı. Yine de Güney İmparatoru buradaydı ve açıkça babamla işbirliği yapıyordu. Bir el sıkışmayla İmparator Kormac pekâlâ Leydi Lyriana'ya Arkturion Kane'in düğün yatağına gitmesini emredebilirdi.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Ready'nin dikkatli gözleri üzerime dikildi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Dudakları bende onaylanacak bir şey bulmuş gibi yukarı kıvrıldı, sonra dikkati babama ve diğer İmparator'a döndü. Ready alaycı bir tavırla başını salladı, aurası tek bir güçlü darbeye kendini dışarı atarak duvara dayandı ve Arkasva Batavia ile varislerinin nihayet girebileceği bir alan yarattı.

Önce en büyükleri Leydi Meera geldi, sonra ikinci kızları Leydi Morgana ve ardından Lyriana kapıda durdu. *Leydi* Lyriana. Henüz onun unvanını bırakmam ya da diğer kızların kullandığı lakabı kullanmam için bana izin verilmemişti. Ama ben kullanmak istiyordum. Ona bu şekilde hitap etme onuruna sahip olmak, sıradan bir isimle anılmak istiyordum.

Daha önce giydiği elbiseyle içeri adımını attı, ama şimdi kollarını ek altın manşetlerle süslemiş ve belki de akşam yemeği için daha resmi görünmesini sağlamak amacıyla daha önceki kolyesini daha büyük bir kolyeyle değiştirmişti. Elbisesindeki yırtmaç, bacaklarının ipeksi altın tenini ortaya çıkarıyordu. Aniden ona gitme, onunla konuşma ihtiyacı bir dalga gibi üzerime çöktü.

Sonra hatırladım. Ona hiç ilgi gösteremiyordum ya da hiç dikkatimi veremiyordum.

Babam bıçağı üzerimde kullanma planlarını açıkladığında, bunun bana işkence etmek için kullandığı eski tekniklerin başarısız olduğunu düşündüğü anlamına geldiğini sanmıştım. Artık onun vuruşlarına ve yumruklarına neredeyse hiç tepki vermiyordum. Düşüncelerimi kapatmakta, zihnimin derinliklerine dalmakta o kadar ustalaşmıştım ki, kırbacının acısını zar zor fark ediyordum. Anlamıştı. Eski cezaları artık onu tatmin etmiyordu. Bu yüzden annemi benim önümde incitmeye başladı ve bu beni ne kadar öldürse de, o zaman da sessiz kalmayı, onu yerde sürüklerken yüzümü sabit tutmayı öğrendim ve sonra ben dinlemeye zorlanırken kapalı kapılar ardında Tanrılar ona ne yaptığını biliyordu. Ne kadar karşı koyarsam, onu ne kadar savunursam, o da o kadar acı . Annem müdahale etmemem için yalvarmış, işleri daha da kötüleştirdiğimde ısrar etmişti.

Belki de bu bile babam için daha az eğlenceli olmaya başlamıştı. Öfkesini dindirmek için sadece bir kum torbası istemiyordu. Bundan daha kötü bir şeydi. Gücünün başkaları üzerindeki etkisini görmekten, yarattığı acıyı gözlemlemekten ve bunu kendisinin yaptığını bilmekten zevk alıyordu.

Leydi Lyriana onun için eğlenceli yeni bir oyuncak gibi olacaktı - her seviyede.

İşte bu yüzden hissetmemek daha iyiydi. Önemsemek tehlikeliydi. Kalbimi açmak tehlikeliydi. Daha önce bir hayalin içinde kaybolmuştum. Leydi Lyriana'nın güzelliğinin, Büyük Kütüphane'ye sahipmiş gibi görünmesinin getirdiği geçici bir yanılsama anıydı bu. Sorgusuz sualsiz saatlerce yanında huzur içinde oturmama izin veren, aynı parşömeni birlikte okuyup limonlu keki paylaşırken bana ilk dostluk ipucunu sunan bir kızın anısı.

Babamın ve refakatçimin arkasına geçerek masada ondan mümkün olduğunca uzakta, odaklanabileceğim ve konsantre olabileceğim bir yere oturmayı umuyordum. Gözlerimi ondan uzak tutacak ve babamın bu saçma fikirle daha fazla oynamasını engelleyecektim.

." Hazır bana yaklaştı.

"Arkturion Aemon," dedim. "Sizi tekrar görmek bir onur." Son ziyaretimde onunla kısaca tanışmıştım ama sadece uzaktan. Genelde savaş lordları çocuklarla fazla vakit geçirmezdi. Biz geldiğimizde Bamarian Konseyi'nin kayıp olan tek üyesi oydu.

"Ah, hatırlıyorsun. Büyümüşsün! Ama benim için kolayca tanınabilirdin. Gel bakalım. Yaşlı adamların etrafında yeterince bulundun. Seni Bamaria'nın gençlerinin yanına oturtacağım. Yemeğin tadını çıkarabilirsin."

Yutkundum, boğazım kurudu, babamın onaylamayacağından şüpheleniyordum, ama başını salladı ve sanki bu onun fikriymiş gibi beni başından savdı.

"Bu sonbaharda soturion mu olacaksın?" diye sordu Hazır.

Başımı salladım. "Evet. Glemaria'daki Soturion Akademisi'nde." "Acımasız bir okul."

"İşini yapıyor," dedim tarafsız bir şekilde. "Kuzeyde daha fazla akadim var, bu yüzden tehdit oldukça motive edici."

Eski dünyanın canavarları güneş ışığından ve sıcaktan nefret ederdi. Günlerin daha kısa olduğu, güneşin yılın büyük bölümünde o kadar parlak olmadığı ve kışın erken gelip geç gittiği kuzeyde gelişirlerdi. Burası onlar için gerçek bir oyun alanıydı.

Canavarlar, Lumeria sınırlarının ötesinde, Lumeria'dan doğmamış insanların toprakları da dahil olmak üzere her yerde sorun teşkil ediyordu. Kuzeydeki Lumeria'lıların çoğu soturi oldu ve

İmparatorluk sınırı ve ötesinde, akadimlerin sayılarını azaltmaya çalıştılar. Ancak her yıl akadimler ısrar ediyor, şanslılarsa askerlerimizi öldürüyorlardı. Şanssız olanlar ise dönüşerek kendileri akadim oldular - aşırı büyümüş, ruh emici, kalpsiz canavarlar.

Ready başını salladı. "Raporları duyuyorum. Onları uzak tuttukları için kuzeye minnettarım. Bizim burada kendi sorunlarımız var." Gözleri Imperator Kormac'a kaydı, karanlık ve öfke dolu bir aura vücudundan yayıldı ve sonra onu geri çekerek sakın yüzüne geri döndü. "Eminim eğitimi dört gözle bekliyorsundur. Eğer Ka'nın soyu hakkında duyduklarım gibiysen, Glemaria'yı çok gururlandıracaksın."

Tam da her zaman istediğim şey. Şu anda, bağlı gücüm içimde işkenceye varacak kadar kaşınmadan bir kılıcı elime alabilmeye bile razıydım.

Hazır bir masaya yöneldi ve durdu. "İşte geldik, majesteleri." Açık bir koltuğu işaret etti.

Leydi Lyriana'nın hemen yanında.

"," dedi sessizce. "Lord Rhyan."

Yanıt olarak çenemi salladım, sandalyemi ittim ve içine çöküp arkama yaslandım ve kaşlarımı çattım. Onu tamamen görmezden geldiğimde yanımda sertleştiğini hissettim. Lanet olsun!

"Lord Rhyan Hart," dedi pürüzsüz, cilalı bir ses. Lord Grey.

Karşımda oturan Ka Grey oğlana bakmadan önce en sıkılmış Varis Görünür bakışımı takınarak bir bekledim.

"Özür dilerim. Bana mı hitap etmek istediniz?" diye sordum. "Yoksa sadece beni düşündünüz ve adımı söylemekten kendinizi alamadınız mı? Çünkü söylemeliyim ki, lordum, gururum okşandı. Ama sizin gibi aşırı cilalı zengin erkekler pek benim tipim değil."

Lord Tristan Grey başını yana eğerken derin kahverengi gözler beni değerlendirdi. Aurası parladı. Kesinlikle kızgındı. Hem de çok kolay.

"Eee?" Parmaklarımı masaya vurarak sordum. "Eğer gerçekten dikkatimi çekmek istediysen, unvanımın büyük bir kısmını kaçırıyorsun."

Lanet olası unvanım. Bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda beni denemeye hazır görünen sümüklü lordların suratına fırlatmaktan çekinmeyecek kadar da götün tekiydim.

"Uyuyup uyumadığınızdan emin değildim, Majesteleri. Leydi Lyriana'nın sizi selamladığını duyduğunuzdan emin değildim. Özür dilerim," dedi Lord Tristan sakın bir sesle. Bakışları

Lyriana'ya büyüleyici olduğunu benim bile bildiğim bir gülümseme sunarken yanımda titreşti.

Onun da gülümsediğini görecektim kadar göz ucuyla baktım, yüz ifadesinde gerçek bir minnettarlık vardı. Çok güzeldi. Ve Arkasva'nın varislerinde çok nadir görülür. Halkın önünde nasıl rol yapacağını kesinlikle biliyordu ama İmparatorluk'un dört bir yanındaki saraylarda gördüğüm diğer soylulardan daha sık bunu bırakıyor gibiydi. Ona verilen eğitimi görebiliyordum - mükemmel duruşu, başını hafifçe eğmesi, kibar gülümsemesi - ama yine de kütüphanedeki kız hâlâ oradaydı. Meydan okuyan. Vahşi. Kabullenici. Tatlı. Sahip olduğu bilgi tutkusu, Büyük Kütüphane'de gösterdiği okuma heyecanı - o zaman maskesini düşürmüştü.

Sonra anladım. Maskesini benim için değil, kitaplar için düşürmüştü. Ve şimdi de Tristan için. Lanet olası Lord Grey için.

Onu savunmaya gelmiş, benim küçümsememden sonra yüzünü kurtarmasına izin vermişti. Daha önce beni ölçüp biçmiş olabilirdi ama Leydi Lyriana'yı masaya oturduğum anda, muhtemelen Cresthaven'a adımımı attığım anda gücendirmiştim. Geldiğimden beri kaba davranan pislik bendim. Buradaki kötü adam bendim. Hepsi babamın tehdidi yüzünden.

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmek ya da onu izlerken gözlerindeki bariz ilgiyi silmek için neler vermezdim. Belki de evlenirlerdi. Ka'sının gelecekteki lordu ve bir Bamarian Konseyi üyesi olarak kesinlikle bir varis için uygun bir eşti. Gerçi hatırladığım kadarıyla Ka Grey gümüş madenciliği sayesinde Bamaria'daki en zengin Ka'ydı. Aslında Leydi Meera için daha akıllıca bir eş olurdu.

Kendimden Moriel'e. Burada oturup Bamarian çöpçatanlık yaptığımı göre babam beni gerçekten etkilemiş olmalı. Tanrılar.

"Peki o zaman ekselansları, tipiniz nedir?" Jules sordu, sesi eski arkadaşlarımsız gibi parlak ve alaycıydı.

Öne doğru eğildim ve Leydi Lyriana'nın yanından kuzenine baktım. "Belki de sizsinizdir, Leydi Julianna," dedim göz kırparak.

Bir kahkaha patlattı. "İyi deneme, majesteleri." Onda çok sıcak ve dostane bir şeyler vardı. Kalan ziyaretimde pislik rolünü oynamak zorunda kalmam utanç vericiydi. Onun bir arkadaş olduğunu görebiliyordum. Belki de Leydi Lyriana'nın ona bu kadar yakın olmasının nedeni buydu.

Eğildim ve elini elime aldım. "Yalancı gibi mi görünüyorum?"

"Bir soylu olarak doğmuş gibi görünüyorsun ve tüm soylular yalancıdır." Leydi Lyriana beni izledi, ela gözleri altın sarısıydı.

"Peki benim istisna olmadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü seni tanıyorum," dedi, hâlâ alay ediyordu ama yine de bu kelimeler... üzerimde bir ağırlık gibi hissediyordum. Sanki kastettiği çok daha fazlası vardı.

Yutkundum, cevap verecek kelimeleri bulamadım. Etrafımızdaki tüm masa sessizliğe bürünmüş, aramızdaki çekişmeyi izliyor gibiydi. Jules'un elini bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak arkama yaslandım. Kalbim onların altında çarpıyordu.

Leydi Lyriana ben arkamı döndükten sonra bile bana baktı. Aurası olmasa bile gözlerini, enerjisini . Kendime engel olamadan ona doğru döndüm ve yanına oturdüğumdan beri ilk kez onu tamamen içime aldım. Onu yakından gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyordu. Uzun dalgaları kıvrılmış ve minik altın boncuklarla süslenmişti. Yeni kolyesinin ayrıntılarını daha iyi görebiliyordum; altın seraphim tüylerinden yapılmış gibi görünüyordu.

"Peki o zaman ekselansları," dedim, kendimi ele vermeden onun adını yüksek sesle söyleyebileceğime güvenemeyerek, "eğer tüm soylular yalancıysa ve siz de soyluysanız, söyleyin bana, en son yalanınız nedir?"

"Bu gerçek," dedi. Ve bana gülümsedi. Tanrım, gülümsediğinde çok güzel oluyordu, öfke ve kin dolu bir gülümseme olsa bile, az önce gülümsemesinin yalan olduğunu yüzüme karşı söylemiş olsa bile. İçimden bir ses her türlü ifadeyle güzel görüneceğini söylüyordu.

Arkasva Batavia yemeğin düzenlenmesi için çağrıda bulundu. Su dansçıları odanın ortasına doğru ilerledi, vücutları mükemmel senkronize hareketlerle dalgalanırken davullar odanın etrafında çaldı ve bir düzineden fazla müzisyen enstrümanlarını aldı. Herkesin gözü dansçıların üzerindeydi. Bir tanesi hariç.

Babamın. Beni ve Leydi Lyriana'yı izliyordu.

Lord Grey, Lyriana'ya son dans gösterileri hakkında sorular sormaya başladığında tarafsız bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yaparak su dansçılarına odaklandım.

"Su dansı hayranı mısınız?" Lord Grey dikkatini tekrar bana çevirerek sordu. "Bamaria dansçılarıyla ünlüdür."

"Yetenek gerektiren her şeyi takdir edebilirim."

Gözlerim Leydi Lyriana'ya kaydı, dansını görmek için can atıyordum. Vücudunu incelikli bir zarafet ve kontrolle hareket ettirişinden harika olacağını zaten biliyordum.

"Söyleyin bize , yeteneğiniz nedir?" diye sordu.

"Sen bana gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm." "Zekice bir saptırma," dedi yumuşak bir sesle.

"Yoksa yetenek olduğuna inandığım şeyleri ilk karşılaşmada başkalarının yüzüne vurmak gibi bir işim yok. Ancak, sorduğunuz ve kendinizinkini hassasiyetle gösterdiğiniz için, son zamanlarda kendini bir eşek olma sanatını mükemmelleştirmek istedim. Tavsiyeniz var mı?" diye sordum.

Lord Grey dudak büktü, boynunun rengi kızarmış, başı yana eğilmişti.

"İmparatorluk boyunca yaptığınız yolculuktan keyif aldınız mı?" Leydi Julianna kuzenine doğru eğilerek araya girdi. "Turun başlarında o kadar meşguldük ki size sorma fırsatımız olmadı."

Leydi Lyriana yine beni izliyordu, ela gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe çatılmıştı. O pembe dudakları....

İmparatorluktaki en sosyal Veliaht olmayabilirdim ama dostluk politikaları hakkında yeterince bilgim vardı. Lord Tristan'ı kışkırtmayı bırakıp Leydi Julianna'ya iyi davranırsam, Leydi Lyriana bana ısınabilirdi. Ama babamın tehdidi ortadan kalkana kadar bunun olmasına izin veremezdim.

Babamı tanıdığım için bunun olmasına asla izin veremezdim.

"Sıkıcı," dedim. "Daha önce de yaptım. O zaman da hoşuma gitmemişti."

"İmparatorluk boyunca yolculuk mu? Yoksa kütüphane mi?" Leydi Lyriana sordu.

Yolculuk! Sadece gezi. Sen önderlik etseydin kütüphanede binlerce tura katılırdım, diye düşündüm.

Lyriana'nın yüzünün düştüğünü ya da sinirlendiğini görmek istemediğim için omuz silktim ve dikkatimi Tristan'a verdim. "Bağışlayın beni lordum. Uzun zamandır sohbet ediyorduk ve adınızı hiç öğrenemediğimi fark ettim. Ne de olsa geldiğimde gelip beni karşılayanlardan biri değildiniz."

"Lord Tristan Grey," dedi neredeyse hırlayarak. "Hizmetinizdeyim."

"Hmmm," dedim, zaten başka tarafa bakıyordum. Elimi kaldırıp bir hizmetçi çağırdım. Bir tanesi saniyeler içinde yanımdaydı. "Mead?" diye sordum. "Yoksa Bamaria'da sadece şarap mı servis ediliyor?"

"Bir sürü şişemiz var, majesteleri," dedi endişeyle. "Buzlu mu yoksa sıcak mı tercih edersiniz?"

"Sıcak lütfen," dedim. Sonra *lütfe*n derken kibar davrandığımı fark ederek, "Baharatlı olsun" diye ekledim. Dirseklerimi masaya vurarak ve etrafımdaki herkese ters ters bakarak onu kovdum.

Leydi Lyriana beni izledi, gözlerinde suç vardı. Ona, kuzenine, Lord Tristan'a ve şimdi de hizmetkârlarına hakaret etmişim.

Ağzımı açıp bir tür özür ve ardından iltifat yağmuru kusmaya başladım çünkü artık kendi varlığıma bile zar zor katlanabiliyordum ama o sırada İmparator Kormac masanın bizim tarafına doğru yürüdü.

"Daha önce doğru dürüst merhaba diyememiştim," dedi. "Ekselansları." Leydi Meera'ya saygıyla çenesini indirdi ve Leydi Morgana ile Leydi Lyriana'ya küçük selamlar verdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan elini uzattı ve Jules'un bileğini kavradı.

Lyriana yanımda kaskatı kesildi ve kısa bir an için Jules'un yüzünü gerginlik kapladı, sonra güneşli bir gülümsemeye dönüştü. "Ekselansları," dedi, sesi memnun görünüyordu. Jules mükemmel bir oyuncuydu, ama herhangi bir soylu bunun ne olduğunu anlayabilirdi. Güneyli İmparator'dan çok korkuyordu.

"Leydim." Ayağa kalkana kadar kolundan çekiştirdi. "Az önce odanın karşısında İmparator Hart ile oturuyordum ve bu gece giydiğiniz elbisenin ne kadar muhteşem olduğuna hayret ediyordum. Bir bakabilir miyim?" Onu daha yakına çekerken Jules, omuzları gözle görülür bir şekilde düşen Lyriana'ya hızlı ve güven verici bir bakış attı. Ama masanın altında ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetledi.

İmparator'un gözleri Jules'un vücudunda gezinirken, onu iterek uzaklaştırdı, eli hâlâ Jules'u kavıyordu ve onu bir daire çizmeye zorladı. Dansçılar ilk performanslarının sonuna geldiklerinde davullar durakladı ve yemek salonu alkışa boğuldu.

"Eh, şimdi elbiseyi gördünüz," dedi Jules. "İltifatınız için teşekkür ederim majesteleri. Böyle bir ilgiye layık değilim."

Jules güzel olmadığından değil, ama elbisesinin hiçbir özelliği yoktu. Odadaki her kadının üzerinde aynı tarzın bir çeşidi vardı. Yüksek yırtmaçlı, dekolteli elbiseler sıcak iklimiyle güneyde çok yaygındı. Elbisenin rengi, bir çeşit mor, ten rengine uyuyordu ama yine de diğerlerinden farklı değildi.

Yavaş ve sessiz yeni bir ritim çalmaya başladı. Daha fazla davulcu sürekli olarak notalarını ekledikçe, ritim gümbürdeyene kadar daha karmaşık hale geldi.

Imperator Kormac dudak büktü ve başını hafifçe salladı. Gitmesine izin vermeyecekti. Lanet olası Lumeria'da ne var! Akşam yemeği daha servis edilmemişti bile. Babam lanet bir hayvandı ama en azından bu saçmalığı yapmak için tatlıya kadar bekledi.

Odadaki yetişkinlere, soylulara, sözde çok dürüst, güç ve otorite dolu, ahlaki üstünlüğü ele geçirme kaygısı taşıyanlara baktım ve hiçbirisi Imperator Kormac'ın cüretkârlığı karşısında irkilmedi ya da şaşırılmış görünmedi. Hepsi içki içiyor, dansçıları ve müzisyenleri izliyordu.

Kuralları biliyordum. Doğduğumdan beri bana öğretilmişti. Bir İmparator her şeye hükmederdi. İmparatore söylenecek tek bir söz, rapor edilecek tek bir hata, bir hayatı sona erdirebilirdi.

Ama bunu bir soyluya, henüz Vahiy Töreni'ni bile tamamlamamış Arkasva'nın yeğenine bu kadar açık bir şekilde yapmasına izin vermek, Arkasva Batavia'nın kendisine hakaret değil miydi? Yine de buna izin verdi. Tıpkı İmparator Kormac'ın adamlarının topraklarına sızmasına izin verdiği gibi.

Gördükçe babamın haklı olabileceğini daha iyi anladım. Arkasva Batavia, kendi yeğenine itiraz etmeden bu kadar açık bir şekilde hakaret edilmesine izin veriliyorsa, kızının sınırlarını korumak için kuzeye gitmesine pekâlâ izin verebilirdi.

Midem bulandı.

İçkimi getirmesini emrettiğim hizmetçi geri döndü. Teşekkür etmeden aldım ve odaya göz gezdirirken dudaklarıma götürdüm. Soturiler yemek salonunun duvarlarına dizilmiş, hepsi de çeşitli görevlerini izliyordu. Köşede kaşlarını çatarak Leydi Lyriana'nın adımlarını Kütüphane'de takip eden kel bir soturionu tanıdım. Yanında düzgünce kesilmiş sakalı ve kısa siyah saçları olan başka soturion vardı. Elleri kılıcının kabzasında sıkılıydı ve bakışları Leydi Julianna'da kalırken çenesi gergindi. Ama o bile kıpırdamadı, onu korumaya cesaret edemedi, tıpkı özel korumamın beni korumayı başaramadığı gibi. Bir Imperator'a karşı korunmak mümkün değildi.

Ama Avery Kormac benim Imperator'um değildi.

Bal liköründen bir yudum daha aldım. Planladığım şey için sarhoş olmam ya da öyle görünmem gerekecekti.

Midemdeki burkulma sıkılaştı. Babam bunun için beni cezalandırır mıydı? Evet, cezalandırır. Ama hiçbir şey yapmasaydım, beni cezalandırır mıydı? İhtimaller hemen hemen aynıydı.

Siktir . Belki anneme evde yardım edemezdim. Ama bu... bunu yapabiliirdim.

İçkiyi masaya çarptım ve hizmetçiye geri gelmesini emrettim.

"Fikrimi değiştirdim. Buzla," dedim. "şimdi."

Hizmetkârın alt dudağı titreyerek kendimi Lumeria'daki en büyük pislik gibi hissetmeme neden oldu ama kemerinin cebinden çıtasını çıkardı ve saniyeler içinde bal likörü bardağım dondu, içkiden yükselen buhar kayboldu ve burnumun altında soğuk bir esinti bıraktı.

"Bir tane daha getir," diye emrettim, içkiyi dudaklarıma götürdüm ve fondip yaptım. "Soğutulmuş."

Eğer bu rolü oynayacaksam, sonuna kadar gidecektim.

Imperator Kormac hâlâ Jules'u bırakmamıştı ve Lyriana'nın daha da üzüldüğünü görebiliyordum. Odaya göz gezdirdi, alt dudağı çaresiz bir şekilde somurturken kimsenin kuzenine yardım etmeyeceğini de anlamaya başlamıştı. Yetkili kişiler şaraplarını içiyor ve dikkatlerinin dağılmasından son derece memnun bir şekilde gösterileri izliyordardı.

Otorite sahiplerinin canları ne isterse onu yapmalarının getirdiği güçsüzlüğü biliyordum, hem de herkesin içinde. Kimse onlara karşı çıkmadı. Kimse buna cesaret edemezdi - korkudan, protokolden ya da gelgitlerin onlara karşı dönebileceğini bilmekten.

Ama gelgitler çoktan bana karşı dönmüştü. Kendimi bildim bileli aleyhime dönüyorlardı. Kaybedecek neyim vardı ki?

Bardağımı bitirip masaya çarparken çenemden aşağı bir damla bal likörü damladı. Çok yüksek sesle. Arkasva'nın Varisi ve İmperator'u tanımlamak için kullanılan dindar, uygun ya da her neyse ondan çok uzaktı.

Eğer bu gece dayak yiyecek olsaydım, en azından kısa süre sonra bayılırdım.

Hizmetçi geri döndü, elinde ikinci bir bardak soğutulmuş bal likörü vardı. Onu aldım, dudaklarımı sildim ve başımı arkaya eğerek olabildiğince hızlı ve özensiz bir şekilde içtim.

İçimi bir baş dönmesi dalgası kapladı ve bir an için başım döndü. Lyriana'nın başının etrafında parıldayan yıldızlar gördüğüme yemin edebilirdim.

Son içkimi de yuttum ve bardağı masanın öbür ucundaki Lord Green'e doğru ittim. Hayır, yeşil değil. Gri. Kahretsin. Lord Grey. Ayağa kalktım, tökezleyerek duvara yaslanmış olan Imperator ve Jules'a doğru yürüdüm.

Lord Grey boşalan bardağımı tiksintiyle itti, parmaklarını peçeteye sildi ve ayağa kalkarak hızla masanın diğer tarafına geçip benim boş sandalyeme oturdu. Umarım koltuğu sıcak bırakmışımdır.

Öne doğru uzanarak Lyriana'nın elini tuttu ve Lyriana bunun üzerine gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Göğsüm sıkıştı. Hiçbir şey yapmıyordu. Jules'a yardım etmiyordu. Sorunu durdurmak, Lyriana'nın üzülme nedenine bir son vermek için hiçbir şey yapmıyordu. Ama onu rahatlatması gerekiyordu. Kahramanı oynaması gerekiyordu.

Bu en iyisiydi. Hepimiz için.

Sarhoşmuşum gibi davranmama bile gerek kalmadan tökezleyerek ilerledim çünkü Tanrılar aşkına, Bamaryalıların içkilerinde çok ağır bir el vardı. Jules'un yanındaki duvara yaslandım ve güneyden gelen İmparator'a komplocu bir bakış attım. Beni aşağı yukarı süzdü ve yine içimden bir şey, ruhumun bir parçası, onun ne olduğunu anladı. İnsan kılığına girmiş bir kurt. Bir canavar.

"Benimle geleceğini sanıyordum," dedim. Jules'a doğru eğildim, ağzım yüzüne uygun olamayacak kadar yakındı. "Sana söyledim, sen benim tipimsin." Elimi arkasına kaydırarak göz kırptım.

Imperator Kormac'a yalvaran bir bakış attım. Onun gibi adamlar, zarar vermek istedikleri kadınları serbest bırakmaya istekliydiler, ama sadece aynı şeyi yapmaya niyetli görünen başka bir adamın kollarına.

"İstediyini biliyorum," dedim Jules'a, konuşurken yüzüm buruşuyordu. Bu diğer soyluların partilerde söylediği bir şeydi ve bunu söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Tüm varlığımdan nefret ediyordum. Ama rolümü oynamak zorundaydım. "Benimle flört ediyordun," diye ekledim, "herkesin önünde."

Imperator Kormac gözlerini devirdi ve elini bıraktı, geriye doğru yürüdü ve sonra bana öfkeli bir ifadeyle bakan babamın yanına döndü.

Vücudumdaki bal likörüyle, muhtemelen o dayasını bitirmeden bayılırdım. Eğer bu onu Leydi Lyriana'nın kokusundan da uzaklaştırırsa, buna değer.

"Az önce kibarlık ediyordum, flört etmiyordum," diye tısladı Jules. "Ama... teşekkür ederim."

Neredeyse ağzımdan "Biliyorum," diye çıkacaktı ama başımı salladım. "Ne için?" diye sordum. Rolümü oynamaya devam etmeliydim. Şimdi pes edersem, dublör işe yaramazdı.

"Akşam yemeği için... um... tekrar oturalım mı?" Jules sordu. Sesi korkmuş gibiydi ve onun korkularını hafifletmek için hiçbir şey yapamayacağımı bildiğimden midem bulandı. Onu gerçekten korktuğu şeyden, ona gerçekten zarar vermeye niyetli olan adamdan uzaklaştıracaksam, hemen değil. Eğer geri dönmesine izin verirsem, zamanını bekleyecekti ama tatlıya kadar onu köşeye sıkıştıracaktı, bundan emindim. Ve eğer dediğimi yapmazsam bir daha asla numarama kanmayacaktı.

"Sana söyledim. Benimle geliyorsun." Kolunu çektim.

Leydi Lyriana Lord Grey'in yanında oturmuş endişeli görünüyordu. Leydi Meera'ya doğru uzandı; Meera'nın sırtı tamamen dikti ve yüz ifadesi donup kalmıştı.

Alaycı ve acıyan bakışlarla alay ettim. Ama kimse beni durdurmadı ya da itiraz etmedi.

Tıpkı evdeki gibi. Her zamanki gibi. Daha fazla güce sahip olanlar, daha az güce sahip olanlar için ayağa kalkmadı ve bu yüzden... biz de buna başvurduk.

Jules'u odadan çıkarıp koridora çektim.

"Bırak beni," diye bağırdı.

Onu çoktan bırakmıştım. "Sana zarar vermeyeceğim," dedim, sesim kısıktı. "Sana dokunmayacağım. Ama o dokunacaktı."

"Biliyorum," dedi karanlık bir sesle. "Çoktan yaptı bile."

Çenem düştü ve geri adım attım. Tanrım. Lanet olası piç. "Özür dilerim. Arkasva Batavia-?"

"Hayır!" diye bağırdı. "O yapmaz. Kimse yapamaz. Kimse bir şey yapamaz." Gözlerini hızla kırıştırdı, gözyaşlarını geri çekti. "Sorun değil. Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Damarlarımda Ka Batavia'nın adını ve kanını taşıyor olabilirim ama bir diademin bana sağladığı korumalar olmadan... gelenin en iyisini yaparım."

"Kimse onu durdurmuyor mu?" Sesim titriyordu. "Hiç mi?"

Burun delikleri alevlendi. "Eşlikçim mümkün olan son saniyede ortaya çıkma eğilimindedir. Çok uzağa gitmeden önce," gözlerini sıkarak kapattı, "çok uzağa."

En kötüsünün olmasını engellese bile çok geç kalmıştı. Ben de çok geç kalmıştım. Bu yeterli değildi. "Olmalısın-" *Korunduğumu* söylemekten kendimi alıkoydum. Arkamda bir varlığın belirdiğini hissettim, deri botların sessiz adımlarını duydum.

Ağzımı Jules'un kulağına dayadım, dokunuşumdan ürktüğünde midemin bulanmamasına çalıştım. Cehennemde yanmaya, ruhumun yenmesine, başka ne kadar korkunç, berbat ceza varsa hepsine katlanmaya ihtiyacım vardı.

Hepsini hak etmişim. "İzleniyoruz. Yemeğe dönmek ister misin? Onunla tekrar aynı odada olmak ister misin?" Ben sordum. İmparator'un onunla işi bitmemiş olsa bile, dikkatleri Leydi Lyriana'dan uzaklaştırma çabamı boşa çıkarsa bile,

Julianna'nın nasıl devam etmek istediğine karar verme hakkı vardı.

Julianna başını eğdi, beni değerlendirirken gözleri korkuyla irileşmişti. "Hayır. Bilmiyorum."

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Lyriana'ninkine çok benzeyen dudağını ısırđı. "Muhtemelen yapmamalıyım." "Muhtemelen haklısın."

"Sen bir çeşit pıslıksın, biliyorsun."

"Biliyorum."

Ama başını salladı. "Peki."

"Odama gel. Orada güvende olursun. Sana dokunmayacağım. Yemin ederim." Geri çekildim ve yumruğumu kalbime bastırdım, elimi göğsümün üzerine koymadan önce iki kez vurdum. "*Me sha, me ka.*" Yeminim, ruhum.

Jules odama gitme önerisi karşısında sertçe nefes verdi. "Tamam." "Güzel.

Hadi gidelim." Ona sarılmayı bıraktım, sadece elini tuttum ve koridorun her dönüşünü ezberlediğim için dua ederek hızla ilerliyordum. Neredeyse yanlış bir dönüş yaptığımda, Jules beni düzeltecek ve bizi doğru yöne yönlendirecek kadar nazıktı. Ama bu gecikme Bowen'ın arkamızdan yetişmesini sağladı.

Sonunda odama ulaştım. Jules'u bırakmadan önce kapıyı çarpıp arkamdan kilitledim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi bir şey yok," dedim ve su dolu bir sürahinin durduğu komodine doğru ilerledim.

Kendime bir bardak doldurdum, bal likörünün üzerimdeki etkisinin en azından bir kısmını hafifletmem gerekiyordu. Bayılmak harika olurdu ama bu gerçekleşmeden önce en azından biraz düzgün düşünmem gerekiyordu. Bir şekilde babamı Leydi Lyriana'ya karşı bir şeyler hissetmediğime ikna etme planım sırasında, tecavüzü hayatın doğal bir parçası olarak gören bir ülkeyi yöneten Imperator Kormac'ı avından mahrum bırakmıştım. Tecavüzcülerin, operasyonlarında akadim'den çok da uzak olmadıklarını öğrenmiştim. İstedğini elde edemezse, başka bir yerde, en kolay nerede ya da kimde olursa olsun bulurdu.

Oradaki herkes bir varis ya da yakın bir aile üyesiydi. Jules hariç herkes. Ailesi ölmüştü; bunu şimdi hatırladım. Soylulardan oluşan bir sarayda İmparator için en kolay lokma o *olabilirdi*.

"Ne zaman istersen gidebilirsin," dedim. "Ya da kalabilirsin. İstersen bütün gece... İhtiyacın olursa. Yatak senin. Ben yerde yatarım."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gecenin sıcaklığına rağmen üşümüş görünüyordu. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Beklentileri karşılamayı abartılı buluyorum."

"Sen tam da onun düşündüğü gibisin. Ya da umduğı gibisin."

Donup kaldım. "Ne?"

"Lyr. Gösterdiğin bu soğuk dış görünüşün altında aslında bir sebepten dolayı tatlı olabileceğini düşünüyor. Buraya son gelişinde sende bir şeyler gördüğünü ve bunun kaybolduğuna inanmadığını söyledi."

Nefesim kesildi. Kütüphane. Pasta. Bir arkadaşına ihtiyacı olan çocuk. "Ona Lethea'dan daha uzakta olduğunu söyledim, özellikle de Bugün Büyük Kütüphane'yi gezeceğiz ama..." Jules çenesine vurdu. "Şimdi haklı olabileceğini düşünüyorum." Bir adım öne çıktı, ben botlarımı çıkarırken bakışları beni değerlendiriyordu.

"O değil," dedim, sesim küçümseme doluydu. "O bir çocuktur. Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyor."

Jules kaskatı kesildi. "Senin için tehlikede miyim?"

Nefes verdim. "Hayır. Ama benim hakkımda hâlâ yanılıyor. Kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğim diye -ki bu benim için bir iltifat değil bu arada, sadece asgari düzeyde- tatlı ya da iyi olduğum ya da birilerinin umursamasına değeceğim anlamına gelmez."

"Belki." Omuz silkti. "Ama karşılaştığım çok az Veliaht, bir noktada güçlerinden ve konumlarından faydalanmadı."

"Belki de diğer gibi değilimdir. Yine, asgari düzeyde. Kuzenin Leydi Meera diğer varisler gibi mi?"

Jules başını salladı. "Hayır. Meera da naziktir. Ama Lyr de öyle, neredeyse hatasız. Ve bir başkasında bunun ne zaman doğru olduğunu anlayabilir."

"Bu çok saçma," diye dudak büktüm, kalbimin çarpıntısının durmasını istiyordum, bunu durdurmak, Jules'e Lyriana'nın benim hakkımda, son ziyaretim hakkında söylediği her şeyi sormak istiyordum. Ama yapamadım.

"Onu tanımıyorsun," dedi Jules savunmaya geçerek. "O benim en iyi arkadaşım, sadece kuzenim değil. Ve bunu sana söylüyorum çünkü... çünkü bana yardım ettin ve yaptığın bu numaraya inanmıyorum. Bence ondan hoşlanıyorsun. Onu doğal olamayacak kadar görmezden geliyorsun. İlgisiz görünmek için çok çabalıyorsun. Ayrıca, kendine izin verdiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Buraya geldiğinden beri Cresthaven'a girdiğin ve Lyr'i ilk gördüğün an dışında bir kez bile gülümsemedin."

Auriel'in lanet olası belası! Onu istediğimi bilmeyen biri var mıydı?

"Neden saklıyorsun?" diye sordu. "Onun için güçlü bir eş olurdun. Ve yemekte nasıl rağmen, seni seçmesine itiraz edeceğini sanmıyorum."

ona kur yapmak için."

"Hiçbir şey saklamıyorum," diye terslendim, ama sözlerimin kulağa ne kadar dayanıksız geldiğini ben bile biliyordum. "Ve ona kur yapmıyorum. Şimdi değil. Asla." Hay sikeyim. "Herkes böyle mi düşünüyor?"

Jules başını salladı. "Hayır. Çoğunlukla kaba ve soğuk davrandın, bu yüzden çoğu insan bunu gördü. Ama ona karşı daha dikkatli olmayı kendi işim olarak görüyorum. O özel biri."

Dudağımı ısırdım. Öyleydi.

"Ve onun da dediği gibi, tüm soylular yalancıdır."

"Yalan söylemediğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Deniyorsun. Ama yapmıyorsun. Eğer umurunda olmasaydı, bana sormazdın."

Sertçe nefes verdim. "Kendi iyiliğin için biraz fazla anlayışlısın. Bunu biliyor muydun? Bu arada bana Rhyan diyebilirsin," dedim. Bütün bunlardan sonra, resmiyete başvurmanın ne anlamı vardı?

"Jules. Ve teşekkür ederim, biliyorum," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ayrıca aşağıda yaptıkların için de teşekkür ederim. Sana borçluyum. İyiliğinin karşılığını ödemek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı salladım ama yatağa bakarken babamın sözleri aklıma geldi.

Ve Kane karnına bir bebek koyduğunda ve göğüsleri iki katına çıktığında....

Bowen kapımın önündeydi. Şüphesiz bu gece burada olanları babama rapor edecekti.

Jules'a "Hayır," dedim. "Bana borcunu ödemene gerek yok." Gözlerimi kapıya diktim. "Yine de, umarım bunun sonuçlarına aldırılmazsın. Sanırım... akşam yemeğindeki herkes bu noktada birlikte yattığımızı düşünecek." Bowen kesinlikle babama Jules'un burada benimle yalnız olduğunu söyleyecekti. Kapı kilitlendi.

Jules dudağını ısırdı. "Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir. Belki de İmparator'u biraz olsun sırtımdan indirir."

Onu dikkatle izledim. Bu mümkündü. Ve bu babamı gözümün başka yerde olduğuna ikna edebilirdi - beni manipüle etmek için Lyriana'ya bakmasını engelleyebilirdi.

"Ama Lyr beni görür görmez," dedi Jules, "hiçbir şey olmadığını anlayacak."

"Ya ona yalan söylediyse," dedim.

Jules güldü. "Bunu yapamam. Beni çok iyi tanıyor. Bu çok aptalca. Hiçbir şey olmadı. İnsanların olduğunu düşünmesi umurumda değil. Ama aksini iddia etmeyeceğim. Ve Lyr'i ikna etmeye çalışmayacağım."

"Öyleymiş gibi davranmak zorunda değilsin ama" dedim dikkatle, "ya insanların gerçeği öğrenmesi için elinden geleni yapmadıysan?"

"Neden? Erkek gibi görünebilmek için mi?"

"Eğer bunu umursadığımı düşünüyorsanız, beni hiç tanıımıyorsunuz demektir. Başkalarının ne düşündüğü umurumda bile değil."

Bakışlarını daralttı. "Buna gerçekten inanıyorum. Ama neden? Rhyan, bu çok saçma."

"Belki de değildir," dedim.

"Bakın, ben de insanların hakkımda ne düşündüğünü pek umursamıyorum. Benden kuzenlerim gibi mükemmel bir üne sahip olmam beklenmiyor. Ama herkesi senin kemerindeki bir başka çentik olduğuma ikna etmek için de etrafta dolaşmayacağım."

Ama babam böyle olduğunu düşünseydi, bu onu umursamadığıma ya da en azından bu kadar kolay manipüle edilemeyeceğime ikna edebilirdi.

"Jules," diye yalvardım. "Bu benim itibarım için değil. Ya da egom için ya da öyle anlamsız bir şey için değil. Ya sana herkesin birlikte olduğumuza inanmasına izin vermemin Lyriana'yı korumak için olduğunu söyleseydim?"

"Lyriana'yı korumak mı? Neyden?" diye sordu, sesi ciddiye.

"Benden."

Jules başını salladı. "Ona zarar vermezsin."

Gözlerimi yavaşça kapattım. "Yapmazdım. Asla yapmazdım. Ama bana yakın olan başkaları da var... Bundan fazlasını söyleyemem. Sadece... Ben etrafta olmak için iyi bir insan değilim. Yakınlaşmak için. Hayatımdaki insanlar... inciniyorlar. Ve bu hep benim hatam."

Jules uzun bir süre bana baktı, sözlerimi düşünürken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"İmparatorlar," dedi Jules sonunda, sesi kısılmıştı.

"İmperatörler," dedim başımı sallayarak.

Dudağını ısırды, görünüşe göre seçimiyle boğuşuyordu. "Lyr tehlikede mi?"

"Eğer bu maskaralığa devam edersek... umarım etmez."

"Tamam."

Gerisini ben halledebilirdim. Yıllar önce bende gördüklerine rağmen Leydi Lyriana bana dehşetle bakmaya başlamıştı bile. Eğer işler yemekte görüldüğü gibi devam ederse, Lord Grey

birkaç ay içinde dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif edecekti. Glemaria'daki evime dönecektim ve onun gözlerindeki yeşil ve altının zekice ipuçlarını, gülümsemesini, varlığının odayı aydınlatmasını, onu unutacaktım. Unutmak zorundaydım.

"Yorgunum," dedim.

"Uzanabilirsin," dedi Jules sessizce. "Kendi yatağında. Ben kalmayacağım. Lyr... beni arıyor olacak. Ama diğer şeyin *inandırıcı* olması için yeterince uzun kalacağım, umursayabilecek başka biri için."

"Bu borcumu öderdi," dedim hemen. "Herkesin inanmasına izin vermek. Lütfen. Elinizden geliyorsa gerçeği itiraf etmeyin ve Leydi Lyriana'ya bu konuda yalan söyleyemiyorsanız, onunla özel olarak konuşun."

Gözlerini devirdi. "Ben yalancıların sarayında büyüdüm. Nasıl sır tutulacağını bilirim Lord Rhyen. Ben de sizinkini tutacağım. Senin aslında iyi bir insan olduğunu."

"Eğer inandığın buysa. Lyriana benim bir pislik olduğumu düşündüğü sürece sorun yok."

Balkonuma çıkışını, parmaklıkları tutuşunu ve gece gökyüzüne bakışını izledim. Omuzları titriyordu. Ağlıyordu. Hay sikeyim. Onu rahatlatmak için harekete geçtim ama titremesi başladığı anda durdu. Yanına gitmeyi düşündüm ama o an özel görünüyordu. Bu yüzden geri çekildim.

Yatağımdaki battaniyelerin üzerine uzandım, son birkaç haftanın yorgunluğu ve hiç yemek yemeden içtiğim son derece güçlü bal likörü yüzünden gözlerim kolayca kapanıyordu.

Gözlerimi açtığımda odamın içi zifiri karanlıktı. Tek ışık Crethaven'ın dış kulelerinde tıslayan soluk meşalelerden geliyordu.

"Jules?" Karanlığa doğru sordum. "Leydi Julianna?" Cevap gelmedi. Söylediği gibi gitmişti.

İşemek için bitişikteki banyoya girdim. Tökezleyerek yatağıma döndüğümde, gecenin olaylarını zihnimde tekrar canlandırımdı, bir İmparator'un istediği şeyi elinden almaya, onunla avı arasına girmeye karar verdiğim Lethea'dan daha uzak bir anda durakladım.

Pişman olmadım. Bir saniye bile. Jules kurtarılmayı hak ediyordu, herkesin ona verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Yakında bir gün, eskortu mümkün olan son anda gelmeyecekti; çok geç kalacaktı ve İmparator onu sürükleyip götürecekti. Ya da daha kötüsü, Bastardmaker.

Tanrılar adına, yaptıklarımın Lyriana'yı korumasına izin verin, işleri daha da kötüleştirmesine değil.

Gözleri tekrar zihnimde parladı; çekici, zeki, yaramaz, baştan çıkarıcı. Bir an için ela rengi değişti, irisleri altın rengine döndü. Onu net bir şekilde gördüm - teni koyulaşıyor, saçları alev gibi kızarıyordu - ve sonra yüzü kendini düzeltti, tıpkı onu Oturma Odası'nda ilk kez yakından gördüğüm zamanki gibi görünüyordu.

Gözlerim kapandı ve rüyasız bir uykuya daldım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kapımın gıcırdayarak açılması ve deri botlarımın yerde tepinmesi sesleriyle uyandım, kafatasımda şiddetli bir baş ağrısı vardı ve ruhumun bir kısmı ne olacağını zaten biliyordu.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu babam.

Güneş ışığı kapalı gözlerimi kıpkırmızı yakıyordu. Odadaki her kapalı perdeyi açtıkça oda daha da aydınlandı.

Şimdi onları açtı. Şimdi ışığın ve esintinin içeri girmesine izin verdi.

Avucumu alnıma bastırdım, gece yaşananlar zihnimden geçerken hafifçe midem bulandı. Yemek salonunda gücü olan herkesin tek kelime protesto ya da müdahale etmeden Jules'un Kormac tarafından saldırıya uğramasına izin vermesi. Leydi Lyriana'nın o kadar umutsuz ve çaresiz görünmesi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu babam. Soğuk odayı doldurmuş, etrafımda bir kasırga gibi dönüyordu. Aurası sadece nabız gibi atmıyordu, titreşiyordu, gergindi ve saldırmaya hazırды.

Gözlerimi yavaşça açtım, doğruldum ve parmaklarımı yatağımın çarşafına geçirerek kendimi destekledim. "Size de günaydın, majesteleri."

"Yani şimdi de İmparatorların altını oyma işine mi girdik?"

"Size asla zarar vermedim, majesteleri. Ben Glemaria'nın sadık bir oğluyum. Ve size. Baba."

"Seni lanet olası çocuksu aptal. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Sana ne oldu böyle?"

Yanağımın içini ısırđım, vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti, sahip olduğum cesaretin bir parçasını, kendini beğenmiş, şımarık bir asil olmanın ne demek olduğunu hatırlayan herhangi bir parçamı toplamaya çalışıyordum. "Onu istedim. Bu yüzden onu aldım. Öyle değil mi?" Başımdaki acı yüzünden görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Onu becerdin mi?"

Ters ters baktım. "O Arkasva'nın koltuğunun varisi değil. O bir yedekten daha azı. Senin de gördüğün gibi."

"Onu becerdin mi?" diye tekrar sordu, her kelimeyi vurgulayarak. "Evet."

Güldü. "Badem şeklinde bir doğum lekesi var. Sol göğsünün hemen altında. Gördünüz mü? Dokundun mu? Tadına baktın mı?"

Parmaklarım kıvrıldı. "Nereden biliyorsun? Ona dokundun mu?"

Yüzünde tiksinti ifadesi belirdi. "Senden sonra mı? Tabii ki hayır. Yeni bir şey buldum."

"Sonra-" Donup kaldım. Imperator Kormac. Midem bulandı.

Babam yatağıma doğru yürüdü, battanîyelerimi kaptı ve tek bir hareketle çekerek yere düşürdü. Neredeyse çırılçıplaktım, odadaki sıcaklık şiddetle düşerken üzerimde sadece iç çamaşırım vardı ve titriyordum.

"Leydi Julianna'nın sol göğsünün üstünde bir doğum lekesi var," dedi. "Giydikleri bu fahiş elbiseleriyle herkesin görebileceği bir yerde. Eminim bunu gözden kaçırmamışsınızdır."

Göğsüm gerildi, vücudumun her yeri tüylerimle doldu, uzuvlarım titremeye başladı. "Karanlıktı, majesteleri. Umurunuzda mı?"

"Umursuyorum çünkü oyun oynadığını düşünüyorum. Bence artık başka bir ülkede olduğumuz için cüretkârlaştın. Ve bence sana yerini hatırlatmanın zamanı geldi."

Gözlerimi sıkarak kapattım, bileklerimi kavrayışını, sırtım yere çarptığında çıkardığım sesi, botlarının kaburgalarımındaki hissini, dilimde kanın metalik tadını ya da dünkü içki ve yiyeceklerin yere dökülmeden önce ağzıma doluşunu fark etmedim.

Göğsüm kabardı. Acı içimi dövüyor, beni kesip biçiyordu. Babam nefesinin altından küfrederken gözlerim yandı.

Ve sonra bitti.

"Kendini temizle, evlat." Sesi nazikti. Sakinleştiriciydi. "Aşağı gel ve babanla kahvaltı et. Karnına biraz gerçek yemek girdiğinde kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum. Biraz kilo aldığını görelim, tamam mı? O kemiklerin üzerinde hiç et olmazsa sonbaharda nasıl bir soturion olacaksın?" Durakladı. "Ve Rhyan," diye ekledi, adımı şefkatle söyleyerek, "bir dahaki sefere bir kızı becermek istediğinde, aletini sertleştirmeyi dene."

Kapı arkamdan çarptı ve dizlerimi göğsüme çekip titreyerek yere yattım.

Yarım saat sonra, kahvaltıda Arkasva'nın ve İmparator'un zavallı, duygusuz, pislik Varis Vekili'nin timsaliydim. İçimdeki ukala, umursamaz asil benliğimi buldum ve rolüme gömüldüm. Kimseyle konuşmadım

tek bir ruh ya da orada bulunan herhangi birine bakmak. Ne babama, ne Imperator Kormac'a, ne Jules'a, özellikle de Leydi Lyriana'ya.

Tüm bu felaketin içindeki tek ışık parıltısı babamın bu sabah ondan bahsetmemesi idi. Bu konudaki sessizliği dün gece yaptıklarımla onu korumam arasında bir bağlantı kurmadığı anlamına gelmiyordu ama yaptığım şeyin iyi bir şey olduğuna dair bir işarete ihtiyacım vardı. Diğerleri olmasa bile en azından bu sabahki dayak bir işe yaramıştı. Sonunda tüm bunların bir nedeni vardı.

Yemeğimin tadına bakmadan çiğnedim, her yutkunuş ve küçük hareket kaburgalarımı acıttığı için yüzümü buruşturdum. En azından bu kahvaltıda Bamarian Konseyi'nin tamamı yoktu ve Lord Grey, Leydi Lyriana'ya doğru açıkça hesaplanmış ilerlemelerini yaparken tüm küçümseme ve züppeliğiyle beni izlemiyordu.

Bitir bitmez odama döndüm, balkonuma çıktım ve okyanusa bakarak dalgaların kıyıya çarpıp tekrar tekrar geri çekilmesini izledim. Bamarian saat kuleleri saatlerini çaldı ve aytaşı mavisi ışıklar gökyüzünde parladı, sihir ashvan atlarının yarışması için basamaklar oluşturdu.

Çoğu Lumeryalı ashvanların uçabildiğini sanıyordu. Gökyüzü yaratıklarını kanatlı yaratıklar olan serafim ya da gryphon gibi davrandıklarını sandılar. Ama ashvanların kanatları yoktu. Toynaklarında büyü vardı. Tekrar ve tekrar ve tekrar adımlar bir sihir. Ashvan nereye gitmek isterse istesin, sihir onları destekliyor, her bir adımı yaratarak emin adımlarla ilerlemelerini sağlıyordu.

Böyle bir şey için neler vermezdim. Destekli bir yol. Bir yol. Kaçmak için bir yol. Bir sonraki adımımın güvenli olacağına, felakete doğru gitmediğime, düşmek üzere olmadığımı dair bir garanti.

Aşvan'ın mavi ışıkları ve mücevher tonlarındaki yeleleri kaybolup, geride sadece yazın görebileceğiniz türden kabarık, parlak pastel bulutların olduğu masmavi bir gökyüzü bırakırken, kendimi sakinleştirmeye ve acı hissetmekten uzaklaştırmaya çalışmak için dalgalara bakmaya devam ettim.

Saat tekrar geldiğinde, trans halimden irkilerek çıktım.

Kapım çalındı. Ellerim balkon korkuluğunu kavradı, parmak eklemlerim bembeyazdı.

"Ekselansları," diye seslendi Bowen. Kapı gıcırdayarak açıldı ve ayak sesleri arkamda yankılandı. "Burası çok güzel kokuyor," dedi kayıtsızca.

Babam gittikten sonra kusmuğumu temizlemiştim -bir hizmetçinin sessiz kalacağına güvenemezdim- ama koku hâlâ duruyordu. Bir hatırlatma. Daha dikkatli olmalıydım. Öfkemi kontrol altında tutmalıydım.

"Kusmuk kokusunu canlandırıcı bulmuyor musun?" diye sordum. "Canlandırıcı. Belki farklı bir kelime seçimi?"

Arkamı döndüm. "Ne istiyorsun Bowen?" "Bir ziyaretçin var."

Bir an için Leydi Lyriana olduğu düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama bunu hemen bir kenara bıraktım. Lumeria'da neden beni görmeye gelsin ki? Geldiğimden beri ona karşı gryphon pisliğinden başka bir şey olmamıştı ve umarım dün gece dünyadaki en sevdiği kişiye karşı daha da büyük bir pislik olduğuma ikna olmuştur. Belki de o kimdi-Jules? Kontrol etmek ve anlaşmamızla ilgili neler olduğunu bana bildirmek için, eğer hala bir anlaşmamız varsa? Tam olarak hiçbir şey için söz vermemişti ama Lyriana'yı güvende tutmak konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emindim.

"Rhyan," kalın Glemarian aksanlı sıcak bir ses odama daldı.

Sesin sahibini tanıdığımda üzerimden bir ağırlık kalktı.

Balkondan fırladım ve doğruca Sean Amca'nın kollarına atıldım. Teknik olarak baba tarafından kuzenimdi ama benim için her zaman bir amca olmuştu. Glemaria'da doğan, gururlu ama aynı zamanda nazik ve sevecen Sean, her yönüyle babamın tam tersiydi.

Bana sıkıca sarıldı, aurası bir Glemarian ormanı gibiydi - yumuşak, durgun, tanıdık. Onu bir yıldır görmemiştim. Buraya taşınmak için ülkemizi terk etmişti, babamdan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordu. Hiç geçinememişlerdi.

İçine gömülürken bile irkildim.

"Ah, oğlum," dedi başını sallayarak. "Bu sıcak seninle aynı fikirde değil." Saçlarımı alnımdan itti, yüzü asıktı.

Sıcaktan değildi, ama o bunu biliyordu. Ve ikimiz de İmparatorluğun öbür ucuna taşınmanın, daha fazlasını söylemeye cüret ederse onu babamın gazabından kurtarmayacağını biliyorduk.

"Imperator burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Elbette. Baban her şeyi biliyor," dedi gözleri kırışarak. Ka Hart'ın çoğunun gözleri gibi yeşildi. Belli belirsiz bir orman yeşili, normal bir yeşil, benimkiler gibi değil. "Gel. Gidelim buradan. Hiç sahile indir mi?"

"Evde de var onlardan," dedim kuru bir sesle. Sean topuklarımın üzerinde, balkona geri döndüm.

Aşağıda kahkahalar çınılıyordu. Kıyıya baktığımda Jules'un önceki geceden etkilenmemiş, mutlu görüldüğünü gördüm ve -kalbim kabardı- Lyr. Lyriana. Leydi Lyriana. Saçları güneşin altında alev alev yanıyordu. Leydi Meera ve Leydi Morgana onlarla birlikteydi; dördü de cüppelerini çıkarıp parlak renkli mayolarını giymiş, okyanusun dalgalarına doğru koşuyorlardı. Onu her gördüğümde olduğu gibi, ışıkların söndüğüne yemin edebilirim. Bu sefer, güneşin kendisiydi. Odağım suyun berrak mavi gelgitlerinde alevlere yenik düştü. Leydi Lyriana'nın saçları, küçük bir dalgayı yakalayarak daha derine doğru ilerlerken esintiyle çılgınca dalgalanıyordu. Ateş ve su birbirine karıştı.

"Burası biraz daha heyecanlı görünüyor. Ayrıca, sizin plajlarınızın hepsi kayalık," dedi Sean. "Ve soğuk."

"Sahillerimiz," dedim dikkatle.

"Doğru." kaçırdı. "Rhyan, geri dönmeyeceğimi biliyorsun."

Yanağımın içini ısırdım. Sean, babamın ailesinin katlanabildiğim birkaç üyesinden biriydi. Benim tarafımda görünen, beni önemseyen tek kişiydi. Ve şimdi benden uzaktaydı. İçim burkuldu ama kendimi yutkunmaya, yüzümü nötr bir ifadeye alıştırmaya zorladım.

"Evet mi dedi?" Ben sordum.

Bana son yazdığında Sean bir Bamarian büyücüsüne aşık olmuştu, Ka Drona'nın küçük soylu kadınlarından birine. Onu Glemaria'ya taşınmaya ikna edeceğini ummuştum ama burada kalmaya devam edeceği belliydi, belki de ikna edememekten çok uzak kalma arzusundan kaynaklanıyordu bu.

"O yaptı," dedi.

Boğazım . "*Tovayah maischa*. Düğün ne zaman?" Sean gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Sonbahar."

"Soturion eğitimine başlayacağım. O asla... Onu özleyeceğim." Üzüntüyle başını salladı. Babam da katılamayacaktı.

", bu kadar ciddi konuşma yeter. Güneydeyiz. Yaz mevsimindeyiz. Güneşimiz var! Şimdi, ne diyorsunuz? Yüzmeye gidelim mi? Yürüyüşe mi çıkalım?"

Tekrar sulara döndüm, bakışlarım hemen onu buldu, sanki içgüdüsel olarak nereye bakacağımı biliyordum, sanki başka kimseye ya da hiçbir yere bakamıyordum. Leydi Lyriana dalgaların arasından çıktı, güneşin altında parlayan altın kıvrımlı vücudundan sular damlıyordu. Bir dalga yükseldi ve

Kıyıya vuruyor ve hemen arkasına düşüyor, sanki mavi suda parıldayan bir elbise giymiş gibi görünüyordu.

Aralarında Lord Grey'in de bulunduğu küçük bir büyücü kalabalığı kıyı şeridine yaklaştı. Gösterişli yürüyüşünü hemen tanıdım, kahverengi sarkık saçları mükemmel bir şekilde parlıyordu. Çok fazla eskortu vardı. Kim olduğunu sanıyordu bu herif?

"Bu plaj çok kalabalık," dedim ve içeri girmek için aniden döndüm.

Sean kıkırdadı. "Hâlâ insanlardan hoşlanmıyorsun."

Ters ters baktım.

"Merak etme. Sana göstermek için aklımda başka bir tane daha var," dedi ve çenesini kapıma doğru salladı. Eli sırtıma indi ve ben acıyla yüzümü buruşturunca hemen geri çekildi, tanıdık gözleri yer değiştirmeden önce benimkileri aradı, odayı koklarken burnu kırıştı.

"Alternatif plajınız o ," dedim hemen.

Sean küçük bir gülümseme verdi. "Sandaletlerinizi alın ve gidelim. Ah, Soturion Bowen, bir seraphim uçuşu ister misin?"

Yarım saat sonra, seraphim vagonumuzun zemini kaydı, pencerelerimizden içeri esen serin rüzgâr saçlarımı gözlerime doğru itti. Bir gümbürtüyle yere dokunduk, dev, altın kanatlı kuşumuz mavi vagon kapıları açılıp küçük bir merdiven seti Gryphon Adası'nın altın kumlarına inerken karnının üzerine uzandı. Dev dalgalar kıyıya çarpıyor, sanki okyanusun derinliklerindeki batık Lumeria Matavia kıtasında hâlâ bulunduğu söylenen sihirden güç alıyormuşçasına vahşileşiyordu.

"Kum var. Ve su," dedim kuru bir sesle, kurumuş seraphim bokunun etrafından dolanarak. "Sana bunu vereceğim."

Sean ileriye göstererek, "Bir de bu var," dedi.

Bowen, deri çizimleri bir tümseğin üzerinde kayarken arkamdan homurdandı.

Güneşin parıltısını engellemek için elimi gözlerimin üzerine koydum ve sonra onu gördüm. Bamarina'nın Muhafızı, üç katlı siyah oniksten oyulmuş bir gryphon heykeli, pençelerini önüne koymuş, kıyıda oturmuş, izliyor, bekliyordu. Ne için, kimse bilmiyordu. Heykel meşhurdu; Lumeria'nın en tanınmış sanat eserlerinden ve en büyük gizemlerinden biriydi.

"Beğendin mi?" Sean sordu.

"Daha büyüklerini görmüştüm."

Homurdandı. "Gryphon'ları hep sevmişsindir. En ünlü heykelini görmen gerektiğini düşündüm."

Haklı olduğunu kabul etmek istemediğim için yanağımın içini ısırdım. Aslında, Bamarina Muhafızı hakkında her şeyi okumuştum. Getirdiğim parşömenlerden biri

Yolculuk boyunca heykelin tarihi ve onu çevreleyen bilinen tüm teoriler anlatıldı.

Tarihçiler yıllardır Kavim'i ve kuzeyi tercih eden hayvanları simgeleyen böylesine büyük bir yapının neden güneyde inşa edildiğine dair teoriler üretiyorlardı. Ka Batavia'nın yaratıklara olan sevgisi göz önüne alındığında Muhafızın bir serafim olması daha uygun olurdu. Bir başka tuhaflık, belki de açıklayamadığım bir tesadüf, Glemaria'da Gryphon Dağı'nda saf ay taşından yapılmış bir seraphim heykelimiz olmasıydı. Bu Bamaría için yapılmış olması gereken bir yapıydı. Bir teoriye göre bu ikiz heykeller İmparatorluğun en güney ve en kuzey limanlarını simgeleyen uç başlıklarıydı. Ancak her iki heykel de bunun doğru olabilmesi için coğrafi olarak doğru konumda değildi. Diğer popüler teori ise bunun Kavim arasındaki dostluğun bir sembolü olduğuydu. Heykellerin içindeki sırlarla ilgili bir sürü komplo teorisi vardı,

Hiçbiri bana mantıklı gelmedi.

Sean haklıydı. Heykeli görmekle ilgileniyordum. Aslında bir zamanlar çocukken yazdığım İmparatorluk'ta görmek istediğim şeyler listesinde yer alıyordu. Geçen sefer kaçırmıştım, kaleden çıkamamıştım, babam beni bir yere götürmeyi reddediyordu.

Turda Leydi Lyriana'ya bunu sormalıydım. Gardiyan hakkında yazılmış her parşömenin tam olarak nerede olduğunu bildiğine bahse girerdim.

Yolumuzun üzerine serpiştirilmiş kum tepelerinin üzerinden hızla geçtim. Bowen geride durdu, dinlenen seraphim'imizin yanında yerini aldı ve Sean'la bana bir kez olsun mahremiyet sağladı. Boş bir kumsalda hayatıma yönelik tehdidin az olduğunu düşündüm. Ve eğer babam ortaya çıkmaya karar verirse, Bowen geride durup onun en kötüsünü yapmasına izin vermekten son derece mutluydu.

Muhafız tepemde belirmiş, kumun üzerine bir gölge düşürmüştü. Öne doğru bir adım attım ve elimi oniks bir kalçanın üzerinde kaydırdım.

Rüzgâr öyle ani bir güç ve hızla esti ki neredeyse tökezliyordum.

"Görünüşe göre fırtına geliyor," dedi Sean.

"Daha önce hiçbir belirti yoktu."

Kaşlarını çattı ve ben de geri çekilip gryphon'un devasa kafasına baktım. Arkamdaki dalgalar sakinleşti.

"Memlekette bu büyüklükte gelmedikleri kesin," dedi.

Omuz silkdim.

"Bunu aşağıda tutan bir halat hayal edebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Eğer diğer gryphonlara benziyorsa, evet," diye cevap verdim.

"Eğer akıllı bir gryphon olsaydı, aynaya bakar ve ne kadar büyük olduğunu görür ve kesinlikle bir ipin onu tutmasına izin vermezdi."

Bir başka rüzgâr bize karşı eserken, botlarımın üzerinden kumlar akarken tekrar omuz silktim.

"Sen iyi misin?" Sean sordu.

"Biraz rüzgar var mı?"

"Rhyan," dedi, sesi ciddiye. "Sen... sen iyi misin?"

Ne demek istediğini biliyordum ama gerçeği yüksek sesle söylemeye dayanamıyordum. Söyleyince gerçek oluyordu. Acı veriyordu. Ama eğer söylerse.... ne sorması gerektiğini sorarsa

Ama yapmadı. Hiç yapmadı. Hiç kimse yapmadı.

"Çantamda iyileştirilmiş güneş yaprakları var," dedi sessizce. "Bu sefer her ne , her ne yaptıysa... yardım edebilirim."

"Peki ya bir dahaki sefere lanet güneş yapraklarına ihtiyacım olduğunda?" diye sordum. "O zaman ne olacak? İmparatorluğun diğer tarafındasın, Afeyan topraklarına gitmediğin sürece benden daha uzakta olamazsın."

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi, sesi alçaktı.

O zaman sor. Sor! Sor amına koyayım. Bana . Sorun yokmuş gibi davranma. İkimizin de doğru olduğunu bildiği şeyi ima etme. Güneş yapraklarıyla beni yatıştırmaya çalışma. Söyle. Sor. Sadece yap şunu. Beni tek olmaya zorlama.

Gözlerimin arkasından yaşlar aktığını hissettim. Utanç. Midemde bir düğüm. Elleri yine sırtımdaydı. İfadem üzerindeki kontrolümü tamamen kaybetmem, maskemin düşmesi, çaresizliğimin Sean'ın görebileceği şekilde ortaya çıkması.

"Yapamam...." Sean sözlerini yarıda kesti, Glemarian aksanı o kadar ağırdı ki, haftalarca kendi aksanımı gizlemeye çalıştığım için neredeyse utanıyordum. "I-" Yutkundu. "Rhyan, konuşmak için savaşıyorum. Ama elim kolum bağlı. I...." Dişlerini sıktı. "Rhyan, yapamam."

Anlamıştım. Kan yemini. Lanet bir Moriel kan yemini. Sean babamın bana ne yaptığını biliyordu ve bu konuda tek kelime edemezdi. Eğer konuşursa, yemini bozarsa, yeminin içindeki büyü onu yok edecekti.

"Sean, lanet olsun. Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

"Seni görmek istedim. İyi olup olmadığını görmek istedim. Seni... seni ondan uzakta görmek. Onun korumasından."

"Ve hiçbir şey söylemeyecek misin?" Midem bulanarak sordum.

"Söyleyebileceğim her şeyi söylüyorum!" diye bağırdı. "Seni buraya getirdim çünkü, çünkü senin eski halini hatırlıyorum. Gryphonları her şeyden çok seven çocuğu. Evcil bir gryphon isteyen, onlara bakmayı öğrenmek için Atların Efendisi'nin peşinden giden çocuk. O kadar soğuk ve zalim bir efendisi olmasına rağmen sevgi ve umut dolu olan çocuk. Tarihi seven ve okumayı seven çocuğu hatırlamanıza yardımcı olmak istedim. Bu heykeli öğrendiği anda oraya koşacak olan çocuk. Hâlâ tüm kalbimle sevdiğim çocuk. Ben hâlâ senin amcanım, burada bile." Gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. "Mesafe bunu değiştirmez. Rhyan, sen hâlâ benim yeğenimsin."

"Ben artık o çocuk değilim." Uzun zaman önce ölmüştü.

Sean Amca yavaşça gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı, omuzları yenilgiyle düştü.

"Hayır," dedi sonunda. "Sen değilsin. Ama bu onun hâlâ içinde bir yerlerde acı çekmediği anlamına gelmiyor. Bu..." anlamına gelmez. Başını iki yana salladı. "Şu anda kendini nasıl taşıdığını, yüz ifadelerini görüyorum, sanki onun bir kopyası gibisin."

"Ben babam değilim!"

Sean Amca omuzlarını tuttu, sıkıca kavramıştı ama acı vermiyordu. Bana zarar vermezdi. Ama kısıtlanmaktan bıkmıştım, nasıl hissedeceğimin söylenmesinden bıkmıştım - hissetmememin söylenmesinden bıkmıştım. Benden büyük, iri ve güçlü olan herkesin benim üzerimde güç sahibi olduğunu düşünmesinden bıkmıştım.

Sırtımı Muhafız'ın sıcak akik taşına dayadım, içimde öfke patladı, damarlarımda yakıcı bir öfke dolaştı. Bu his tüm vücudumu kesip geçti. Bir bağırıyla Sean'ı geri ittim ve içimde daha da fazla sıcaklığın yükseldiğini hissettim.

Bana olan tutumu bir anda yok oldu. Ama benden uzaklaşmakla kalmadı, geriye doğru uçtu, vücudu bir kum tepesine çarpmadan önce havada birkaç metre yükseldi.

"Sean!" Bağırdım, ileri doğru koştum, vücudum buz kesmişti. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Ayağa fırladı ve soturion pelerinindeki kumları temizledi. "Auriel'in belası, Rhyan."

"Sen-ben-" Ellerime baktım. Normal görünüyorlardı. Normal hissediyordum. İçimdeki öfke gitmişti. Lumeria'da bu güç nereden gelmişti?

"Beni sen ittin." Sesi şaşırmış gibiydi. Kızgın değil ama sanki etkilenmiş gibiydi.

"Özür dilerim," dedim ellerimi açıp kapatarak. Daha önce hiç kimseyi itmemiştim. Kimseye vurmamıştım. Hiç karşılık vermemiştim.

"Rhyan," dedi Sean yavaşça, öne doğru yürüyerek. "Az önce kutsanmış bir soturionu uçurdun." Bakışları daraldı. "İmparatorluk'taki en büyük savaşçı olduğumdan değil ama," başını iki yana salladı ve kolunu geriye doğru uzatarak ensesini ovdu, "bu mümkün olmamalıydı. Baban Doğum Bağı'nı erken mi çıkarttırdı?"

Ağzım açık kaldı. Bu ani güç artışını açıklayabilirdi ama neredeyse anında geri tepmiştim. Güç derimin altındaydı, kendini ifade edemiyor, özgür bırakamıyor ya da kullanamıyordu. Onu hissedebiliyordum, kıpırdadığını, kaşındığını hissedebiliyordum. Ama kapana kısılmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış ya da hissetmemiştim.

Başımı salladım, hâlâ şoktaydım. "Doğum Bağı'nı çıkarıldıktan hemen sonra taktı. Ona dokunamıyorum, kullanamıyorum. Sahip olduğum güç benim değil. Henüz değil."

Bamaria Muhafızı'na döndüm, kalbim daha hızlı çarpıyordu. Onikse dokundum, tekrar olması için kendimi hazırladım -yanan gücün serbest kalması hissi, içimde ve dışımda mayalanıyor gibi görünen ani rüzgâr, gelgit ve fırtına akını.

Hiçbir şey olmadı.

"Belki de sadece bir anlık öfkeydi," dedim. "Bu olabilir, değil mi? Ani bir dalgalanma? Biriken enerji?"

Sean Amca gryphon'a ve bana şüpheyile baktı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu? Ona hiç vurdun mu?"

Başımı salladım, utanmıştım.

"Sorun yok, Rhyan. Burada yanlış bir şey yapmadın, mı?" Başımı salladım, hâlâ emin değildim.

Sean aniden kaskatı kesildi, gözleri heykelin ötesine kaydı ve birinin ısıklık sesi okyanusun dalgaları ve rüzgârı üzerinde yükselmeye başladı.

Suyun üzerinde yavaşça yürüyen bir Afeyan kadını görünce duraksadım. Hayatım boyunca onları neredeyse hiç görmemiştim ve bu iki gün içinde bir ölümsüzü ikinci görüşümdü.

Onun burada ne işi vardı? Afeya Lumeria'daki en güçlü büyüye sahipti - bizim gibi güç kaynağı olarak sulara bağlı değillerdi. Bizim yasalarımıza bile bağlı değillerdi. Tüm Afeya'lar tüm vorakların gücüne sahipti; geleceği görme, zihin okuma ve benimkine göre seyahat etme.

Kütüphanede gördüğüm Afeya seyahat etmiş olmalıydı. Bir saniye önce oradaydı, sonra ortadan kayboldu.

Kendimi av gibi hissetmekten alıkoyamıyordum, sanki bu Afeya bir kurban arıyor, bir anlaşıma yapmak istiyordu.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz," dedi Sean, eli yavaşça kılıcının kabzasını kavramak için hareket ederken.

Afeya'nın melodik ıslığı daha da yükseldi ve ona doğru baktım. Koyu kırmızı, neredeyse mor renkte uzun ipeksi saçları vardı. Bana doğru döndü, vücudu elbisesi tarafından zar zor gizleniyordu. Elbise tamamen birbirine dizilmiş küçük deniz kabuklarından yapılmış gibiydi. Her bir ip omuzlarından başlayıp vücudundan aşağıya doğru iniyordu. Aynı anda hem tamamen örtülü hem de bir şekilde çıplaktı; attığı her adımda bir deri parıltısı ortaya çıkıyor ve gizleniyordu. Yumuşak bir rüzgâr esiyor, vücudunda asılı duran deniz kabukları beni ürperten hareketlerle çınılıyordu.

Menekşe rengi gözleri bana ve Sean'a kaydı, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı, sonra kaşlarını çattı ve arkasına baktı. Başka bir Afeya yaklaşıyordu.

Bu uzun siyah saçlı bir erkekti, vücudu altın bir peştamal dışında açıktı, teni mavi ve ıslık ıslıldı. Başını çevirdiğinde tanıdığım için duraksadım. Onu kütüphanede Leydi Lyriana'yı izlerken görmüştüm. Beni izlerken.

Parmağıyla dişi Afeya'yı işaret etti ve sanki emirlerine itaat etmeyen bir çocukmuş başını salladı. Sonra gözleri tekrar bana odaklandı ve vücudumu bir korku, bir dehşet duygusu kapladı. Çünkü kedi gülümsemesiyle sırıttı, fare tuzağını hazırlamış memnun bir kedi gibi. Döndü ve dişi Afeya onu takip etmeye başladı, artık suyun üzerinde değil, kumun üzerindeydi.

Yürüdükçe deniz kabukları çınılıyordu. Ayaklarının altındaki kum, adımları tarafından dokunulmadan kaldı ve arkasında tek bir ayak izi bile bırakmadı.

Henüz değil, genç lordum.

Sesi. Çünkü aynı ses, melodik, rahatsız edici. Yine kafamın içindeydi. Tüm vücudum soğuktan titredi.

Olaylar gelişirken Sean hareketsiz kaldı. İki Afeya bizden uzaklaşmaya devam ederken, kılıcını tutuşunu gevşetti, eli yanında esnedi.

"Bamaria'ya sık sık geliyorlar mı?" Ben sordum.

"Benim sık gittiğim yerlerde değil." Sean nefesini sertçe verdi. "Geri dönmeliyiz. Baban sadece kısa bir gezintiye çıkmanı kabul etti. O yüzden şunu alayım.

"Daha fazla misafirimiz olmadan önce," diye başını Bowen'a doğru salladı.

Daha fazla Afeya'ya ve babamın muhafızlarına karşı dikkatli bir şekilde ufku taradım. "Ne?"

"Arkasva'nın Varisi ve İmparator olarak sana bahşedilen ziynetleri, hayatı biliyorum. Kör değilim. Benim olduğu gibi senin de elinin kolunun bağlı olduğunu biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedim, sesimdeki acıyı zar zor gizleyebilmişim. "Sen kaçtın. Buradasın. Özgürsün. Glemaria'yı asla terk etmeyeceğim."

"Ne yapacağını bilmiyorsun. Geleceğin taşa yazılmadı Rhyan. Durağan ya da durgun değil. Arkadaki bu heykel değil. Beni duyuyor musun? Kaderin belirlenmedi. Bu ailede doğmayı, onun baban olmasını istemediğini biliyorum. Ama yine de hayatının nasıl devam edeceğini seçme şansın var."

"Hayır, istemiyorum. Yapamam," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Ve yapabilsem bile... Onu orada yalnız bırakamam. Tek başına."

"Biliyorum. Yapamayacağını biliyorum. Şu anda yapamazsın. Ama sana yemin ederim, daha fazlasını yapabilseydim, yapardım, bu yüzden elimden geleni yapıyorum. ME sha, me KA." Yumruğunu kalbine bastırdı, iki kez vurdu ve avucunu düzleştirdi - Glemaria'nın kutsal yemini. "Bamaria'da olabilirim ama kalbim her zaman kuzeyde olacak. Eğer kendini gitmek zorunda olduğun ya da gitmek istediğin bir durumda bulursan, Bamaria'ya geleceğine dair bana söz ver. Size her zaman yardım eli uzatılacaktır. Soru sormadan. İhtiyacın olan her şey. Yemin ederim."

"Muhtemelen bir gün benim de sonum onunki gibi olacak. Soğuk bir altın koltuğun üzerinde oturan sefil bir pislik."

"Yapmayacaksın." Eğildi. "Babanın çocukluğunu hatırlıyorum. Devon... Devon her zaman olacağı kişiydi. Sen o değilsin. Eğer benim için bir şey yapabilirsen - bunu erken bir düğün hediyesi olarak düşün - o zaman bunu yap." Omzumu bir kez daha, öncekinden daha yumuşak bir şekilde kavradı. "Şimdi, bu sefer beni fırlatma."

"Hediye bu mu?" ellerine baktım.

Kıkırdadı. "Hayır. Bu, kim olduğunu hatırla Rhyan. Evet, kanın onun kanı ama aynı zamanda benim de kanım. Sen o değilsin ve asla da olmayacaksın. Kim olacağını onun dikte etmesine izin verme. Zaten yeterince dikte ediyor."

Güldüm, sesim neşesiz ve umutsuzdu. "Nasıl?"

"Zihninizle. Zihninin kontrolü sende. Düşüncelerinizin. Belki onun ne düşündüğünü kontrol edemezsin ama ne yapacağını kontrol edebilirsin. Onun ne yaptığı konusunda söz hakkın olmadığını biliyorum ama nasıl tepki vereceğine karar verebilirsin. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, bu sizi tanımlamaz. Bunu sadece sen yapabilirsin."

Kulağa hoş geliyordu ama hiç mantıklı gelmiyordu. "Nasıl?" Tekrar sordum. Sean omuz silkti. "Beni üzerinden attın."

"Ve? Bu bir şanstı."

Sean başını öne eğdi. "Belki öyleydi, belki de değildi. Ama henüz ne yapabileceğini bilmiyorsun. O da bilmiyor. Bugün bunu kanıtladı. Sadece kendini olasılıklara açık tut. Önemli olan da bu. Sahip olacağınız tüm güce henüz sahip olmadığınız gerçeğine açık olun. Güçleneceksiniz ve çok yakında Doğum Bağınızın kalıcı olarak kaldırılacağını ve şu anda nasıl hissettirirse hissettirsin, babanızın Tanrı olmadığını hatırlamanız gerekir. Zırhında gedikler var. Sonsuza kadar iktidarda kalmayacak. Söz veriyorum. Sadece biraz zaman ver."

Bowen bize doğru yürüyor, hareket ederken kum bulutlarını tekmeliyordu. Uzakta çanlar çalıyordu -bir saat daha geçmişti- ve gökyüzünde mavi ışıklar yükseliyordu.

Aşvana baktım, tam ihtiyaç duyulan yerde beliren ve düşmelerini engelleyen basamaklara. Tekrar ve tekrar. Büyü mükemmel, destekleyici.

Benimki de aynı olur muydu? Sonunda serbest kaldığında bana yardım edecek miydi? Yoksa beni tekrar lanetleyecek mi?

Bowen bize doğru yaklaşırken, "Aptalca saçmalıklarla onun elini kolunu yeterince bağladın, Sean," diye alay etti.

"İşte bu yüzden güneyde daha çok hoş karşılanıyorum," dedi Sean sessizce. "Ağzım çok büyük." Omzuma vurdu. "Amcana en azından bunu ver." Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bamaria Muhafızı, bu yolculuğa değdi."

Yanağımın içini ısırdım, gözlerimin arkası yanıyordu, başka bir gelgit yükselirken ashvan alçalmaya başlamıştı. "Bu yolculuğa değdi."

ALTINCI BÖLÜM

TAKİP EDEN HAFTALAR, İmparatorluk'u boydan boya geçen çöp arabası yolculuğu kadar yavaş ve eziyetli geçti. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum; o dört küçük duvarın içinde babamla sonsuz saatler boyunca kapana kısılmak mı yoksa Arkasva Batavia'nın Divanı'nda her gün dilekçeleri dinlemek ve Leydi Lyriana'nın resmi katılımı geldiği anlara katlanmak mı?

Ona bakmamaya çalışıyordum ama bazen gözlerini üzerimde hissediyordum -açıklayamadığım bir his- ve kendimi bakışlarımın ona doğru kaymasını engelleyemezken buluyordum. Gözlerimiz odanın öbür ucunda buluşurdu. Sonra suçluluk ve korkuyla sarsılırdım. İyi olan her şey benim için her zaman mahvolmuştu; önemseyemediğim her şey bir şekilde bana karşı dönmüş ya da babam tarafından çarpıtılmıştı. Dokunduğum her şey o etraftayken boka dönüyordu. Sevdığım insanlar benim yüzümden incindi. Sonunda hep benim hatam oldu.

Arkasva Batavia'nın sarayında geçirdiğim süre uzadıkça, Ka Hart gryphon'u gümüş iplikle ütülenmiş siyah tuniğimin göğsüne işlendikçe Leydi Lyriana'yı unutmam gerektiğini daha iyi anladım. Onu zihnimden kovmalıydım. Kalbimden. Ruhumdan.

Başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi önemsemenin anlamı yoktu. O gidene kadar olmaz. Ben özgür olana kadar. Tabii özgür olabilirim.

Tek küçük umut , İmparator Kormac'ın sadece bir hafta kalmış ve Leydi Lyriana'nın Arkturion Kane ya da kuzeydeki herhangi bir gryphon pisliğiyle nişanlandığına dair tek bir kelime daha duymamış olmamdı.

Yemek yemediğim ya da sarayda bulunmadığım zamanlarda koridorlarda dolaşmaya başlamıştım. Dedikodu yapan bir grup soyluya ya da hizmetkâr kalabalığına yaklaştığımda kulağımı dört açardım. Hizmetkârlar her zaman hikâyeleri herkesten önce bilirdi. Eğer herhangi bir nişan ayarlanmışsa, kaledeki birileri bunu bilir ve dedikodu yapardı. Ve eğer Leydi Lyriana biliyorsa, tavırlarında ya da konuşmalarında bir değişiklik olacağı kesindi.

Asil maskesi o kadar çok düşmüştü ki, eğer nişanlı ve bu konuda mutsuz olsaydı, bir ipucu görürdüm. Ya da nişanlı ve mutlu olsaydı, bunun da ortaya çıkacağından emindim. Yine de her gün bulgularım boş çıkıyordu.

Ayrıca, birkaç günde bir Jules'u kontrol ederdim. Rapor edecek yeni bir şey olup olmadığını sorardım. O da hep aynı şeyi söylerdi. Yoktu. Lyriana aramızda hiçbir şey olmadığını farkında olsa da Jules benim iyi bir insan olduğum konusunda eskisi kadar ikna olmuş görünmediğini de söyledi.

Ancak son birkaç hafta içinde, kaydığım, zayıf düştüğüm daha çok an oldu. Bakışlarımın onun üzerine düştüğü, onu içime çektiğim, her eğimini ve kıvrımını, saçlarındaki ince renk değişimini ya da yaz ilerledikçe teninin koyulaşmasını ezberlediğim ve sahilde daha fazla zaman geçirdiği, kız kardeşleri ve kuzenleriyle güldüğü ve Lord Tristan dalgalarla yarışırken onu becerdiği.

Orada onlarla birlikte olmak için neler vermezdim. Onunla birlikte. Her şeyin gitmesine izin vermek için. Özgür olmak için. Eğlenmek için. Hissetmek için.

Odamın balkonunda oturup onun pırıl pırıl sularda kayboluşunu izledim, dalgaları ve onların kıyıya vuran kahkahalarını dinledim.

Kaydığımı ve onu izlediğimi fark ettiğimde kendime lanet ettim ve bakışlarımı çektim. Dikkatimi Arkasva Batavia ile konuşmak için sıraya giren dilekçe sahiplerine ya da yemek yiyorsak akşam yemeğime veya bitmek bilmeyen kadehlerime geri çevirdim.

O haftalar boyunca aramızda sadece tek bir önemli karşılaşma oldu. Gece yarısından sonra koridorda yürürken Bowen'ın gölgem olduğunu biliyordum. Güneş bütün gün acımasızdı ve gece çökerken bile hava sıcaklığını koruyordu. Odamda soğutma sistemi olmasına ve açık pencerelerimden esen rüzgâra rağmen vücudumdaki sıcaklık hissini atamamıştım. Her yerim kaşınıyor, huzursuz oluyor, Sean Amca'yı ittiğim anı ve bunun ne anlama geldiğini tekrar tekrar düşünüyordum. Beni rahatsız edenin sıcaklık olduğunu düşünmüştüm ama gücümün kabarmaya başladığından, Doğum Bağı'nın yerini almak için zorlandığından şüphelenmeye başlamıştım. Yakında delirecektim.

Balkonumda serinlemeyi ya da bir parşömenin beni uyutmasına izin vermeyi denedim. Sonra kendimi yere atıp yüz şınav çektim. Ve sonra bir set daha. Hiçbir şey işe yaramadı.

Koridorlarda volta atmaya başladım ve kendimi Leydi Lyriana'yı düşünürken buldum ve merdivenlerden inerek Cresthaven'ın Büyük Salonu'na girdim. Yanımdaki boyalı sütunlarda Ka'nın kadim soyunun resimleri vardı.

Bin yıl öncesine dayanan Batavia. Salon bir renk cümbüşüydü. Ağır, antik bir his veriyordu. Güçlü.

Ayrıca boş da değildi.

Leydi Lyriana salonun ortasında durmuş, bir sütuna bakıyordu; saçları ayın ve duvarlardan sızan meşale ışıklarının altında simsiyahtı. Uzun saç tellerini sırtından aşağıya doğru örmüştü ama sanki yatağında dönüp duruyormuş gibi gevşemiş dalgalar ve bukleler de dökülüyordu.

Sade beyaz bir gece elbisesi giymiş ve omuzlarına kırmızı bir battaniye sarmıştı. Batavia kırmızısı dediklerini bildiğim parlak, koyu bir kırmızı tonuydu, Leydi Lyriana'nın saçları da güneşte aynı tona dönüyordu.

Koridora son adımı atmadan önce yavaşladım, Bowen'ın birkaç adım arkamda durakladığını hissettim. Lanet olası hain. Leydi Lyriana'nın hayranlıkla sütuna bakmasını izledim, omuzları derin nefesler alıyormuş gibi yavaşça yükselip alçalıyordu. Kaleye açılan çift kapının dışında iki muhafızın durduğunu biliyordum. Ve koridorun aşağısında gözlerini ona dikmiş yarım düzine kadar nöbetçi olduğundan şüpheleniyordum.

Döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, zeki gözleri hemen benimkileri buldu, gölgelerin içinde ondan uzakta durmama rağmen beni tanıdı.

"Lord Rhyan," dedi kibarca, resmi bir şekilde. Her zaman yaptığı gibi. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı, gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce kısa bir süreliğine gayri resmi kıyafetine kayd. Hızlı bir reverans yaparak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ekselansları."

Merdivenlerden indim ve onun geldiğimiz gün atladığı yere indim. "Ekselansları," dedim karşılığında. Hâlâ onun adını söylemekten endişe ediyordum, söylemekten çok fazla hoşlanacağımdan, çok fazla duyguyla söyleyeceğimden korkuyordum.

"Bu saatte kimseyi görmeyi beklemiyordum."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," dedim, ileriye doğru bir adım atarak.

Dudağını ısırdı, o güzel, somurtkan dudağı, Saray'da kullandığı dudak renginden yoksundu ama yine de pembenin kışkırtıcı derecede lezzetli bir tonuydu. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim için mi? Sen Arkasva'nın varisisin. Bütün gece beni yelpazeleyecek miydin? Ya da yastığımı dolgunlaştıracak mıydın?"

"Aradığınız şey bu mu?"

Omuz silktim. "Kimin teklif ettiğine bağlı."

Nefesini içine çekti. "Gece yelpazeleme ya da yastık dolgunlaştırma konusunda pek yetenekli olduğumu söyleyemem. Ancak Arkasva'nın varisi olduğum ve siz de benim kalemde bulunduğunuz için ev sahibinizim. Ve siz de benim misafirimsiniz; dolayısıyla, bu tür hizmetlere ihtiyacınız varsa, sizin için kesinlikle sipariş edebilirim."

Oturma Odası'na giden koridorun gölgelerinde küçük bir hareket gözüme çarptı. Bir koruma. Belki de onun sefil, kişisel eskortu, çatık kaşlı kel adam.

Onu bir an önce terk etmem gerekiyordu. Muhafızlarından herhangi biri babam ya da Imperator Kormac tarafından satın alınabilirdi. Bowen çoktan satın alınmıştı. Babam hâlâ bir evlilik sözleşmesi yapmayı düşünüyorsa, rolümü oynamaya devam etmeliydim. Her iki durumda da, bu kadar uzun süre oynamıştım.

Ama çekip gidemedim.

"Sadece huzursuz bir gece, majesteleri. Ülkenizde hava çok sıcak," dedim.

"Cresthaven'ın konuklarını rahat ettirmek istesem de, ne yazık ki hava durumunu kontrol edemiyorum. Güney aslında kuzey olmadığı için özür dilerim. Ya da belki siz daha iyi olurdunuz."

"Hava durumunu kontrol etmek için yeterince çaba göstermediğin hiç aklına geldi mi?" Komplocu bir tavırla sordum.

Dudakları kıvrıldı. Neredeyse gülümsüyordu. Ben kendiminkini bastırmak zorunda kaldım.

"Belki başka bir isteğiniz vardır?" diye sordu. "Ülkeyi sizin için serinletemem ama belki bir bardak soğuk suyla sizi serinletebilirim? Bu, uyumak için ihtiyaç duyduğunuz rahatlığa ulaşmanıza yardımcı olmak için yeterli olur mu, Majesteleri?"

Boğazım kurumuştı. Ve çok sıcaktı.

"Su kulağa harika geliyor." Eğildim. "Mutfağa giden yolu bulacağım."

Leydi Lyriana gözlerini devirdi. "Hayır, bulamayacaksın. Beni takip edin."

Yanağımın içini ısırđım ama takip ettim. Bu masumdu. Sadece bir bardak su içmeye gidiyordum. Mutfaklara doğru yürüdü ve doğruca muslukta su bulunan soğuk odaya girdi. Bize hizmet etmesi için personelden birini çağırmasını bekliyordum ama iki bardak alıp ikisini de doldururken yolunu biliyor gibiydi.

"Buyurun Lord Rhyan," dedi bana kadehimi uzatırken.

Elimi uzattım, parmaklarım onunkilere değdi, tenimde bir tür karıncalanma oluştu. Ona dokunuyordum. Ona hiç bu kadar dokunmamıştım. Parmaklar parmaklara. Onun teni benimkine değiyordu. Kalbimi hızlandırdı, kanımı pompaladı. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istedim. Elini tutmak istedim. I

Koluna, saçına, her yerine dokunmak istedim. Ve yine de, eğer sahip olduğum tek şey buysa, her şeydi.

Ellerimizi izledi, ağzı açık kaldı.

Bardak neredeyse kayıyordu ama tuttum, parmaklarımı onunkilerden kurtardım, hâlâ içimdeki uğultuyu hissediyordum, hâlâ onun dokunuşunu hissediyordum. O da aynısını yaparken bir yudum aldım, gözleri kocaman açılmıştı ve beni Lumeria'daki en büyük gryphon bok parçasıymışım gibi izliyordu.

Hay sikeyim. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

İkimiz de yutkunduk, bardaklarımızı birlikte indirdik. Ağzı açılmaya başladı ve sonra bardağını tekrar kaldırarak uzun bir yudum aldı. Ben de aynısını yaptım.

Kadehlerimizi ikinci kez indirdiğimizde gözlerini kaçırmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim resmen. Başka bir şey söylemeden odadan çıktım.

Suyumu içtim, yatak odama dönerken ellerim titriyordu. Balkonda durdum, yatağımın yanında mükemmel şekilde soğutulmuş bir sürahi su olmasına rağmen benim için doldurduğu bardağı içtim. Gözlerimi kapadım, kıyıya vuran dalgaları dinledim, tenim serinlemeye ve derimin altındaki kaşıntı azalmaya başladı.

Hiçbir şey değildi. Bir anlık bir şeydi. İkimiz de birbirimize karşı soğuk ve resmiydik, tek bir hata dışında. Ama son yudum suyum alıp yatağıma çekildiğimde, parmaklarım hâlâ onunkilerden karıncalanırken, içimde yeni bir sıcaklık yükseldi. Yaz sıcağı değil, onun dokunuşunun ateşi.

Elimi büküp yumruk yaptım, hâlâ teninin tenime değdiğini hissediyordum. İstesem de tekrar uyuyamazdım. Gecelik şortumu çıkardım ve bacaklarımın arasından kendimi kavradım, onunkine dokunan elimle kendime dokunduğumu biliyordum. En azından bir kez olsun huzursuzluğun tadını çıkarıyordum.

Birkaç gün olaysız geçti. Leydi Lyriana birbirimizi gördüğümüze ya da konuştuğumuza dair hiçbir işaret vermedi. Yıllar önce kütüphanedeki o anda olduğu gibi, gece yarısından sonra suya ihtiyacı olan huzursuz bir lord bulmasının hiçbir şey ifade etmemesini bekliyordum.

Ancak Bamaria'nın gündönümü kutlamalarından bir gün önce, son dilekçe de dinlenip Arkasva Hart Mahkeme gününü tamamladığında, köşeyi döndüğümde Jules'u beni beklerken buldum. Bütün seans boyunca bana bakmıştı ve bunun bir şey olduğu anlamına geldiğinden endişelenmişim.

Ya da Leydi Lyriana'nın bana rastlamaktan bahsettiğini.

"Ekselansları," dedi Jules kibarca. Uzun kahverengi saçları karmaşık bir örgü şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Dikkatimi çeken bir ayrıntı değildi ama Leydi

Lyriana'nın saçları da aynı tarzdaydı; küçük altın boncuklarla dolu, düzgün ve parlak. Geçen geceki saçlarının dağınıklığından çok farklıydı.

"Lütfunuza geri mi döndünüz? Ben de resmi hitap şekillerinin ötesine geçtiğimizi sanıyordum." Sırıttım ve eğildim. "Peki o zaman, leydim nasıl?"

"Saçmalamayı kes Rhyan," diye tersledi Jules. "Ne de olsa ben senin hanımın değilim. Değil miyim? Ben senin... Ben senin tutku gecendi." Ellerini tırnak işareti içinde havaya kaldırdı.

Etrafımıza dikkatlice baktım. Bowen koridorun sonunda, duyamayacağımız bir yerde nöbet tutuyordu. Jules'un eskortu çok geride değildi. Duyulmak ya da önemli biri olarak görülmek umuduyla bekleyen diğer soylular koridorda ilerlerken dedikodu yapmakla meşguldü.

"İnsanlar hâlâ buna mı inanıyor?" Sessizce sordum.

Jules omuz silkti. "Kimse bana bir şey sormadı, o yüzden bunu söylemek zor." Kendimden Moriel'e. İyi oldu. Zaten aptalca, yarım yamalak, boktan bir plandı.

Kane'le nişanlandığına dair hiçbir haber ya da söylenti duymamış olmam da anlamsızdı. Babam istediği zaman nasıl gizlice çalışacağını bilirdi. "Peki, o zaman-?" Tatlı kahverenginin uzun buklelerini görünce donakaldım. Pencereden içeri süzülen güneş ışığının altında saçlar aleve dönüşür.

Leydi Lyriana durakladı ve koridora baktı, gözleri benimkileri buldu ve kalbimin durmasına neden oldu. Ben ve Jules'un arasına baktı, yüzünde hafif bir somurtma vardı, iki kaşı da endişeyle daralmıştı, sonra ilerledi.

Jules, Leydi Lyriana'nın elbisesinin etekleri köşede kaybolan altın sandaletlerin arkasından süzülürken döndü.

"Leydi Lyriana..." Vücudum ısınırken söyledim. Tanrım, sadece bir isimdi. Sadece onun adı.

"Ben Leydi Julianna'yım," dedi Jules sırtarak.

"Farkındayım. Ben de onu soruyordum." "Ne olmuş ona?" Jules masumca sordu.

Ters ters baktım. "Sana hiç çok sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?"

Sırıttı. "Sadece senin için. Ne kadar az sosyalleştiğini biliyorum, bu yüzden tam bir pislik haline gelmeni engellemek için sana tüm sosyal etkileşimleri sunmalıyım. Ve bilgin olsun, ben çok sevimliyim. Ve Bamarian partilerinin sevgilisiyim."

"Auriel'in belası. Peki tüm bu niteliklerin arasında sorulara cevap veren bir tane var mı? Bilmek zorundayım. *O ne düşünüyor?*" Ben sordum. *Ne olduğunu düşünüyor? Benim hakkımda ne düşünüyor? Bana karşı soğuk muydu?*

Geçen gece böyle olduğumuz için mi, onu rahatsız etmeye değmeyeceğime ikna ettiğim için mi? Yoksa seninle olumsuz bir etkileşim yaşadığıma mı inanıyor? Sebepsiz yere her şeyi berbat mı ettim?

Jules bana doğru eğildi, gözleri koridorda hızla hareket ederek izleyen biri var mı diye taradı. Uygun olduğu düşünülen şey için çok yakındı.

"Hâlâ tehlikede mi?" diye sordu alçak sesle.

Başımı salladım, Bowen'ın koruyucu bir duruş aldığını, kol kaslarını esnettiğini fark ettim. "Bilmiyorum," dedim ciddiyetle. "Hiçbir şey duymadım. Ama dinliyordum. Öyle olmadığını ya da azalmış olduğunu umuyorum. Benden uzak durması iyi oldu." Sanırım.

"Belki de o zaman gece yarısından sonra kalenin etrafında üzerinde tişört olmadan ve karın kaslarını sergileyerek dolaşmaktan kaçınmalısın."

Şaşırmıştım. O gece göğsüm ve karın kaslarım ortaya çıkmıştı. Bunu düşünmemiştim bile. Ama sonra gözlerinin beni aşağı yukarı süzdüğü o kısa an geldi. Çok ateşliydim ve çürüklerim çok soluktu... Kahretsin.

"Sana bir şey mi söyledi?" Ben sordum.

"Üstüne bir gömlek giy dedi." Jules gözlerini devirdi, dudakları büküldü. "Bütün bunlardan emin misin? Mahkemede ve akşam yemeğinde birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum, diğerinin görmeyeceğini düşündüğünüzde. Sanki ikiniz de susuzluktan ölüyorsunuz. Onu korumak istiyorum ama... ikinizi bir arada görmemek...."

Kafamı kaldırdığımda Leydi Romula'nın, Tristan Grey'in büyükannesinin, mavi cüppeli ve gümüş kemerli büyücülerle çevrili koridorda zıplayarak yürüdüğünü gördüm. Jules ile beni fark etti ve yavaşladı, destek için en yakın büyücüye yaslanırken inledi. "Ona kur yapan var mı?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Lyr?" Jules gözlerini kıstı. "Neden? Takip etmeye ve kur yapmaya hazır mısın?"

"Lord Grey," dedim dişlerimi sıkarak. Büyükannesi kendini toparlamıştı ve Leydi Arianna ile derin bir sohbete dalmıştı. "Ondan hoşlanıyor."

Jules küçük bir gülümseme verdi. "Öyle. Mükemmel bir eşleşme. Ve uzun zamandır arkadaşlar. Ama sanırım Meera'yla birlikte olma olasılığını tartışıyorlar."

Tabii ki öyleydiler. Bu çok mantıklıydı. "Ama o daha çok Lyriana'yla ilgileniyor. Bunu gördüm."

"Nasıl anladın?" diye sordu.

"Ben bir erkeğim.

Söyleyebilirim."

Dudağını ısırdı. "Ne olmuş yani?"

Omuz silktim. "Teşvik edici...." Midem bulandı. Lanet olsun. O adamdan hoşlanmamıştım. Ailesini de sevmiyordum. Vorakh avlıyorlardı. Şans verilse beni de avlarlardı. Babam muhtemelen buna bayılırdı. Onlara para verir, eğlence için bir av düzenlerdi. Ama korkunç kişiliği bir yana, Leydi Lyriana'nın Bamaria'da evlenmesini sağlamak, başka tekliflerin gelmemesini ya da talepte bulunulmamasını sağlamak için iyi bir yoldu. "Bunu teşvik etmek onun yararına olabilir. Özellikle de... eğer onun sevgisine karşılık verirse." İster kuzeyde ister güneyde olsun, onun istemediği bir evliliğe hapsolması fikrinden nefret ediyordum.

"Seni çöpçatanlık yapacak biri olarak düşünmemiştim," dedi

Jules. "Ben değilim."

"Ben de seni Tristan'ın hayranı sanmıyordum."

Cevap olarak neredeyse homurdandım.

Nefes nefese kaldı. "Rhyan, izin verersen yardım edebilirim. Bana gerçekte neler olduğunu anlattırsan. Yardım etmek istiyorum."

Bowen yaklaşmaya başladı.

"Buradaki zamanım doldu," dedim ve elini uzatıp arkasına bir öpücük kondurdum. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim, Leydi Julianna."

Reverans yaptı. "Ekselansları." Dönmeye başladı, sonra durdu. "Sizi görecek miyiz? Yarın gece gündönümü kutlamasında?"

"Kutlama yapacak biri değilim."

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Hayır! Sen mi? Şok oldum! Gel . Bal likörü içeceğiz. En sevdiğinden."

Ters ters baktım.

"Gece nasıl olsa geçecek. Bari yıldızların altında, müzisyenler çalarken elinizde bir içkiyle geçsin."

"Leydim," dedim ve topuklarımın üzerinde dönerek Bowen gölgemde odama doğru yürüdüm.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gündönümü günü diğer uzun günlerden farksızdı. Leydi Lyriana'yı daha fazla görme arzuma ve Jules'un dostça davetine rağmen, tüm günü ve geceyi yalnız geçirmeyi planlamıştım. Neyse ki, günün olayları beni tam da buna hazırladı.

Arkasva Batavia'nın Sarayının çoğu, Bamaría'daki kutlamalara katılmak için Cresthaven'ı ve arazisini terk etmişti. Şafak Tapınağı'nda göründüler ve topladığım kadarıyla, Bamaría'nın ana şehri Urtavia'da ayrı ve kısa görünümeler yaptılar. Kural olarak Arkasva Batavia, Koltuğa oturduktan sonra şehirde bir grup tarafından saldırıya uğradığından beri halkın karşısına çıkmayı minimum düzeyde tutuyordu.

Yeni keşfettiğim özgürlüğümü koridorlarda görünmeden ve rahatsız edilmeden, kimse bana bakmadan veya varlığımdan kaçınmak için yana kaçmadan dolaşmak için kullandım. Leydi Lyriana'nın çok sevdiği sahile indim ve dalgaların çıplak ayaklarıma çarpmasına izin verdim. Hatta havuzlarda birkaç tur bile attım, babamla yaptığım hararetli tartışmadan sonra sabahın beri hissettiğim gerginliğin bir kısmını üzerimden attım.

Adamlarının çoğuyla birlikte şehirdeki kutlamalara katılmak üzere ayrılmıştı.

Yılın en uzun günü sona ererken, güneşin hâlâ püskürmesine rağmen, kale duvarlarının dışında bir kargaşa duydum. Parşömenimi havuza götürmüştüm, Lord Grey'in Leydi Lyriana'yı bulmak için arazide dolaşmadığı zamanlarda sıcak havada kitap okumanın güzel olduğunu fark etmiştim.

Bir boru çalındı ve dış kale duvarlarını bağırışlar ve çığlıklar doldurdu. Sakin, ıssız bir saray gibi görünen yer saniyeler içinde muhafızların ve hizmetkârların ileri geri koşuşturduğu, görev yerlerini aldığı ve temizlik yaptığı bir çılgınlığa dönüştü. Havuzun kenarından kaydım, parşömenimi yeniden yuvarladım ve omzumdaki deri çantasına geri koydum.

Mavi arabaları güneşin altında parıldayan yarım düzine seraphim kuşu kapıların ardında belirdi. Kapılar açıldı ve Arkasva Batavia'nın özel muhafızları ortaya çıkarak neredeyse koşar adımlarla kordona doğru ilerledi. Daha sonra Leydi Meera ortaya çıktı, etrafı soturilerle çevriliydi ve ardından Leydi Morgana, Leydi Lyriana ve Jules ile birlikte görüldü, hepsi de çalılıkların ve ağaçların arkasından silahlı nöbetçiler belirirken babalarının arkasından koşmak için edeplerini bozdular.

Cresthaven saldırı altında mıydı? Babam neredeydi? Lumeria'da neler oluyordu?

Bir çift bot su yolunun camına çarptı. "Neler oluyor Bowen?" diye sordum.

"Bu geceki kutlama için sürpriz bir ziyaret. İmparator Kormac beklenmedik bir şekilde katılmaya karar verdi."

Öfkelendim. "Kim için beklenmedik?"

"Arkasva Batavia için tabii ki."

Parşömenimin deri çantasını ellerimin arasında kavradım. "Peki ya babam?"

Bowen omuz silkti, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "İmparatorlar konuşur." "Ve sen beni uyarmayı düşünmedin mi?"

"Ne uyarısına ihtiyacınız var ki? Imperator Kormac senin düşmanın değil." Su yoluna koştum, girişe doğru yarışıyordum.

Bir gümüş zırh denizi kapılara yaklaştı. Imperator Kormac tüm ihtişamıyla buradaydı. Bir lejyonu savaşa götüren bir arkturion gibi görünüyordu.

İçeri girdiğimde Arkasva Batavia'nın nöbetçilerini İmparator Kormac'ı karşılamak üzere düzen almış halde buldum. Babam etrafı muhafızlarıyla çevrili merdivenlerden iniyordu, yüzünde muzaffer bir sırıtış vardı, eli kılıcının kabzasında tembelce duruyordu.

Imperator Kormac'ın geleceğini biliyordu. Bu o muydu? Bu gece anlaşmanın gece miydi? Bir evlilik sözleşmesi mi olacaktı? Yoksa masada başka bir iğrenç anlaşma mı vardı?

Babamın yanına gittim, vücudum gerginlikten gerilmişti.

"Lumeria'da ne var?" diye hırladı babam çantama bakarken. "Elinde bir kılıç olmalı, lanet bir kitap değil."

"Kılıçlar soturiler içindir," dedim sakın bir sesle. "Yaz sonunda Doğum Bağımın çözülmesini ve kılıcımı o zaman kazanmayı dört gözle bekliyorum."

Babamın burun delikleri alevlendi, ağzı seğirdi. Ama beni aylardır taşımaya zorladığı yalanı sürdürdüm.

"Eğer yazın sonuna kadar dayanabilirsen."

Nöbetçiler hazır ola geçti ve Imperator Kormac çift kapıdan içeri girdi, bir yanında Bastardmaker, diğer yanında da oğlu Viktor'un korkunç bahanesi vardı. Viktor'un gözleri babası ve Bastardmaker'ınkilerle aynıydı, şımarık yüzünde sürekli bir çatıklık ve midemi bulandıran kendini beğenmiş bir yürüyüş şekli vardı. Bu şımarık, küstah kemirgenle çok fazla akşam yemeğine ve resmi davete katlanmak zorunda kalmıştım. Tanrı yardımcım olsun.

yaşına geldiğinde herkes. Soturion olduğunda bir canavara dönüşecekti. Şimdiden odadaki soylu kadınlara şehvetle bakmaya başlamıştı.

Imperator Kormac öne çıktı ve sıranın aşağısından en ufak bir dehşet sesi yükseldi. Leydi Julianna.

Ka Batavia'nın bir üyesi olduğu halde Koltuğun varisi olmadığı için kenara çekilmiş ve benden bir kadim büyücü uzakta durmuştu. Onu izlerken yüzünün rengi solmuştu. Etrafımıza dikkatlice baktım ve kimse fark etmeden ona sıkması için bir el uzatabileceğimden emindim. Kolumu büyücünün akan mavi cübbesinin arkasına doğru uzattım, ta ki parmaklarım koluna değip seraphim tüyleri şeklindeki soğuk altın bir manşete çarpana kadar.

Bana doğru döndü, gözleri kocaman açılmıştı, saçları hala bir İmparator'un resmi selamlaması için biraz fazla vahşi görünüyordu.

Kaşlarını kaldırdı, ağzı bir soruyla açıldı. *Ne sorusu? Sen iyi misin?*

Ağzımı açtım.

Burun delikleri alevlendi, kaşları tepki olarak daraldı. Elimi onunkini bulmak için aşağı indirdim ve parmaklarımı avucuna doladım. Benim de orada olduğumu, yalnız olmadığını söyleyen bir sıkma, güven verici bir dokunuş yaptım. Sonra kimse görmeden geri çekildim.

Jules kaşlarını çattı, sonra kim olduğunu, nerede olduğunu ve karşısında kimin durduğunu hatırlar gibi oldu. Güzel ve düzgün bir soylunun maskesini taktı. İmparator Kormac'a reverans yaptı ve az önce tuttuğum elini tutarken tatlı bir şekilde gülümsedi. Güneyli İmparator onun avucunun arkasına bir öpücük kondurdu. Babama doğru hızla ilerledi ve ben de onun bir leydi olarak uygun duruşunu sürdürmeden önce bana doğru baktığını ve *teşekkür ederim* dediğini yakaladım.

Dikkatimi yanımdaki iki İmparator'a yönelttim ve her etkileşimlerinde yüzeyin altında kaynayan rekabetin üzerine serpilmiş gibi görünen aşinalığı fark ettim.

Asıl soru şuydu: Eğer geri döndüyse, babamın bu çılgın planı da tekrar harekete mi geçmişti? Yoksa hiç askıya alınmamıştı ve ben de karanlıkta kalan bir aptal mıydım?

Öğrenmenin tek yolu vardı. Karar verilmişti. Bu gece, Bamarian yaz gündönümü kutlamalarına katılacaktım.

Karşılamanın formaliteleri tamamlandığında, yıkanmak için odama çekildim ve gardırobumdan resmi tuniğimi, kemerimi ve

sandaletler. Geldiğimiz günden beri onları giymemiştim ve beni şaşırtacak şekilde hepsi dar geliyordu. Kıyafetlerin içine sığıyordum ama kemerin gevşetilmesi gerekiyordu ve tunik kaslarımı daha önce olmadığı şekilde sarıyordu. Bunun başlıca nedeni, onları son giydiğimde orada olduğundan tam olarak emin olmadığım kasları sarıyor olmasıydı.

Çoğu soturi Doğum Bağ'ından kurtulduktan sonra neredeyse anında boyut, boy ve kas olarak büyür. Aynada bir kolumu esneterek test ettim ve daha önce kesinlikle o boyutta olmayan bir çıkıntı ortaya çıktığında neredeyse tökezleyerek geri çekiliyordum. Bunların hiçbirini çalışmaya ya da antrenmana bağlayamazdım. Elbette yürüyüşler yapıyordum, birkaç gece Katurium'a gidip pistlerinde koşmuştum. Kaşıntıdan delirmek istediğimde odamda sınav çekiyordum. Ama bunların hiçbirisi gördüğüm değişiklikleri açıklamıyordu.

Ya vücudum Bağ'ı reddediyordu ya da başka bir şey oluyordu. Geldiğimde olduğumdan daha iriydim. Belki de daha güçlüydüm. Başka neyi düşünmemiştim?

Sean Amca beni şimdi görebilseydi.

Bunu tutan bir ip hayal edebiliyor musunuz? Bu onun yapacağı kötü bir şaka olurdu. Ama yine de görünmez bir ipe bağlıydım ve beni daha fazla tutuyor gibi görünmüyordu....

Tuniği bir kez daha ayarlayarak kalçalarımın üzerinde yeterince gevşek durduğundan emin oldum. Dizlerimi örtmesi gerekirdi ama etek ucu şimdi dizlerimin hemen üzerindeydi.

Yeniden donatılana kadar idare etmek zorundaydım. Bağlarım tamamen çözülmeden ve soturion eğitimine katılmadan önce bunun pek bir anlamı yok gibiydi. O noktada daha da büyüyeceğimden oldukça emindim.

Bamaryalılar şenliklerin bu bölümünü bir parti sonrası olarak gördükleri için, Ka Batavia'nın soylularının gün boyunca katıldıklarından çok daha rahattı. Hazır olduğumda, Bowen ve babamın muhafızlarından iki kişiyle birlikte tek başıma bir seraphim arabasına binebildim.

Bamaria'nın tapınağının yanındaki yeşil tarlalara indik, güneş yeni yeni solmaya başlamıştı. Tüm alan altın renkli güneş ağaçlarıyla doluydu, yaprakları parlıyor ve yanıyordu. Birkaç küçük şenlik ateşi yakılmış, şenlikler için bir tür muhafaza oluşturulmuştu. Büyücüler istedikleri ikramları almak için asalarını uzatırken, yiyecek tabakları ve şarap kadehleri tepsiler üzerinde havada süzülüyordu.

Bağlı bir Lumerian ve soturion olacak biri olarak, kendimi beslemek için böyle bir yeteneğim yoktu, bu yüzden yiyecek ve içecek standlarına doğru ilerledim ve tam olarak istediğim şeyden uzun bir bardakla karşılandım.

Aklımı başımda tutmayı planladığım için kendime bir tabak yemek de hazırladım. Ancak akşam yemeğinden sonra olduğu için sunumun çoğunluğu tatlılardan oluşuyordu. Her birinden sır damlayan birkaç sıra minik limonlu kek gördüm. Mini güneşler halinde kesilmişlerdi.

Bir tanesini tabağıma koydum, acaba Leydi Lyriana da buraya geldiğinde aynısını yapacak mı diye merak ediyordum.

Keklerin yanında yıldız şeklinde fıstıklı kurabiyeler vardı. Ortalarındaki traşlanmış fındıklar altın rengindeydi. Onlardan da birkaç tane aşurdım ve kutlamaları değerlendirirken tutması için Bowen'a uzattım.

"Lord Rhyan," dedi Jules bana resmi bir reverans yaparak. "Geldiniz."

Başımı salladım. "Dediğiniz gibi, zaman zaten geçecekti."

Jules inledi. "Her zaman kendini mutsuzluğa adamayı bırakırsan seninle takılmanın çok eğlenceli olacağını hissediyorum."

"O zaman çok fazla kuzeyli ile tanışmadınız. Biz taahhütlerimizi çok ciddiye alırız."

Güldü. "Sen imkansızsın. Ayrıca... teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler.

Öncesi için." "Gerek yok." Tekrar başımı salladım ve kalabalığa baktım.

Leydi'yi tanıdım

Arianna ve sarı saçlı kızı geliyordu. Lord Grey, her hareketini takip eden gülünç görünümlü büyücü maiyetiyle yakınlardaydı. Ka Batavia'dan çok sayıda Soturi alanın kenarlarında nöbet tutuyordu ama her birkaç adımda bir, dökümlü, parlak elbiseler ve tunikler giyen parti müdavimlerinin yolu gümüş, kurt postundan zırhlar giymiş Soturiler tarafından kesiliyordu. Ka Kormac.

Imperator Kormac yakınlarda olmalı.

Muhafızlarının üyeleri olarak tanıdığım siyah derili soturilerin sayısına bakılırsa babam da öyle düşünüyordu. Ka Kormac'ın Soturi'si ile kurt ve gryphon mühürleriyle Ka Hart'ın Soturi'si kesinlikle Ka Batavia'nın altın zırhlı Soturi'sinden sayıca fazlaydı. Bu iyiye işaret değildi.

"Onu mu arıyorsun?" Jules sordu.

Jules'a ters ters baktım. "Anlamsız ya da mevcut konuşmayla ilgisi olmayan sorularla konuyu değiştirme gibi bir huyun var."

"Mmmhmmm," dedi küçümseyerek. "Geçen sefer bana 'kendi iyiliğim için fazla anlayışlı olmak' demiştin."

"Evet, bu gece sadece sinir bozucu."

"Haha," dedi, sesi şakacıydı. "Ama merak ediyorsan diye söylüyorum - ki kabul etmesen de merak ettiğini biliyorum - şu anda bize doğru geliyor."

Jules'un işaret ettiği yöne döndüm ve Leydi Lyriana'nın uzun beyaz bir elbiseyle tarlada yürüdüğünden emin oldum. Uzun bir kumaş parçasından yapılmış gibiydi -neredeyse bir soturion pelerini gibi. Aslında onu bir pelerin gibi tasarlamıştı. Beyaz kumaş belinin etrafında kıvrılmış ve altın bir kemerle sabitlenmiş, ardından göğüslerini örtmek için gövdesinin etrafına X şeklinde sarılmış ve alttaki göbeğinin genişliğini ortaya çıkarmıştı. Kalan kumaş bir pelerin gibi arkasından dışarı taşıyordu. Onu bir soturion olarak düşünmek, bir savaş alanında koşup kılıç kullanmak, bacak kaslarının çalıştığını görmek... O anda tuniğimin kemerinin altında hala biraz boş yer olmasına sevindim.

O yaklaştıkça gökyüzü kararıyordu ama bu sefer gözlerimin bana oyun oynamadığından emindim, çünkü nihayet gün batımıyla birlikte gökyüzü karacak kadar geç olmuştu.

Lyriana ıslıl ıslıl görünüyordu, azalan güneş ışığı saçlarına tam olarak vurmuyordu, bu yüzden saçları omuzlarına gevşek dalgalar halinde düşen koyu, tatlı bir kahverengi olarak kaldı.

"Lord Rhyan, majesteleri," dedi, gözleri altın rengi ışıklarla parlıyordu.

"Leydi Lyriana," dedim ve başımı eğdim.

"Bu gece geleceğini düşünmemiştim," dedi sakın bir sesle.

Jules güldü. "Onu eğlenmesi için eğitiyorum."

Gözlerim Lyriana'nın kılere takıldı, kuzenine dönmeden önce dudaklarında hafif bir çatıklık vardı.

Jules onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti. "Dans etmeye hazır mısın?"

Leydi Lyriana bunun üzerine rahatlamış görünüyordu ve şakacı bir şekilde kalçalarını salladı. "Her zaman." Bir elini uzattı; bileğindeki altın bilezikler, üzerlerindeki boncuklar ve tılsımlarla çınlıyordu. Bir bardak ona doğru süzüldü ve parmakları sapını kavradı. "Ne içersin?" diye sordu Jules'a.

Jules bana sinsi bir sırıtış attı. "Lord Rhyan'ın favorisi. Mead."

"Aynen öyle," dedi Leydi Lyriana, önce bana sonra kuzenine bakarak. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyordu; baharatlı vanilya gibi tatlı ve misk kokuyordu. Şimdiye kadar kokladığım en güzel şeydi ve ona yaklaşmak, onu içime çekmek istiyordum.

"Kadeh kaldıralım," dedi Jules, bir şişe bal likörü süzülerek Leydi Lyriana'nın bardağına dökülürken.

Ona bu kadar yakın durarak ateşle oynadığımı bildiğim endişeyle öksürdüm. Ama sonra Leydi Morgana ve Leydi Meera çemberimize katıldı.

"Ekselansları," dedi Leydi Meera kibarca. "Kadeh kaldırıyor muyuz?" diye sordu Jules.

"Su içerken buna kadeh kaldırmak denebilir mi emin değilim," diye takıldı Jules.

Meera, "İçinde kızarmış ekmek olmayan bir şeye kızarmış ekmek denebileceğinden emin değilim," dedi.

"Durabilir miyiz?" Leydi Morgana bardağını uzatarak, "Durabilir miyiz?" dedi. "Benimkini doldur"

Bal likörü şişesi Leydi Morgana'nın elinden aktı ve çok geçmeden Ka Batavia ve Jules'ün tüm varislerinin elinde bal likörü ya da su olsun dolu bir bardak vardı.

"Ve şimdi kadeh kaldıralım," dedi Leydi Meera resmi bir şekilde. Hemen hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk.

"*Rapatayim!*" diye bağırdık ve yudumladık.

Leydi Lyriana sırtarak "Ayağa kalkın!" diye bağırmadan önce bardağının neredeyse yarısını içti. Bir kolunu havaya kaldırdı ve bir daire çizerek döndü, gözlerimi ondan alamadım.

"Auriel'in belası, Lyr," diye homurdandı Leydi Morgana. "Her !"

Leydi Meera gözlerini devirdi, kibarca suyunu yudumluyordu ama Jules elini yüzüne çarptı ve Leydi Lyriana ile birlikte çaresiz bir kıkırdamaya başladı.

Gülmek istedim ama kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Rapatayim, Lumeria'da geleneksel kadeh kaldırmaydı ama kelimenin tam anlamıyla "ayağa kalk" anlamına geliyordu. Bağlam olarak değil elbette ama daha önce kimsenin bu kadar doğru tercüme ettiğini duymamıştım. Kadeh kaldırma şeklinin bu olması oldukça sevimliydi.

Yine de yüzümü nötr hale getirdim ve Leydi Lyriana'nın gözlerinde hayal kırıklığıyla beni izlediğini gördüm. Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kalbim sıkıştı.

Güzeldi. Benden uzak durması, benden hoşlanmaması gerekiyordu.

Davullar çalmaya başladığında Lyriana çabucak toparlandı, sesleri bir hacimlendirme büyüyle güçlendirildi ve bir dizi su dansçısı

Bamaria'nın Arkmage'ı etrafta dolaşıp her dansçıya ayaklarına bağlamaları için mavi kurdeleler dağıtırken alanın ortasında.

"Su dansına katılıyor musunuz?" Leydi Lyriana kız kardeşlerine sordu.

Hem Leydi Meera hem de Leydi Morgana başlarını salladı.

"Bu senin işin, Lyr," dedi Leydi Meera. "Ama ben izleyip alkışlayacağım."

"Oradaydım, bunu gördüm. Sonra görüşürüz," dedi Leydi Morgana bardağını yeniden doldurdu. Bana döndü. "Sizi bir kez olsun dışarıda görmek güzel, majesteleri. Eğlenceye alerjiniz olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim ama bu gece ilacımı aldım," dedim, el salladı ve beni bir kez daha Jules ve Leydi Lyriana ile bırakıp gitti.

Davullar daha hızlı çalmaya başladı ve Jules kuzenini bizden uzaklaştırdı. Lyriana Arkmage'den bir kurdele alarak öne doğru koştu. Dans çoktan başlamıştı ama Lyriana kendini açık bir noktaya sorunsuzca yerleştirmeyi başardı. Orada uzun süre kalmadı. Bir dakika içinde gösterinin merkezine geçti, vücudu dalgalanıyor, kalçaları aşağı yukarı kıvrılıyor ve "Asherah Dansı"nı icra ederken yüzü muziplik ve neşe doluydu. Ağzımı kapalı tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Bir su dansçısı olarak yetenekleri ve koreografiyi ezberlemesi kesinlikle kusursuzdu. Ve dansın büyüünün kurdeleleri su gibi göstermesi... Onu okyanustan çıkarken gördüğüm güne geri döndüm, su vücudundan aşağı damlıyordu, dalgalar arkasında bir pelerin gibiydi.

Babamın ortaya çıkışı dikkatimi çekti. Dans gösterisinden döndüm ve el değmemiş limonlu kek ve fıstıklı kurabiye tabağını tutan Bowen ile yüz yüze geldim.

Limonlu keki alırken utandım, sanki ne anlama geldiğini, neden onu seçtiğini biliyordu. Bu yüzden kurabiyelere uzandım ve onları ağızma attım. Dilimin üzerinde kolayca eridiler, fark ettiğimden daha hoşlardı, bardağımda kalanla onları bitirmeden önce.

Lord Grey maiyetini öne çıkarıyordu; aralarında saç rengi onunkine çok benzeyen, akraba olduklarını tahmin ettiğim hareketli bir kız da vardı. Ayrıca koyu tenli ve tuniğinde Ka Scholar'ın mührü olan başka bir asilzade daha vardı.

"Ekselansları," dedi Lord Grey yaklaşırken. Parmaklarını şıklattı ve bir bardak kırmızı şarap açık eline süzüldü.

"Lord Grey." Çenemi saygıyla eğdim.

"Lord Tristan," dedi isteksiz bir nezaket gösterisine karşılık vererek. "Hayır, ben Lord Rhyan'ım." Alaycı bir tavırla sırtıttım.

Başını yana eğdi, boynu kızardı. Bu seferki çok kolaydı. "Güneyde bir kişinin unvanının ardından ilk adını kullanırız."

"Bu gerçeğin gayet farkındayım," dedim. "Mesele şu ki, umurumda değil."

"Tıpkı senin başkalarının itibarını umursamadığın gibi mi?" diye alay etti, gözleri

bakışlarını Lyriana'nın performansından çekip bizi izleyen Jules ile benim aramda hareket ediyordu.

"Endişelendiğim sadece bir kişi var," dedim, kendimi kastettiğimi düşünceğini biliyordum, ki bu da gayet iyiydi.

"Yani olay çıkarıp istediğin soylu kadını almanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tristan," dedi Jules, sesi uyarı doluydu. "O beni *almadı*."

Müdahale etmemesi için başımı salladım. Sanki bir işaretmiş gibi Lord Grey'in korumalarının diğer üyeleri birkaç adım geri çekildi.

"Sen Bamaria'da bir misafirsin. Arkasva'nın varisi ve kuzeyin imparatoru olman kimsenin umurunda değil."

Omuz silktilim. "Sanırım Arkasva ve Kuzey İmparatoru en azından bir kez seviştiler. Bir kere."

Yüzünü buruşturdu. "Seni vahşi. Ne kadar asil olduğun umurumda değil. Ka Batavia'nın hanımlarının yanına bile yaklaşamazsın."

"Öyle olduğuma memnun olmalısın." Bir adım daha yaklaştım. "Değerli Imperator'unuzun, savunduğunu iddia ettiğiniz hanımefendi için kötü niyetleri vardı. Ama hatırladığım kadarıyla sen işe yaramaz bir sümüklü böcek gibi oturup hiçbir şey yapmadın." Başkalarını önemseydiğini iddia eden ama görgü kuralları gereği hiçbir şey yapmadan oturan erkeklere hiç saygı duymazdım. Elbette toplumun ve güç yapılarının kuralları vardı, ama öylece oturmak, uzaklara bakmak, hayır. Onun uğruna dayak yemeyi göze almıştım, kendi itibarımı riske atmıştım. Ve bunu yine yapardım.

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü, baban Imperator değilken işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun."

"Bunun işleri kolaylaştırdığını mı sanıyorsun?" Tersledim.

"Bu şartlar altında elimden geleni yaptım. Leydi Lyriana'yı rahatlattım ve dikkatini böyle şeylerden uzaklaştırdım," diye hırladı Lord Grey.

"O zaman gerçek endişen konusunda dürüst ol," dedim. "Onun. Leydi Julianna'nın değil."

"Lyriana'nın *beni* ilgilendirmediğini hiç söylemedim." Adını öyle bir sahiplenme, öyle bir güvenle söylemişti ki.

Boğazım düğümlendi. Midem bulandı. Ona kur yapacaktı. O da ona kur yapmalıydı. Bu akıllıcaydı, onu çok fazla kalp ağrısından kurtaracaktı. Ama lanet olsun, bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Onunla ilgili. "Planın bu mu yani?" diye sordum. "Hayatının geri kalanında onun dikkatini dağıtmak mı?"

"Sana ne bundan?" diye sordu.

"Burada soruları ben soruyorum," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Ben senden üstünüm, küçük lordum. Ve bana hatırlattığınız gibi her zaman da öyle olacağım. Babam Imperator'dur. Ve bu gece hiçbir soruya cevap verme eğiliminde değilim. Sadece sormak istiyorum."

"Çünkü onu istiyorsun. Değil mi Lord Rhyen? Seni gördüm. Ona nasıl baktığını gördüm. Gözlerinin onun her hareketini nasıl takip ettiğini. Zapt edemediğin şehvetini."

"Ben de seninkini gördüm. Devam et o zaman. Bu konuda bir şeyler yap. Git konuş onunla." Bağırsaklarım düğümlendi. Bunu istememiştim.

"Ben emir almam," diye hırladı Lord Grey. "Kuzeyin lordlarından değil."

"Bunu söyleyebiliyorsunuz çünkü kuzeyde değiliz. Ev sahibim Arkasva Batavia'ya olan saygımdan dolayı bu işin peşini bırakacağım ve olay yaratmayacağım Lord Grey. Ama eğer önümüzdeki on saniye içinde benden uzak durmazsanız, terbiyemi unutabilirim."

Öne çıktım. Henüz bir soturion değildim ama bir soturion gibi yapıyıldım. Güçlerim sadece birkaç dakikalığına açığa çıkmış olsa bile, vücudum açıkça değişimi kabullenmeye başlamıştı. Her zaman uzun boyluydum, her zaman diğerlerinden daha iriydim, her zaman bir kavgada yumruk yiyebileceğim gibi görünürdüm. Daha önce kimseye vurmamıştım, Sean'ı yanlışlıkla kumsalın öbür ucuna fırlatmadan önce gücümü hiç test etmemiştim ama şimdi kendimi serbest bırakmanın nasıl bir his olduğunu çok merak etmeye başlamıştım. Ve bunu Lord Grey'in üzerinde yapmak.

"Tristan, hadi ama," dedi zıplayan kız. "Buna değmez. Bu gece eğleniyor olmamız gerekiyordu."

"dostum," dedi Ka Scholar'dan gelen adam. "Hadi gidelim."

Lord Grey'in burun deliklerinin alevlenişini izledim, gururunun kabullenmesine izin vermeyişini. Ama sonra diğer Ka Batavia kuzeni Leydi Naria gizlice gruba girdi. Baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şey sunmadan önce gözleri yaşlı bir şekilde Lord Grey'e baktı. Lord Grey'in gözleri anında onun göğüslerine takıldı. Leydi Lyriana'nınkilerden daha küçüktü ama yine de göğüslerdi.

," dedi. "Ben de sizinle konuşmak istiyordum."

Gözlerimi devirdim.

Leydi Naria heyecanlanmış görünüyordu. "Bütün gün sizinle konuşmak istiyordum lordum."

Jules kuzenine işaret ederek, "Ben de buradayım," dedi.

Leydi Naria küçümseyerek arkasına baktı. "Kimse öyle olmadığını söylemedi. Eğilmemi mi bekliyordun? Ana kalede yaşadığın için mi? Benden bir tane bile alamayacaksın. Sen onlardan biri değilsin, Jules."

"Basit bir merhaba yeterli olurdu. Auriel'in lanet olası belası." Jules gözlerini devirdi. "Sadece git."

"Gel, Naria." Lord Grey kolunu Naria'ya doladı, eli tehlikeli bir şekilde Naria'nın kışının kıvrımlarına yaklaştı ama Leydi Naria buna hiç aldırış etmedi.

Birkaç saniye önce Leydi Lyriana yüzünden kavga etmek üzere olduğumuza yemin edebilirim. Onun için kavga etmiyor muyduk? Bu sadece sıradan bir sidik yarışı mıydı? Ne zaman kaybı ama.

Arkadaşlarından uzaklaşarak yürüdüler, ancak Lord Grey'in büyücülerinden birkaçı gölgelerde onları takip etmeye devam etti. Su dansçılarının yanından geçtiler ve işte o zaman anladım. Haklıydım. Lord Grey olduğu yerde durdu ve Leydi Lyriana'nın ayaklarını yere vuruşunu izledi, kalçaları o kadar hızlı sallanıyordu ki insan dışı, güçlü, ruhani bir tanrıça gibi görünüyordu. Hareket bacağının yumuşak genişliğini ortaya çıkardı, kalçası kalın ve kaslıydı, etrafında altın bir zincir vardı. Elimi o zincirin altından geçirip tenine dokunmak istedim. Ona dokunmak. Bakışlarımı yukarı çektim, büyülenmişim. Lyriana çok çarpıcıydı.

Bir daire çizerek döndü, kalçaları davullara o kadar bir şekilde kalkıp iniyordu ki onları kontrol ettiğine yemin edebilirdim. Tekrar döndü, arkasındaki dansçılar onu takip etti, Lyriana aniden durana kadar baş döndürücü bir hıza ulaştı, göğüslerinin arasından bir damla ter kayıyordu, teni eforla parlıyordu.

Lord Grey gösteriye yapışmıştı ve ancak davullar ikinci bir kreşendoya ulaştığında hareket etti. Leydi Naria onun elinden tutarak uzaklaştırdı.

Lyriana tekrar salındı, davullar daha hızlı ve daha hızlı çaldı, o dönerken, tepinirken ve ilerlerken yüzünde keyifli ama kararlı bir ifade vardı.

Tanrım, bütün gece dans etmesini izleyebilirdim, günlerce dans etmesini izleyebilirdim ve bundan hiç bıkmazdım. Ama şarkı sona erdi. Kalabalık alkışlayıp övgü dolu şarkılar söylerken dansçılar tezahürat yaptı ve birbirlerine sarıldı. Kurtları fark ettim

Ka Kormac oldukça sinirli görünüyordu. Dansçıları açıkça süzmüşlerdi ama şimdi dansçılar dağılıp kurdelelerini çıkarırken, bazıları onları atarken, bazıları bileklerine ya da saçlarına bağlarken kızgın görünüyorlardı.

Leydi Julianna küçük bir veda sesi çıkardı ve Lyriana'ya katılmak için alanın ortasına doğru koştu. Leydi Meera ve Leydi Morgana da gülererek ve kıkırdarak oradaydı. Başka bir şarkı başladı ve Lyriana mavi kurdelesini bileğine bir fiyonk gibi bağlayarak ailesiyle gayri resmi bir şekilde dans etmeye başladı. Daha fazla şarkı çalınırken ve alan kutlama yapan ve içki içen daha fazla Lumerian ile dolarken tatlıların yanında kaldım, bardağımı doldurdum ve ara sıra fıstıklı bir kurabiye atıştırdım. Sonunda güneş çekip gitti ve

Yıldızlarla dolu bir gökyüzünün onun yerine hüküm sürmesi için.

Yersiz görünmeye başladığımın farkına vararak kutlama boyunca ilerledim, Bowen beni gölgeliyordu, babamın adamları gölgelerde gizleniyordu. Kendimi Ka Kormac'ın Soturi'lerine yaklaşıırken görünmez olmaya çalıştım, birinin kayıp neden burada olduklarını, ne bildiklerini bana söylemesini umuyordum.

Ancak bazı kaba yorumların ötesinde bir şey elde edemedim.

Saraydan tanımadığım gösterişli bir soylu, Lyriana'nın çemberine gizlice girme cüretini göstermiş ve onun elini tutarak dans etmeye başlamıştı. Mavi kurdelesini şakacı bir şekilde çözdü ve başının etrafına bağladı. Ellerim yanımda büküldü, oraya gitmem, kurdeleyi ondan koparmam ve benim olanı almam gerektiği hissiyle yumruk haline geldi.

Ama bu benim yerim değildi. Ve o da benim değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Asla da olmayacaktı.

Sonra onu gördüm, lanet olası babamı, Güney İmparatoru'nun yanında duruyordu. Aynı siyah arkasvim cübbelerini giymişlerdi, kenarları altınla çevriliydi, sandaletleri mükemmel bir şekilde parlıyordu ve mutlak gücü elinde tutan ve yaptıklarından bir kez bile sorumlu tutulmamış adamların kendinden emin tembel gülümsemeleri vardı.

Babam İmparator Kormac'a doğru eğildi ve elini kaldırarak parmağıyla Leydi Lyriana'yı işaret etti. İmparator Kormac kurtça bir sırıtışla başını salladı ve babama onu takip etmesini işaret etti. Şenliklerden geri çekilmeye başladılar, kişisel muhafızları yer değiştirdi, siyah deri ve gümüş metal bir arada hareket ediyordu.

İlerledim, kalabalığın arasına girip çıktım ve görünmemeye çalıştım. Bir soturion pelerinine sahip olmak için iyi bir zaman olabilirdi, ortadan kaybolabilirdim. Sanırım vorakh'ım da bana uygun olurdu.

Ama yaklaştıkça onları tamamen gözden kaybettim. Ağaçlar burada birbirine çok sıkıca örölmüştü. Tek bulduğum birkaç soturinin bana dönmem için uyarı bakışları atmasıydı. Açımı değiştirdim, dinlemeye çalıştım. Kısık sesler duyarak yavaşça ilerledim, sadece ağaçlardaki parıldayan ışıkların böldüğü karanlığın içine doğru ilerledim. Fısıltılar giderek yükseldi ve bir zevk iniltisine dönuştü.

Donup kaldım. İnilti şiddetlendi ve geri çekilmeye karar verdim. Babam olamazdı - İmperator Kormac varken olmazdı... Sanmıyordum. Ama eğer öyleyse, öğrenirsem beni öldürürlerdi.

Geri döndüm, ormandan çıkış yolunu bulmaya çalışıyordum ki, inleme ve homurtuların kaynağına rastladım.

Lord Grey. Bir güneş ağacına yaslanmış, ellerini sarı saçlarının arasına sokmuş, kızın elbisesi omuzlarından düşmüş, eli bacaklarının arasında çalışırken sırtının üst kısmını açıkta bırakmıştı.

Leydi Naria.

Geri adım attım ama artık çok geçti. Lord Grey'in gözleri üzerimdeydi. Durdu, paniklemiş görünüyordu, Naria'yı sakinleştirmeye ve kendini korumaya çalışırken boynu kızarmış ve gerilmişti. Ben de ona baktım, dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı, burun deliklerim dönmeden önce alevlendi. İşim bitmişti. Bunları daha fazla görmeme gerek yoktu ve babamla İmparator Kormac'ı bulmam da mümkün değildi. Eğer gerçekten komplo kuruyor olsalardı, ikisi de güvenli bir yere çekilecek kadar zekiydi.

Leydi Lyriana'da gözü olan ama kuzeniyle herkesin görebileceği bir yerde öpüşmenin ve başka her ne olacaksa yapmanın tamamen doğru olduğunu düşünen Lord Grey'in aksine.

Kalabalığın güröltüsüne, davul seslerine doğru geri döndüm. İleride bir açıklık vardı, uzakta şenlik ateşleri gürlüyordu.

"Hadi , çok aptalca davranıyorsun," dedi beni üşüten bir ses. Artık bana tanıdık geliyordu. Ethereal. Müzikal. Bir Afeya'nın sesi. Büyük Kütüphane'de, sahilde gördüğümün aynısı. Zihnime konuşanla aynı kişi. "Leydi Lyriana Batavia, şu anda bilindiği gibi, hazır değil."

"Tohum ekmeliyiz, yoksa Lyriana olarak başarısız olacak," dedi ikinci bir ses, bu ağır aksanlı bir kadındı. Pozisyonunu değiştirerek çınlayan deniz kabuklarının sesini gönderdi. Öncekiyle aynı tuhaf elbiseyi giymişti, saçları ay ışığında neredeyse mordu.

Tanrılar adına. Afeya'yı Lyriana'yı izlerken üçüncü kez görüyordum. Ondan ne istiyorlardı?

"Tohumlar ekildi. Çukurları açmak için toprağı kendim kazdım. Bensiz hareket etmeyin," diye öfkeleni erkek. "Planım bin yıldır yürürlükte, ama siz yine de beni hafife alıyorsunuz. Beni!"

"Yapmazdım ama bu plan çok yavaş ilerliyor. Peki ya o?" diye sordu kadın. "O şimdi burada. Ona yaklaşıyor. Çok yaklaştı."

O mu?

"Kesinlikle," diye mırıldandı. "Tam olarak onu istediğim yerde. Onu bana bırakın. Ne yapacağımı biliyorum." Afeya bir adım öne çıktı. "Evine git. El Zandria'da seni özlemiyorlar mı?"

"Gece Toprakları'nda özlenmediniz mi?"

Afeyan ülkeleri. Kalbim küt küt atıyordu.

"Kızınız benimle çok iyi çalışıyor," dedi erkek. "İlgileniyormuş gibi yapmak istersen diye."

"Kızım kütüphanede harcanıyor."

Erkek Afeya başını salladı. "Sana gerçek görevini söylemeyecek kadar akıllı. Bu kadar yeter. Bu gece buradayız. Ve işte orada. Lyriana ismini taşıyor," diye güldü, sanki onu ciddiye almıyormuş gibi garip bir şekilde ismini söyleyerek, "çok lezzetli görünüyor. Ve çok yalnız," diye mırıldandı. "Sanırım bir sonraki dans için bir eş gerekecek. Bir dans partnerine ihtiyacı var. Onun bu ihtiyacını karşılayabilirim."

Ona yaklaşıacaktı. Onunla dans edecekti. Anlaşma yapacaktı. Ya da daha kötüsü. "Lucky, karar vermek için bolca vaktin var. Milenyum değil. Ama bu komik

şarkı sadece birkaç dakika daha sürer," diye tersledi dişi Afeya.

"İsteseydim şimdi bitirebilirdim," dedi, sesi muziplik doluydu. Kalbim hızla çarpıyordu. Afeya parmaklarını şıklattı ve davullar durdu.

Kalabalıktan, dans etmekte olan Lümeryalılardan birkaç şaşkın bağırış duyuldu. Müzisyenler şaşkın şaşkın bakıyor, enstrümanlarını sallıyor ya da kornalarına ve flütlerine sessizce üflüyorlardı. Ancak saniyeler içinde enstrümanlar daha yavaş bir şarkı çalarken tekrar ses çıkarmaya başladı - aşıkların dansı, Auriel ve Asherah'ın müziği.

"Senin için yeterince hızlı mı?" diye sordu erkek Afeya.

Bowen'ın çok geride olmadığını hissederek ilerledim. Ötemde, müzikteki ani değişim karşısında şaşkın bakan ama yine de eşleşmek için acele eden Lumeryalılarla dolu bir festival vardı. Dans pistinde çiftler oluşuyordu ve tam ortada, ay ışığında parlayan beyaz elbisesiyle Leydi Lyriana duruyordu. Tek başına.

Afeya ona doğru ilerlemeye başladı. Her iki Afeya'nın da ne hakkında konuştuğu, tohumlar ya da her neyse, ya da hangi *adamı* hakkında hiçbir fikrim yoktu. Söyledikleri hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ama şu kadarını biliyordum

-Leydi Lyriana'yı hedef almıştı, haftalardır, hatta daha uzun süredir hedef alıyordu. Bir milenyumu içeren bu plan her neyse, onun bu planın yakınında bile olmasını istemiyordum. Onun yakınında bile. O bir tehditti ve kendi başına büyü kullanıyor gibi görünüyordu - Afeya'nın yapamayacağı bir şey. Onunla dans etmek için müziği bile değiştirmişti.

Bütün yazı uzakta, onu babamdan koruyarak geçirmemiştin, sadece ölümsüzler tarafından zarar görmesini izlemek için. İki İmperator da hâlâ ormanın derinliklerindeydi; babam ona gittiğimi görmeyecekti. Başarmam için yeterince uzun süre orada kalması için dua ettim.

Afeya daha hızlı hareket etti, ağaç dallarını yolundan itti ve ileri doğru adım attı. Düşünmeyi bıraktım. Ağaçların, şenlik ateşlerinin ve kalabalık çiftlerin geçerek koşmaya başladım. Hiç durmadım. Onun önüne gelene kadar durmadım.

Afeya dans pistine adım atmaya cesaret edemedi. Şu anda Bamaria'da hoş karşılandığından ya da yasal olarak ziyaret ettiğinden tam olarak emin değildim. Afeya'lar ülkeye girer girmez kendilerini her ülkenin konseyine tanıtmak zorundaydı ve genellikle konsey üyeleri tarafından her zaman eşlik edilirdi. Gerçi birçoğu haydutluk yapıyordu. Gölgelerden uzak durduğu için bu kişi buraya davetle gelmemişti. Ama onu net bir şekilde görebiliyordum, menekşe rengi gözleri üzerimdeydi, kutlamanın kenarından geçerken dudakları öfkeyle kıvrılmıştı, ağaçların arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Vücudundaki elmaslar çalılara yansıyor. Lyriana'ya giden yolu kapatan, birbirine sıkıca kenetlenmiş Lumerialı kalabalığın yanından hızla geçtim. Dans pistinin kenarındaydı, ormana çok yakındı, Afeya'nın onu kendisine çekebileceği bir yere çok yakındı. Ve sonra oradaydı - dişi şimdi onun yanındaydı, deniz kabukları çınlıyordu, ses kafamda çınlıyordu. Bir çiftin arasından geçerek onları kabaca ayırdım. Afeya dans pistine bir adım atmıştı, ikincisi de hemen arkasından geliyordu. Ve sonra Lyriana'nın önündeydim, yönümü bulmaya çalışıyordum ve dikkati yana çekilince garip bir şekilde durdum. Afeya'nın durduğu noktaya doğru. Çabucak tuniğimi düzelttim, saçlarımı geriye iterek onun görüş alanına girdim ve Afeya'nın bir sonraki geride bıraktım.

"," dedi Leydi Lyriana.

"Leydi Lyriana," dedim kısa bir selam vererek. Daha önce kaba davrandığım için -tüm yaz boyunca kaba davrandığım için- ondan özür dilemek istedim. Ama zamanım yoktu. I

o anda dans partneri olmak zorundaydı. Hiçbir Afeya Arkasva'nın iki varisine doğrudan, alenen müdahale etmezdi. Hele ki biri İmparator'un oğluysa.

Afeya kenara çekildi, hâlâ ağaçların arasında saklanıyordu, bana doğru bakıyordu, yüz ifadesinde vahşi ve acımasız bir şey vardı. Mavi teni koyulaşıyor, spiral dövmeleri canlanıyor, neredeyse çıplak vücudunda küçük parıltılı elmaslara dönüşüyordu.

"Elimi tut," dedim. Gözleri irileşti. "Ne?"

Elimi uzattım, ayaklarım gerekli dans pozisyonunu aldı. "Elimi tut."

Gözleri benimkileri aradı. tereddütü görebiliyordum.

"Benimle dans et," dedim. "Lütfen."

Başını salladı ve sonunda eli benimkine dokundu, sıcak ve yumuşaktı. Ben onun boşluğuna girerken parmaklarımız doğal bir şekilde, sanki dokunmaya alışkınlarmış gibi birbirine geçti. Karnım sıkışıp boğazım kururken boştaki elimi beline doğru kaydurdum ve onu kendime çektim.

Lyriana ile dans ediyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İlk birkaç adımı sessizlik içinde atlattık. Alanı tararken bedenim gerilimle dolup taşıyor, kalbim hızla çarpıyordu; iki Afeya'nın da ağaçların arasına çekilmesini, bedenlerinin karanlıkta kaybolmasını izliyordum.

Leydi Lyriana'ya karşı kaç Lumeryalı ve Afeya komplo kuruyordu? O varis bile değildi. Onun hakkında benim bilmediğim ne biliyorlardı? Belki de onun bile henüz bilmediği?

Omzunun üzerinden baktım, bizi kimin görebileceğini düşününce dehşete kapıldım. Küstahça davranmıştım. Ama Afeya ona isim vermiş, ona yaklaşmak için büyü kullanmış ve çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. Geride durup hiçbir şey yapamazdım. Babamın hâlâ ormanın derinliklerinde komplo kurduğunu biliyordum ama hâlâ halkın içindeydik. Herkes her hareketimi ona rapor edebilirdi, tıpkı evde yaptıkları gibi.

"Dikkatiniz dağınık görünüyor," dedi Leydi Lyriana.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ve sonra bir adımı atladığımı fark ettim. Onu döndürdüm ve tekrar içeri çektim, bu sefer bakışlarım sadece ve çaresizce ona odaklanmıştı. "Daha iyi misin?" diye sordum.

Omuz silkti, rahatsız görünüyordu. "Sorun değil. Benimle dans etmek zorunda değilsin."

"Benimle dans etmek istemiyor musun?" Ağzımdan kaçırıldım.

"Hayır, yani istemediğimden değil, ama I.... Benimle dans etmek istemiyor musun?" diye sordu.

Tanrım, bu yaz aramızdaki her şeyi bulandırmıştım. Rüzgâr sırtına vurup saçlarını öne doğru iterken, parfümünün kokusunu -misk kokulu vanilya-teninden bana doğru taşırken ona yaklaştım. Evet, ona yaklaşmak için kendimce nedenlerim vardı ama bir şans verilse, onunla dans etme seçeneği sunulsa, her zaman evet derdim. Ve belki de Afeya sadece bir bahaneydi.

Gittiklerini bilerek nefes verdim ve Lyriana'nın ela gözlerine baktım. "Benimle dans etmenizi ben istedim, Leydi Lyriana. Eğer sizinle dans etmek istememiş olsaydım, şu anda burada olmazdım. Yemin ederim."

Gözleri büyüdü, yıllar önce onu okuduğu şey hakkında sorguya çektiğimde gördüğüm o savunmacı tavırla.

Ben bir pisliktim. Yürüyüp gitmesi gereken değersiz bir gryphon bok parçasıydım. Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak gözlerini aradım.

"Unless.... Benden rahatsız mı oluyorsun?" Elini tutuşumu hemen gevşettim. "Ben giderim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yapma. Ben sadece...." İç çekti. "Bütün yaz benden nefret ettiğini düşündüm."

Gergin bir şekilde güldüm, geri ittiğini hissettim ama bu sefer onu daha yakına çektim. "Tam tersi." Başımın üstünden soturilere baktım; bazıları gümüş zırlı, diğerleri ise gryphonlarla süslenmiş siyah deri zırlıydı. Imperator'dan da iz yoktu. Afeya'dan da iz yoktu.

"Ama sen-" diye başladı ve sözünü kesti.

Geri çekildim, gözlerinin içine baktım, içim sıkıştı. "Boş ver," dedi, yanakları pembeleşmişti.

Buna şimdi son verebilirdim. Ondan uzaklaşır, kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için uzaktan izlerdim. Belki Jules'u bulur, ona Lyriana'yla dans etmesini söylerdim. Ama şimdi buradaydım, şimdi kollarımdaydı, şimdi ellerim ona dokunmaktan, teninin yumuşaklığını, vücudunun sıcaklığını hissetmekten ve kokusunda boğulmaktan karıncalanıyordu, gitmesine izin vermek imkansız olacaktı.

Bunun yerine, "Ama geldiğimden beri soğuk, acımasız ve genel olarak nahoş ve kaba davrandım," dedim. Göz kırptım. "Dürüst olmak gerekirse, senin yerinde olsaydım, ben de kendimden nefret ederdim."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. Muhteşem bir gülümseme. "En azından kendinin farkındasın."

"Ah," dedim sahte bir acıyla, bir elimi kalbimin üzerine koyarak.

Güldü, hayatımda duyduğum en güzel kahkahaydı. Elimini beline koyarak onu bir sonraki adıma yönlendirdim.

"Kendinin farkında olmak kuzeyde bir hakaret mi?" diye sordu.

Burnumu kırıştırdım. "Kime sorduğuna bağlı. Beni rahatsız etmiyor."

Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "O zaman sözlerimin neresi size acı verdi, Majesteleri?"

"Yakışıklı, atılgan ve zeki olduğumu söyleyeceğinizi umuyordum.

Kısacası, bir Arkasva Varisi'nin olması gereken her şey."

Leydi Lyriana dudağını ısırıldı. "Ben Arkasva'nın bir varisiyim."

Onu daha yakına çektim. "Ve sen de son derece yakışıklı, gösterişli ve zekisin."

Tekrar güldü.

Onu kollarımın arasında döndürdüm, etrafımda dolaştırdım, hareket edişini, dans edişini, hissettiklerini ve kokusunu sevdim. Ama aynı zamanda bu hareketi bizi izleyen birilerini aramak için de kullandım.

Ama artık bize odaklanmış tek bir çift göz vardı. Lord Grey'in gözleri. "Bu içki mi seni güzelleştiriyor?" diye sordu.

"Bal likörü beni daha da acımasız yapıyor," dedim komplocu bir tavırla. "Gizemli o zaman."

"Gerçekten."

"Bu her neyse," dedi utangaç bir sesle, "bu yönünü seviyorum."

Onu geri çevirdim ve kollarıma çektim. "Artık seviyor musun?"

"Ediyorum," dedi, sesi kısık bir fısıltı gibiydi.

Dans etmeye devam ettik, ayaklarımız senkronize bir şekilde kolayca adım atıyor, kalçalarımız gökyüzünde yıldızlar parıldarken sallanıyordu. Dans pistine başka çiftler de katıldı, etrafımızı sardılar, etrafımızda döndüler. Görünüşe göre her yeni dansçının gözü sadece dans partnerinde ve sadece ondaydı.

Sanki yutuluyormuşuz, sadece bizim için olan, kimsenin bizi göremeyeceği ve hiçbir düşmanın müdahale edemeyeceği bir yerde var oluyormuşuz gibi hissediyorduk.

Aşıkların dansının notaları yükselirken Lyriana'yla göz göze geldim ve kalbim küt küt atmaya başladı. O kadar parlak, o kadar ışıltılıydı ki, birkaç saniye önce tepemde parıldayan yıldızlar söndü ve bir anda göğsüm sıkıştı.

Onun için kız, cennetteki en parlak yıldızdan bile daha parlak.

Valya'dan sözler, Auriel'in Tanrıça Asherah'a nasıl aşık olduğunu anlatan sözler.

Yutkundum, boğazım kurudu. Hayır. Bu mümkün değildi. Onu çok az tanıyordum. Sadece ondan etkilenmişim ve onunla kendimi güvende hissediyordum. Ve onu korumak istedim. Ve onunla konuşmak. Ona Gardiyan hakkında sorular sormak, tembel bir öğleden sonra birlikte parşömen okumak, pasta paylaşmak... öpüşmek... Ama ben... ben aşkı hissedebileceğimden emin değildim. Ya da ona yakın bir şey.

Duygular benim dünyamda sahip olunamayacak kadar tehlikeli şeylerdi. Sizi zayıflatırlardı. Düşmanlarınıza alabilecekleri, size zarar verebilecekleri bir şey veriyorlardı. Soğuk terler dökerek uyandığınız kâbuslara dönüşüyorlardı. Ve vücudunuz çok fazla acıdan uyuduğunda babanız için oyuncak oldular.

Lyriana yaklaştı. Vücutlarımız neredeyse aynı hizadaydı, kalbim çok yüksek sesle atıyordu, kokusu her yerdeydi.

"Gündönümü hoşuna gidiyor mu?" Uyarılmışlığımın ona baskı yapmasını, onu korkutmasını engellemeye çalışarak sordum.

Bana baktı, başını sallamadan önce gözlerinde neredeyse sersemlemiş bir ifade vardı. "Bu... bu şimdiye kadarki en iyisi olabilir."

Gülümsedim, bununla bir ilgim olduğuna inanmaya cesaret edemiyordum ve sormaya çok korkuyordum.

Tanrılar adına, Lethea'dan daha uzaktaydım. Ondan uzak durmam, benden nefret etmesini sağlamam, onu korumam gerekiyordu ama bir şekilde... bir şekilde tam da bunu yapmak beni onun kollarına itmiş, dans pistinde onu döndürürken ellerini ve belini tutmamı sağlamıştı.

Aşıkların dansı yavaşladı, müzik romantik bir kreşendoya dönüştü. Tanrım, o kadar güzeldi ki. Eğildim, başım dönene kadar kokusunu içime çektim, gözlerim dudaklarında, yumuşak pembe renginde,-

Nefes nefese kaldı ve
kaskatı kesildi. "Sorun
nedir?" diye sordum.

Lyriana yere baktı. "Hiçbir şey. Üzgünüm."

"Ben bir şey mi yaptım?" Kendimi düzeltmeye, geri çekilmeye
çalıştım. Kızardı.

"Lyriana," dedim ve gözlerini bana çevirdi. "Sorun yok. Her ne ise, bana anlatabilirsin."

"Bana Lyriana dedin."

Kahretsin. Lanet olsun. Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ve o kadar tahrik olmuşum ki, ona doğru düzgün hitap etmeyi unutmuşum. "Özür dilerim. İyi miydi?"

"Sadece sana Rhyan diyebilirim."

Başımı salladım, adımın dudaklarından dökülüşünü seviyordum, adımı duymayı seviyordum, sadece adımı. Unvanım yoktu. Babamla ya da Ka'yla bir bağlantım yok. "Lütfen yap."

"Bu...." Gülümsedi ve başını salladı. "Bu çok aptalca. Bir an için düşündüm ki..." Başını kaldırıp baktı, yanakları yuvarlak ve kızarıktı. "Beni öpeceğini sanmıştım."

Avucumu onunkine bastırdım ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Karnımdaki ısı azaldı, sikim daha da kıpırdandı.

"Seni öpmeyecektim," dedim ciddiyetle.

Başını salladı, dudaklarında küçük bir kaş
çatma vardı.

"İlk öpücüğümüzün herkesin içinde olmasına izin vermezdim." Tekrar eğildim, kokusunu içime çektim. Onu özel bir yere götürürdüm, tamamen bana ait olabileceği bir yere.

kendim. "Ama seni öpme düşüncesi aklımdan geçti. Birçok kez."

Parmaklarımız birbirine dolanmıştı ve bana yaklaştığına yemin edebilirdim ama adımları takip etmeye devam ettik, ritimle birlikte sallandık ve döndük.

Dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle başka tarafa baktı.

Davullar ve lirler yavaşlamaya başladı, şarkı ve dansımız sona erdi. İyi de oldu çünkü alanın diğer tarafındaki ağaçların arasından babam ve Imperator Kormac çıkıyordu. Tanrılar. Buraya kadarmış. Onu terk etmek zorundaydım.

"Lyriana," dedim ısrarla. "Çok teşekkür . Ama gitmem gerekiyor. Hemen şimdi."

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

Başımı sallamaya başladım ama gözlerinde kararlı bir ifade ve... başka bir şey vardı. Adını koyamadığım ya da hayır diyemediğim bir şey. Sanki benim yanıma aitmiş gibi.

"Emin misin?" Kalabalığın içinde Jules'u, kız kardeşlerini ve hatta Lord Grey'i ararken sordum.

"Evet."

Ona veda etmek, biz görülmeden önce yanımda koşmasından daha uzun sürecekti ve Afeya'nın nerede olduğunu ya da ne kadar kararlı olduklarını bilmiyordum - en azından başımı sallarken kendime sunduğum bahaneler bunlardı.

Dans tutuşumuzu bıraktım, diğer elini kendi elime aldım, parmaklarımız birbirine dolandı, avuç içim onun dokunuşuyla ısındı ve karıncalandı. Babam hâlâ bizden uzaktaydı, dansçılar görüş alanının çoğunu kapatıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum. "Hızlı hareket ediyorum. Sakın ." "Bırakmam."

Sonra koştuk, ağaçların arasında kaybolmadan önce kalan çiftlerin ve ayakta duran soturilerin arasından geçerek babamdan ve partiden uzaklaştık. Ormanın o kadar derin bir kısmına girmiştik ki yıldızlardan bile uzaklaşmış gibi hissettik. Yine de yolumuz açıktı ve etrafımızı çevreleyen altın renkli güneş ağaçlarının her birine serpiştirilmiş parıldayan ışıklardan görülebiliyordu.

Yavaşladım, elini bıraktım ve o da göğsünü tutarak nefesini tuttu.

"Gerçekten de hızlı koşuyorsun," dedi, hâlâ nefes nefeseydi. "Elbette, sen bir soturion'sun."

Yanağımın iç köşesini ısırdım. "Henüz değil. Resmi olarak değil."

Gücümün daha fazlası kaçtığı için mi özellikle hızlı koştuğumu düşündü, yoksa koşmaya alışık değil miydi? Çoğu soylu öyle değildi, özellikle de büyücü olma yolunda ilerliyorlarsa, ki o ve onun soyundan gelen herkes yıllardır öyleydi.

"Düşünmemiştim..." diye devam etti ve gülümseyerek başını salladı. "Gecenin burada sona ereceğini düşünmemiştim."

"Henüz bitmedi," dedim. "Her şey olabilir." Sean Amca'nın bana olasılıklara açık olmamı söylediğini düşündüm.

Belki onun için her şey mümkündü. Eğer babam ondan uzak durursa.

Festival müziği sustu ve onun yerine Bamaria'nın zaman tutucusunun saat kulesinden gelen bağırırları duyuldu. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımızı taradım. Soturi yoktu. Afeya yoktu.

"Oh," dedi Lyriana bakışlarımı tekrar kendisine çekerek, "burada ağaçların arasında bir açıklık var." Yukarıyı işaret etti. "Tüm ashvanların yarısını görebilirsin. Geceleri büyülerinin mavisini en parlak şekilde parlar."

Açıklıktan yukarı baktım ama sadece boş bir gökyüzü vardı. Kaşlarımı çattım. "Hayır, yanlış aç," dedi. "Buraya gel. Benim yanımda durmalısın."

Kararsızca ilerledim, güneş ağacının gövdesine yaslandım, onun varlığının, ormanın taze kokusuna karışan kokusunun, nefes alışının sesinin o kadar farkındaydım ki.

"Onları evde bu şekilde kullanmıyoruz. Gryphonlar devriye geziyor. Bu yüzden bazen ışıklarının ne kadar güzel olduğunu unutuyorum. Onları geceleri hiç böyle görmüyorum."

Lyriana'nın gözleri gökyüzünde bir görünüp bir kaybolan mavi kürelerin hareketini takip etti. "Ben de unutuyorum," dedi. "Ama tam tersi bir nedenden dolayı. Sanırım bir şeyi sürekli gördüğünde ona karşı hissizleşiyorsun, anlıyor musun? Fark etmeyi bırakıyorsun, takdir etmeyi bırakıyorsun. Onları burada seninle görmek hoşuma gidiyor. Sanki onları ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Onları senin gözlerinden hayal ediyorum."

Artık Ashvan'ı izlemiyordum. Sadece onu izliyordum. Yanağının kıvrımını, dudaklarının kabarıklığını, sırtından ve omuzlarından aşağı dökülen saçlarının dalgalarını. Boynunun köprücük kemiğine doğru uzanan uzun ince eğimi. Ve onun altında, bütün yaz görmezden gelmek için çok uğraştığım kışkırtıcı yuvarlak kıvrımlar.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ama Lyriana'yı her gün görsem güzelliğinden asla bıkmayacağıma emindim.

İç çekti ve Tanrılar adına, bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı sestti. Göğüsleri inip kalkıyordu, o kadar güzeldi ki... Yutkundum ve dikkatimi tekrar ışıklara verdim.

"Güzel olmalı," dedim atların geçişini izlerken. Gökyüzünde büyük bir rahatlık ve güvenle yarışıyorlardı.

"Ne?" diye sordu, sesi alçak ve samimiydi.

"Aşvan olmak," dedim gülerek. "Attığın her adımda büyü beliriyor ve seni destekliyor. Keşke bunun nasıl bir şey olduğunu bilseydim. Bir şey yaptığında her zaman desteklenmek. Düşemeyeceğini, başarısız olamayacağını bilmek."

Bakışlarını ashvan'dan bana çevirdi, gözleri kapalıydı ama ağaçların arasından tekrar gökyüzüne bakmadan önce düşünceli görünüyordu. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı ve tekrar iç çekti. "Bunu istiyorum."

"Gökyüzünde yarışmak için mi? Yoksa desteklenmek için mi?" diye sordum.

"İkisi de. Ama esas olarak desteklendim, böylece... Bilmiyorum. Sadece bunu istiyorum. İstiyorum," başını çevirdi, "daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazla ne?" Yaklaşmaktan kendimi alamayarak sordum. Yüzlerimiz çok yakındı. Çok yakın. Nefesi saçlarımda yumuşak bir rüzgâr gibi esiyordu.

"Her şey." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ama konuşurken üzgün görünüyordu.

Başımı salladım ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Genelde bu konu hakkında konuşmam."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim.

Gözleri benimkileri aradı, ağaçların parıldayan ışıkları altında altın rengi benekler parlıyordu. "Sadece... hiç tüm hayatınız önünüze serilmiş gibi hissettiniz mi, sanki bir plan varmış gibi, yolu çoktan çizilmiş bir kader varmış gibi, sadece... bu... istediğiniz şey değil? Ama bir adım atmak zorundasınız, hareketsiz kalamazsınız ve yine de gidebileceğiniz başka bir yol yok. Başka bir yere giden yol yok."

"Bildiğinden daha fazla."

Kaşlarını çattı. "Ama sen veliahtsın."

"Aynen öyle. İsminizin arkasında ne kadar çok unvan varsa, o kadar az varmış gibi görünüyor." Ellerim yanımda büküldü, ona dokunma arzusu içimde öyle bir güçle dolaşıyordu ki, her an beni devirecekmiş gibi hissediyordum. "Ama," dedim, Sean'ın sözlerini tekrar düşünerek, "bunun şu anlama geldiğini sanmıyorum"

olasılık yok. Belki de henüz karşınıza çıkmadığı için başka bir yol olduğunu göremiyorsunuzdur. Belki de doğru zaman geldiğinde ortaya çıkacaktır."

Yüz ifadesi heyecan ve endişe arasında bir yerde, düşündü. "Umarım haklısındır."

"Bu, o gece Büyük Salon'da düşündüğünüz bir şey miydi?"

Lyriana gevşek dalgalarını kulaklarının arkasına itti. "Bunu çok düşünüyorum." Dudağını ısırды. "Buraya geldiğin ilk gün, senin... Bilmiyorum. Çok aptalca. Ama iyi bir kütüphaneci olacağımı söylediğinde alındım."

"Bu bir iltifattı. Yüksek bir iltifat."

Başını salladı. "Ama dediğim gibi, eğitim ya da ona benzer bir şey yapmam bekleniyor. Ve ben bunu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama... yol belirlendi." Çaresizce eliyle işaret etti. "Bunu ben seçmedim." Dudağını ısırды. "Daha önce hiç kimseye söylemedim."

Onur duydum. "Jules bile mi?" Alay ettim.

Yüzü düştü. "Hayır."

"değil," dedim. "Ben de ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Rhyan, onun için ne yaptığını biliyorum," dedi usulca. "Biliyorum... Benimle bu konuda konuşmasa bile neyle karşı karşıya olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim."

İçimi çektim. "Bilmemen gerekiyordu."

"Hiçbir şey söylemedi. Ben sadece... Ben gördüm. Onun inanmak istediğinden daha fazlasını gördüm. Ona gösterdiğin nezaket için sana teşekkür etmek istiyordum. Bütün yaz boyunca." Başını salladı, burun delikleri açıldı. "O adam bir canavar."

"Biliyorum."

Vücudu ağaca yaslandı ve bana doğru döndü. "Neden kimsenin gerçekte kim olduğunu görmesine izin vermiyorsun?"

"Görecek pek bir şey yok."

"Onu bilemem."

Gözlerimiz buluştu ve bir an için olasılığa inanmaya, gerçekten inanmaya başladım. Kısa süreliğine de olsa bunun mümkün olduğuna. Sadece bu gece için bile olsa, buna sahip olabilirdim - kendim için bir an, onunla bir an. Güzel bir şey, sadece olmak, hissetmek için bir an. Kalbim kabarıyor, çarpıyor ve bir şeyler hissediyordum... umut mu? Umut gerçekten içimde yüzüyordu.

Hayır. Umut hissetmiyordum. Kendimi yıllar önce hissetmemek için eğitmişim. Umut değişkendi, umut geçiciydi, tehlikeliydi. Umut, tetikte olmanız gerektiği anlamına geliyordu, çünkü her an gidebilirdi.

Zihnim bana kaçmam için bağıırıyordu. İçimden bir ses, varlığımla onu mahvetmemem, dokunuşumla boka dönüşen bir sonraki şey olmasına izin vermemem konusunda beni uyarıyordu.

Aynı zamanda ruhumda bir şeyler yanıyordu ve hayatım buna bağlı olsa bile ondan uzaklaşabileceğimi sanmıyordum.

Ve evet, . Atıyor, nefes alıyor, içimde yaşıyordu. Umut.

Aşvan çoktan inmiş, mavi ışıkları artık gökyüzünde parlamıyordu. Saatin söylenmesi bitmişti, bu yüzden nefeslerimiz, rüzgârın yumuşak tıslaması, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve ormandaki hayvanların küçük hışırtıları dışında sessizlik vardı.

Sırtımı kaydırdım, böylece artık ağaca yaslanmıyordum. Onun yerine tam önünde durdum, sanki beni kendine çeken bir mıknatıs gibiydi. O kadar güzel görünüyordu ki kalbim sızladı ve dudaklarım sanki ne yapmaları gerektiğini biliyorlarmış gibi acı içinde mırıldanıyor gibiydi - dudaklarını öpmek, dudaklarına dokunmak, dudaklarını tatmak - ve inkârları yüzünden acı çekiyorlardı.

Gözlerimiz buluştu ve ben onun oldum. Onu ilk gördüğüm andan beri onun olmuşum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, arkasına yaslanarak, ifadesinde çok açık ve savunmasız bir şey vardı.

"Yakışıklı senin için doğru kelime değildi. O kadar güzelsin ki bırakıp gidemiyorum."

Gözleri benimkileri aradı. Alt dudağını ısırıldı ve aklım durdu. "Çekip gitmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım."

"Kal."

"Yapacağım."

"Güzel." Lyriana'nın göğsü inip kalkıyor, benimki düzensizleşirken onun nefesi kısılıyordu.

İkimiz de kıpırdamadık, sadece nefes alıyor ve bakıyorduk.

"Gözlerin," dedi, neredeyse hayretle. "Çok yeşiller. Zümrüt gibi. Çok güzeller."

Yutkundum. Böyle bir şey söyleyen, renklerinden bu şekilde bahseden ilk kişi oydu. Onlara zümrüt demek, güzel olduklarını söylemek, garip bir şekilde yeşil olmadıklarını, çok yeşil olmadıklarını söylemek. Ve beni renklerin, onların içinden beni gördüğüne inandıran ilk kişiydi. Gerçek beni. Dünyaya sunmaya çalıştığım kişi değil. Gerçek ben.

umursamadım, incitmedim, hissetmedim. Ama içimdeki ben, yıllar önce gömmeye çalıştığım ben. Hisseden, seven, umut eden.

Ona yaklaştım, kendimi çekmek için çaresizdim.

Ağzı o kadar güzel, o kadar tatlı, o kadar baştan çıkarıcıydı ki kokusu da öyleydi. Tüm varlığı. Kaybolmuştum, ona karşı çaresizdim. Eğer şimdi uzaklaşmazsam, beni tüketeceğini biliyordum.

"Seni öpmek istiyorum," dedim. "Öpebilir miyim?"

Dudakları aralandı, gözleri büyüdü ve "Evet" demeden önce başını salladı.

Öne doğru eğilip bir elimi ağaca dayadığımda nefesim hızlandı, sinirlerim aniden her yerde canlandı, dudaklarımı dudaklarına indirirken diğer elim yanağını okşamak için kaydı.

İlk başta nazıktım, test ediyordum. Sanki ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi dudakları benimkilere karşı kapalı kaldı. Yavaşça, ağzımı onunkinin üzerine eğdim, ağzının köşesini, üst dudağını öptüm ve sonra öpmeden önce alt kısmıyla alay ettim, dudağını dudaklarımın arasına aldım. Geri çekildim, onu kontrol ettim, ilerlemesi ya da fikrini değiştirmesi için ona alan tanıdım.

Ellerini kaldırıp sırtıma koydu, başparmağımla yanağını okşarken parmaklarını içime bastırdı. Gözlerinin içine baktım, o benimkileri içime çekerken ben de onun yumuşak nefeslerini içime çekiyordum. Sonra tekrar öpüşmeye başladık ve onun elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ederken benimkiler boynundan aşağı kayıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyordu, kimin kime yaslandığından emin değildim.

Öpüşme derinleşti, sonunda ağzını açtı, dili omurgamdan aşağı ürperti gönderecek şekilde benimkine süründü. Çok iyi hissettiriyordu. Çok doğru. İçimden küçük bir inilti kaçtı.

Parmaklarım saçlarına dolandı ve damarlarıma ateş saçan bir ses çıkarana kadar onu tekrar tekrar derinden öptüm. Bedenlerimiz arasında kalan küçük boşluğu kapatarak ona daha da yaklaştım.

Kendine güveni arttıkça dilini ağzıma soktum, beni nefessiz ve vahşi bıraktı.

"Gerçekten de bütün yaz benden hoşlanmadığını düşünmüştüm," dedi öpücükler arasında nefesi kesilerek.

Çok sertleşmişim. Onu daha da yakınımaya çektim, böylece onu ne kadar çok istediğimi, bu ifadenin ne kadar gerçek dışı olduğunu hissedebilecekti. "Senden hoşlanıyorum."

Göğsü inip kalktı. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Lyr," dedim, onun takma adını kullanmaya cesaret ederek, bunu yapmanın verdiği hissi, yakınlığı, samimiyeti severek. "Bütün yaz seni istedim. Her zaman ."

Diğer elimi ağaca bastırmayı bıraktım ve kolunun pürüzsüz teninden aşağıya, sonra da yanından beline doğru kaydırdım. Onu orada, tam olarak dans ettiğimizde elimin olduğu yerde kavradım ama dokunuşum artık resmi ya da uygun değildi. Sahipleniciydi ve kalçalarını kendime doğru yuvarlıyordum, artık kendimi tamamen ona doğru bastırmaktan alıkoyamıyordum, yumuşak ve davetkâr olduğu yerde tamamen sertti.

Göğüsleri kalktı, o kadar yumuşaktı ki göğsüme doğru bastırıyordu ve o bir inilti çıkarana kadar dilim onunkini yakaladı.

Dudaklarını ısırardım, hissettiklerine, tadına bayıldım - bütün yaz hayal ettiğimden iyiydi. Kalçaları hareket etti ve vücudu sanki daha fazla temas arıyormuş ama ne yapacağından ya da istediğini nasıl isteyeceğinden emin değilmiş gibi benimkine karşı dalgalanmaya başladı.

Yer değiştirdim, dizim bacaklarının arasına girdi, elim karnına doğru yükseldi, göğsünün altındaki yumuşak çıplak tene dokunduktan sonra elbisesinin kıvrımlarının arkasına gizlenmiş kıvrımların hemen altında durdu. Parmaklarımın ucu göğsünün alt tarafına zar zor değdi. Zirve yapmış meme ucu kumaşın üzerinden bastırıyordu ve lanet olsun, kontrolü zar zor sağlıyordum.

Nefesi kesildi, hareketsiz kaldı.

Elimi çektim ve geri çekildim. "Özür dilerim. Çok mu fazla?" diye sordum.

Gözlerini kapattı, bir eli kalbinin üzerindeydi, nefesi ağır ve düzensizdi, boynu kızarmıştı. "I...." Gözlerini dikip bana baktı. "Bilmiyorum."

"değil. Yapmak zorunda değilsin. Durmamı ister misin?" *Tanrım, hayır de. Devam etmemi söyle, daha fazlasını istediğini söyle.*

"Hayır," dedi. "Sadece... çok fazla. Um." Başını salladı, yanakları utançtan pembeleşmişti. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Saçlarını kulağının arkasına itip alnını nazikçe öperken nefesim ihtiyaçtan titriyordu. "Çok iyi gidiyorsun, Lyr. Çok iyi." Alnını tekrar öptüm. "Her şey yolunda."

"Ama ben...." Alt dudağını ısırıldı.

"Lyr, yok. Eğer bu çok yoğunsa, durabiliriz."

"Hayır. Ben...." Yutkundu. "Hoşuma gitti. Yaptığım şey. Hem de çok. Sadece bunu beklemiyordum."

Damarlarımdaki ateşi soğutmaya çalışarak yavaşça nefes verdim. Bu onun ilk öpücüğüydü ve bunu onun için mahvetmek istemiyordum. Mükemmel olmasını istedim. İstedigi her şey olsun istedim.

"Bunu mu demek istedin?" diye sordu. "Her şeyi."

"Bu... iyi gidiyor muydum?"

Gülümsedim. "Ben sadece içimden geldiği zaman iltifat ederim. Ve sen çok iyi gidiyorsun." Bir tutam saçı daha kulağının arkasına ittim, titrerken parmaklarım boynunun yumuşak, ipeksi teninde gezindi. "Ama yavaşlayacağız," dedim. "Kontrol sende."

"Öyle miyim?" diye sordu.

Alnımı onunkine bastırdım. "Tanrılar adına, şu anda bana tamamen ve bütünüyle sahipsin." Neredeyse inliyordum, onu daha net görebilmek için geri çekildim.

"Tamamen sahip olmak mı?" diye sordu gülümseyerek.

Kendi gülümsememin yüzüme yayılmasına engel olamadım. "Dikkatli ol. Çok fazla sorumluluğum var."

"Dikkatli olacağım." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve kolları tekrar etrafımı sararak beni kendisine doğru çekti. Dizim bacaklarının arasında kalmıştı ama kıpırdamadan durdum, hareketi ve hızı onun kontrol etmesine izin verdim, ellerimi sıkıca saçlarında tuttum, parmaklarım birbirine dolandı.

Kalbimdeki o şişlik tekrar ortaya çıktı, o kadar güçlü bir his ki patlayacağımdan korktum. Şu anda beni tüketebilir, yiyip bitirebilirdi ve umurunda olmazdı. Daha önce onun olduğumu düşünmüştüm ama hiçbir fikrim yoktu. Bana sahipti, kalbim, bedenim ve ruhum üzerinde tam bir kontrolü vardı.

"Lyr," dedim, dudaklarım yanağında gezindi, çenesinden boynuna doğru öpücükler gönderdim. "Lyr." Tenini, öpücüklerimi tekrar ağzına, dudaklarına götürürken kollarının beni sıkıca sardığını hissettim. Onu kucağıma almamak, sertçe ağaca bastırmamak ve tam orada teklif etmemek için elimden gelen tek şey buydu.

Ellerini belime indirdi, beni kendine doğru çekti, kalçaları benimkilere doğru dalgalanıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiden de öte," dedim nefesim. "Çok iyi hissediyorsun."

Her saniye daha da sertleşiyordum. Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sert. Kahretsin, o çok doğru hissettirdi. Her şeyden çok daha iyiydi. Herkesten.

Nefesi kısalmış gibiydi ve ellerinin beni kavrayışının gevşediğini hissedebiliyordum, sanki yine onun için çok yoğun, çok hızlı olmaya başlamıştı.

Geri çekildim, nefes almasına izin verdim ve kendi duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Eğer o fiziksel olarak olanlardan bunalmışsa, ben de hissettiklerimden bunalmıştım. Bu çok fazlaydı. Çok fazla, çok hızlı.

Ben usulca boynunu ısırıp aynı noktayı yalayıp öperken inledi.

Sonra bir ağaç dalının kırıldığını duydum. Sustum.

Yalnız değildik.

Siktir. Sikeyim. Kendimi lanet Moriel'e. Sanki üzerime soğuk bir kova su dökülmüş gibiydi.

Onu tekrar incitemezdim. Bu kalbimi kırardı. Ve onunla başka bir yere kaçmak da işe yaramazdı. Bu çalınmış bir andı ve o an sona ermişti.

Çok fazla hasara yol açmamış olmak için dua .

Onu kollarıma çektim, olabildiğince yakın tuttum, yüzüm boynuna gömüldü. Kokusunu içime çektim, tatlı, güzel kokusunu. Göğsü benimkine doğru inip kalkıyordu, ikimizin de nefes alış veriş i düzensizdi.

"Lyr," diye fısıldadım, kolum titriyordu, "yalnız değ iliz. Görülmemiz gerektiğini sanmıyorum."

Öpüşmekten kızarmış ve dolgunlaşmış alt dudağını ısırdı. "Haklısın."

"Partiye kendi başına dönebilir misin? Burada kim varsa ben yönlendiririm." Geri çekildi, gözlerini kırıştırdı, dudakları hafifçe büküldü ama başını salladı.

"Tamam."

"Lyr, bana söz ver. Jules ya da kız kardeşlerinin yanına dönene kadar durma. Tamam mı? O zamana kadar sana yaklaşan kimseyle konuşma."

Sanki isteğim çok abartılıymış gibi başını salladı, ki öyleydi. Ama kabul etti.

Onu serbest bıraktım ve sesten, yakında olduğunu bildiğim -ve muhtemelen bunca zamandır yakında olan- soturiondan uzağa doğru yönlendirdim.

Lyr beyaz elbisesini topladı, omzunun üzerinden bana baktı ve kalp kıracak kadar güzel son bir gülümseme sundu. Sonra koşarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

Bowen bir saniye sonra ortaya çıktı, yüzü asıktı, eli soturion kemerindeydi, parmakları tehlikeli bir şekilde kılıcına yakındı.

"Kurabiyelerini unutmuşsun," diye .

Yanındaki keseyi açtı ve fıstıklı yıldız kurabiyelerden üç tane çıkardı. Bir adım öne çıktı ve onları açık avucuma itti.

"Ne?" diye sordum. Yıldızlara bakarak sordum. Ufalanmış ve kırılmışlardı.

"Ye," dedi. "Bu ve az önce şu ağacın karşısında olanlar muhtemelen uzun bir süre boyunca yiyeceğin en tatlı şeyler."

Elimi yumruk yaptım, kurabiyeler ufalanarak yok oldu.

", Majesteleri. Babanız sizi görmek istiyor."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah nemli gri taş bir hücrede uyandım, üstümde küçük parmaklıklılı bir penceresi olan yükseltilmiş bir tavan vardı. Küçük güneş ışıkları üzerime vuruyordu. Başım zonkluyordu ve vücudum sanki ateşim yeni çıkmış gibi titriyordu.

Ne cehennemdeydim ben? Tek hatırladığım Lyriana'yı öptüğümdü. Lyr. Misk gibi vanilya kokusu, yumuşak teni, kollarımdaki bedeninin hissi, dudaklarının benimkilere karşı tadı, arkasındaki güneş ağacı....

Sonra Bowen ortaya çıktı ve babamın beni aradığını ve birinin bana arkamdan vurduğunu söyledi.

Elimi yavaşça başımın arkasına götürdüm ve eminim ki başım çok yumuşaktı. Görüşüm etrafımdaki her şeyi ikiye katlıyor gibiydi -hücremin parmaklıklılı, taş duvarlar ve hatta Bowen. Hücremin dışında iki lanet Bowen duruyordu.

"Neredeyiz biz?" Yüzümü buruşturarak sordum. Konuşmak acı veriyordu. Gözlerimi açmak . Her şey acıtiyordu.

"Gölge Kalesi. Tarihi," dedi Bowen neşeyle. "Dev gryphon heykeliniz gibi."

Karyolamda doğrulduğumda ayaklarım yere çarptı ve başımı ellerimin arasına alarak midemin yatışmasını diledim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça yukarı baktım, Tanrılara şükürler olsun ki bu sefer sadece bir Bowen gördüm.

"Bana vurdun mu?" diye sordum.

"Ekselansları."

"Bana vurdun mu lan?" "Özür dilerim," dedi.

"Babamın emirleri mi?" diye sordum. "Her zaman."

Gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı.

"Çık dışarı." "Ekselansları, benim işim-"

"Babam her istediğinde beni bayıltmak için mi? Sen gelmiş geçmiş en boktan gardiyansın. Umarım bunu biliyorsundur. Senin hayatın bu! Yıllarca savaşmak ve güçlenmek için eğitim aldın, tek sorumluluğunu bir canavarın iradesine bıraktın. Beni korumuyorsun. Bana zarar veriyorsun. Ve eğer iyi olduğun tek şey buysa, hayatının hiçbir anlamı yok."

"Rhyan." Teslim olmak için ellerini kaldırdı. Yüzünde hiç görmediğim kadar çok duygu vardı. "Denedim."

Başımı salladım. "Çok komik. İnsanların denediğini duymaktan gerçekten başladım. Seni de mi bağladı? Kan yemini?"

Omuzları gerildi. "Biliyorsun baban da diğerleri gibi kolayca altın ticareti yaparak kan yemini ediyor."

"O zaman neden bana hiç takmadı?"

Bowen bir adım öne çıktı, neredeyse korkmuş görünüyordu. "Seni öldürebilir." "Bu onu memnun etmez mi?"

Bowen'ın çenesi gerildi. "Hayır, majesteleri. Bu onun istediği son şey."

Onu dikkatle izledim, gözlerinde gerçek bir korku vardı. Hayatım boyunca ölürsem daha mutlu olacağını düşünmüştüm. Ve ilk kez, burada olmamın bir nedeni olduğunu düşündüm.

Bir şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Aklımın bir köşesinde zar zor fark ettiğim bir düşünce.

Hapishane hücreme baktım ve omuzlarımı geriye attım. İlk olarak, bu bokla uğraşmak zorundaydım. Babam daha önce de memleketteki hapishanelerde bu tür şeyler yapmıştı. Gerçi oradaki koşullar çok daha kötüydü. Bu neredeyse bir lükstü.

Ancak Bowen'ın sözleri aklımda yer ettikçe, bunun ne olduğunu şimdi görebiliyordum. Bir korkutma taktiği. Beni kontrol altında tutmanın bir yolu. Ve bu işe yaramasına izin verdiğim son seferdi.

Ondan korkmayacaktım. Artık korkmayacağım. Onu burada uzun süre kalmama izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bana ihtiyacı olacaktı. Halkın karşısına çıkmam gerekecekti. Sağlıklı görünmeme ihtiyacı var. Bamarian Konseyi'nin önünde ürkmemem gerekecekti.

Tam zamanında, koridordaki bir kapı açıldı ve babam içeri girdi, Imperator pelerini süzülüyordu, siyah ve altından oluşan bir bulanıklıktı, aurası donmuştu ve gölgelerden çıkarken çoktan bana saplanmıştı. Yüzü sertti, saçlarının sert kesimine karşı tüm sert çizgiler.

Titreyerek ayağa kalktım, yakıcı soğuğa, aurasının kasırgasına, parmaklıkların arasından çılgılık atarak bana ulaşmasına karşı koydum.

Titredim ama hücreden gelen siyah gölgeler yüzünü çizirken örtünmek için hiçbir hamle yapmadım.

"Beni manipüle edebileceğini mi sandın?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Ben mi? Seni aptal. Buraya neden geldiğimizi sandın? Lanet limon ticareti için mi? Ka Kormac'ın zaten bildiğim şeyi yaptığını görmek için mi?"

yapıyorlardı! O her zaman plandı, her zaman ödöldü. Ve sen... küstah aptal. Yaz boyunca Batavia'lı kıza karşı bir şey hissetmediğine beni ikna etmek için çok uğraştın. Bana mı? Sanki senin küçük, olgunlaşmamış akıl oyunların bir şeyleri değıştirebilirmiş gibi! Ve sonra, tam dikkatimin dağıldığını düşündüğün anda, gidip onu bir ağaca yasladın."

"Onu ben almadım. Onu öptüm. O da beni istedi."

Babam güldü. "Şunu bil ki tüm yaptıkların zamanını boşa harcamaktan başka bir şey değildi. Onu asla kurtaramayacaktın. Sen bile kendi lanet planına sadık kalamadın. Sanki senin tarafından bir saniyeliğine manipüle edilebilirmişim gibi!" Dilini şaklattı. "Kane bundan hoşlanmayacak, biliyorsun, dudaklarının müstakbel karısının üzerinde olduğu düşüncesi."

"Onun karısı olmayacak," dedim sakince. Gerçekler yerli yerine oturmaya başladı.

"Bunu o kalın kafana ne zaman sokacaksın? Bu konuda söz hakkın yok! Hiç olmadı. Seni üzme için bu kadar zahmete gireceğimi mi sanıyorsun? Seni kontrol etmek için mi? Zaten benim istediğim gibi kontrolüm altındayken? Bunu yapmanın çok daha kolay yolları varken?" Babam çenesini Bowen'a doğru salladı. "Hücresinin kilidini aç."

Bir adım öne çıktım ama babam başını salladı. "Seni serbest bırakmayacağım. Henüz değil. Burada olman için bir saat daha ödedim. Ve sen *dersini* alırken ben de paramın karşılığını almak niyetindeyim." Hücreye doğru yürüdü, kokudan iğrenerek burnunu kıvırdı. "Bütün yaz oyununu oynamana izin verdim çünkü ne yapacağını görmek istedim. Bana karşı ne kadar meydan okur hale gelmiştin. Kendini ne kadar beğenmiştin. Hâlâ zayıf olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Ayakta durmaktan başım dönüyordu ve kendimi sabitleyip ileri doğru bir adım atana kadar babamın yüzü bir görünüp bir kayboluyordu. İçimde sıcak ve ateşli bir şey kabarıyor, yanıyor, kaşınıyor, patlamaya hazırdı.

"Ben zayıf değilim," diye hırladım.

Bir adım daha attı ve bir adım daha, elleri yumruk olmuş, kolları sallanıyordu. Ve karnıma indirdiği bir yumrukla yere yığıldım.

"Eee?" Üzerimde durdu. "En azından bunu siktin mi?"

İçimde öfke kaynıyordu, aynı duygu, o gün sahilde hissettiğim aynı güç. Lyr'e dokunmayı bıraktığımdan beri bir dip akıntısı gibi kabardığını hissediyordum ve ne yaptığımı bilmeden ayağa kalkmış, yumruğumu geri çekmiş ve on dokuz yıllık öfke, nefret, korku ve

aşağılanma elimle babamın suratına bir yumruk indirdim.

Acı elimden ve kolumdan alevler gibi fişkırdı. Hücre boyunca uçarken babamın yüzüne saf bir dehşet ifadesi düştü. Yere düşmeden önce sırtı ürkütücü bir gümbürtüyle parmaklıklara çarptı, ağzı şok içinde açıldı. Çenesinden küçük bir kan damlası akıyordu.

Midem çukurlaştı. Kalbim küt küt atıyordu. Daha önce hiç karşılık vermemiştim. -Bir kere bile. Korku aniden beni sardı. Babama saldırmaktan daha fazlasını yapmışım. Arkasva'na saldırmışım. Imperator'uma.

Ağızındaki kanı silip yavaşça ayağa kalkarken, sırtı hapishane parmaklıklarına doğru kayarken, bir sonraki hamlesine karşı kendimi hazırladım. Bana doğru geri yürüdü ve bir adım ötemde durup tünığime kan tükürdü.

Tiksintiyle yere baktım ve bana tekrar yumruk attığı anı kaçırdım. Bu sefer, yere düşmeden önce karyolamın arkasına çarparak geriye uçtum.

"Bowen," diye bağırdı babam. "Büyücüyü buraya getir. Hemen."

Sürünerek ayağa kalktım, ayakta durmama yardım etmesi için karyolayı kullandım, göğsüm eforla kabarıyordu, başım ikiye ayrılmaya hazırdı. "Bana yine vuracak mısın baba?"

Gözleri yarıklar halinde kısıldı, eli kılıcının kabzasındaydı. "Doğum Bağınızla ilgili neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Sen de oradaydın. Kaldırıldığını gördün. Değiştirildiğini gördün. Aylardır bana işkence ettiğini gördün."

"Evet. Ve seni lanetinden koruyor. Vahiy Töreni'ne katıldığında seni korumak için planlar yapmadığımı mı sanıyorsun? Artık sadece haftalar kaldı. Hayatın tehlikede ve seni güvende tutmak bana bağlı. Seni hayatta tutmak, ne kadar nankör olsan da."

"Bu gryphon boku. Bunu kendini korumak için yapıyorsun," diye hırladım. "Benim için düşündüğünden daha değerlisin."

İster inanın ister inanmayın, Leydi Lyriana benim için sizi kontrol altında tutmanın bir yolundan çok daha değerli.

İlk gece de böyle demişti.

"Ben senin oğlun ve varisiyim. Bunun ötesinde nasıl değerli olabilirim? Bu ne anlama geliyor?"

Babam onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı, başı yavaşça titriyordu. "Çok cesurlaştın Rhyan. Bu sen değilsin."

"Beni tanımıyorsun."

"Bunun mümkün olmaması gerektiğini biliyorum." "Her şey mümkün!"

Güldü. Ama sesi gergin çıkmaya başlamıştı. "Bunun doğru olduğuna inanıyorsan hayal görüyorsun. Bana böyle bir şey yapmamalıydın. Ve yapmadın çünkü 'her şey mümkündür'," dedi benimle alay ederek. "Sen bir şey yaptın."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"O zaman nasıl?" diye çıkıştı. "Yasadışı bir şey yapmadıysan babanı odanın diğer ucuna nasıl gönderdin?"

Sanki hiç yasadışı bir işe bulaşmamış gibi.

Sorusu içime işledi. Bir an için kızgınlığım geçti. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu konuda haklıydı. Karşılık verecek türden biri olsam bile, eğitim almış olsam bile, gücüme erişimim olmamalıydı. Onu bu kadar uzağa fırlatmamalıydım.

Ama Sean'ı fırlatmıştım. Geçtiğimiz haftalarda vücudum değişmiş, kaslarım büyümüşü. Yaz başlamadan önceki boyumdan daha uzundum. Ve bunun mantıklı bir açıklaması yoktu.

Koridordaki kapı tekrar açıldı ve Bowen babamın cılız büyücülerinden biriyle birlikte görüldü. Bowen hücre kapısının kilidini açtı ve büyücü içeri girdi, mavi cübbesi arkasında dalgalanırken asasını sallıyordu.

"Oğlumun Doğum Bağı'nda bir sorun var. Kontrol istiyorum.

Kurcalanıp kurcalanmadığını ya da çıkarılıp çıkarılmadığını söyleyin."

Büyücü öne çıktı, asasını başımın üzerine kaldırdı ve yavaşça aşağı indirdi. Bu hareketi etrafımda dönerek tekrar tekrar yaptı. Sonra asayı göğsüme doğru dürttü ama bana dokunmadı; asa bir tür görünmez alana çarpıp , sanki bir koruma kubbesi beni çevreliyordu. Bağlama. Çıta ona her çarptığında altın kıvılcımlar uçuşuyordu. Beni daire içine aldı, tekrar tekrar dürttü.

"Doğum Bağı sağlam," diye belirtti büyücü.

"Hayır," diye karşı babam. "Bu çok saçma. Çok güçlü davranıyor. Bir delik, bir sızıntı olmalı."

"Tamamen güvenli," dedi büyücü. "Sizi temin ederim. İki kontrol ettim. Sadece güvenli değil, şimdiye kadar yaptığım en güçlü bağlardan biri.

görülüyor. Neredeyse güçlendirilmiş gibi görünüyor. Bunu yapan büyücü çok kapsamlı bir iş çıkarmış."

"O zaman ben miyim?" Ellerime bakarak sordum.

"İndir şu lanet ellerini. Güçlü değilsin. Özel değilsin."

"O zaman kafanın arkasındaki şişliği açıkla," diye bağırdım. "Şimdi benden neden korktuğunu açıkla bana!"

"Oğlumun keyfi yerinde değil," dedi babam büyücüye, sesindeki buz gibi sakinlik tüylerimi diken diken ediyordu. "Vahiy Töreni'ne yaklaştıkça cesareti artıyor. Benim yanımdaki yerini unutuyor. Var olmayan olasılıklara inanıyor."

Kalbim hızla çarpıyordu. Böyle başka bir durumda, şimdiye kadar bana vurmuş, beni bayıltmış, çaresizce yere sermiş olurdu. Elinde bir kırbaç, bir bıçak ya da bir yumruk olurdu.

Ama bana yaklaşmıyordu. Benden gerçekten korkuyordu.

Çünkü ben güce sahiptim. Çünkü orada içimde bir şey vardı. Korktuğu bir şey. Kontrol etmek için çaresiz olduğu bir şey.

"Seninle dövüşebileceğimden korkuyorsun," dedim. "Kaybedeceğinden ."

"Devam et o zaman. Bunun doğru olduğunu düşünüyorsan, dövüş benimle." Büyücüye döndü. "Bizi yalnız bırak. Soturion'la birlikte hücrenin dışında bekleyin."

Büyücü emredileni yaptı ve beni Arkasva'mla parmaklıkların arkasında yalnız bıraktı.

"Peki o zaman," dedi babam. "Hadi bakalım. Yapalım şu işi. Babana ne kadar güçlü olduğunu göster."

Kolumu savurarak ileri atıldım. Yumruğu son saniyede fırladı ve ciğerlerimdeki rüzgârı yumrukladı. Hırıldadım, sırtüstü düştüm, zar zor nefes alabiliyordum, nefes nefese kalırken öksürüyor ve kan tükürüyordum. Her yerim ağrıyor ve sızlıyordu.

"Görüyorsun ya. Benden daha güçlü değilsin."

Hâlâ hırıltılıydım ama yuvarlandım, morarmış dizlerimin üzerinde yükseldim ve alnımdan aşağı ter dökülürken boğazımdaki safrayı yuttum. "O zaman sana nasıl yumruk attım?" diye sordum.

"Şans eseri. Bir daha tekrarlanmayacak."

"Bu tesadüf değildi. O bendim! Ve bağlarım çözüldüğü an, bunu tekrar yapacağım."

Bana saldırmasını, vurmasını, kırbaçlamasını, bıçağını çekmesini bekledim. O hiçbir şey yapmadı. Ve giderek daha fazla emin oluyordum ki

Kullanmayı hiç bilmiyordum. Benden korkuyordu. Gücümden korkuyordu. Ve başka bir şeyden. Henüz anlam veremediğim bir şey.

Büyücüye tekrar içeri girmesini işaret etti. "Oğlum kendini unuttu, Glemaria hiyerarşisindeki yerini unuttu. Sanırım bir hatırlatıcıya ihtiyacı var. Onu ikinci kez bağlayın."

"Ne? Hayır!" Ayağa fırlayarak bağırdım. Vücudum çoktan titremeye başlamıştı, derim sanki taşan ilk bağı hissediyormuş gibi yanıyor ve kaşınıyordu.

"Bunu görünür yap. Siyah ipler. Her zaman görebileceğinden emin olun."

"Baba! Hayır! Hayır! Yapma!" İlki yeterince işkenceydi. Dayanamadım ikincisi.

"İşin bittiğinde, Ka Shavo'nun burada kullandığı büyü'nün aynısını ödünç alacaksın. Parasını çoktan ödedim. İpleri onunki hariç tüm gözlerden gizlemeye yetecek kadar," diye gülümsedi, "ve benimkileri de."

Hasta olacaktım. "Baba, lütfen! Bu çok saçma! Ben zaten bağılıyım. Zaten her zaman hissedebiliyorum! Zar zor uyuyabiliyorum. Delireceğim."

"Arkasva'na itaatsizlik etmeden önce bunu düşünmeliydin. Imperator'unuz. Babanız."

"Lütfen! Bunu bana yapmayın. Yapma bunu!"

Ama beni dinlemeden, yalvarışlarımı duymadan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Bowen, kendine geldiğinde onu odasına geri götür."

"Baba! Ekselansları! Yapmayın! Yapmayın!" İnledim. "Bağlandım! Sana dokunamam! Dokunmayacağım!"

Doğum Bağının değiştirilmesinden dolayı yarı deli bir haldeydim. Altında güç yanarken derim kaşınıyor, kurtulmaya çalışıyor, bir zamanlar özgürlüğü tanıdıktan sonra serbest kalmak için çaresiz kalıyordum. Ve bu his her geçen gün daha da güçleniyordu. Geçtiğimiz haftalar işkence gibiydi.

Her zaman görebileceğim, asla unutamayacağım bir cilt daha eklersem, Vahiy Töreni sırasında Lethea'dan daha uzakta olacaktım. Önümde sadece haftalar olması önemli değildi.

Nefes alamadım. Bunu yapmasına izin veremezdim.

Bir pencere vardı. Bowen hücrenin dışındaydı. Saldırabilirdim. Büyücüyu alt edebilirdim. Sıska biriydi, savaşçı değildi, soturion değildi. Sean'ı fırlatmıştım. İmparatorluğun en büyük savaşçılarından biri olan babamı yumruklamıştım. Sıradaki büyücyü indirecektim.

Kollarımı sallayarak ona doğru koştum. Ve bunu hissedebiliyordum. Gücü, içimde yanan ateşi. Ama büyücnün bir savaşçı olmasına gerek yoktu. Onun bir gücü vardı.

Stave.

Mavi kıvılcımlar fişkırdı ve saniyeler içinde sırtüstü yattım, tüm vücudum acıyla titriyordu.

Büyücü ileriye doğru adım atarken sandaletleri yerde yankılandı.

Gözlerimi açtım, kasmaya ya da bayılmaya hazırdım. Sadece başımı sallayacak, "Yapma" diye fısıldayacak kadar gücüm vardı.

Ama o yaptı.

Çıtanın ucundan siyah ipler sardı ve ayaklarımın etrafına dolandı. Yılanlar gibi bacaklarımın üzerinde yükseldiler, kalçalarım ve karnım boyunca dönerek sıkılaştılar ve neredeyse tenimin her santimini sardılar.

Vücudum titrerken panik her yerimi uyuşturdu ve sonra dünyam karardı.

Uyandığımda Cresthaven'a geri dönmüştüm, üzerimde yeni bir siyah tunik vardı ve göğsümde gümüş bir gryphon süslüydü. Vücudum yıkanmış, cildim temizlenmiş gibi hissediyordum. Çırılçıplak. Ama kollarıma ve bacaklarıma baktığımda, işte oradaydı. Bağlar. İpler. Kapana kısıldığımı hatırlatıyordu. Zayıf olduğumu. Gücsüz. Aşağılanmış.

Ayağa kalktım. Bowen yatağımın ucunda nöbet tutuyordu. "Özür dilerim, majesteleri."

"Özürlerini siktir edebilirsin Bowen. Eğer gerçekten çok üzgünsen, bana bunu söyle. Gerçeği söyle. Bana söylemediği şey ne? Buraya neden geldik?"

"Size söyledi. Eve değerli bir şey getirmek istiyordu." "Bir şey mi? Ya da birini?" Hırladım.

"Cevabı biliyorsun."

"Ve sen beni uyaramadın! Biliyordun! Nasıl hissettiğimi biliyordun. Belki bedenimi koruyamazsın ama en azından *beni* koruyabilirdin! Hislerimin önemli olmasını sağlayabilirdin! Bütün yazı ondan uzak durarak geçirdim, sahip olabileceğimiz azıcık zamanı da boşu boşuna harcadım!"

"Seni koruyordum," diye yalvardı. "Çünkü gördüm. Ve planı biliyordum. Ve düşündüm ki... bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Bu seni ileride acı çekmekten kurtarabilirdi."

"Ama olmayacak. Çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim!" Botlarımı tuttum, bacaklarım ağrıyordu ve iplere karşı zorlanıyordu. Onları ayaklarımın üzerine çekerken kollarımı bile yorgun ve ağır hissediyordum.

bağlar. Babamın yaptıklarını hatırlayınca. Bir plan oluşmaya başlamıştı.
"Oturma Odası'nda, değil mi? Kına yakıyor."

Bowen cevap vermedi. İhtiyacım olan tek onay buydu. "Peki sen ne yapacaksın?" Bowen sordu.

"Onu elimdeki tek kozla tehdit et. Benimle."

", " diye başladı ama ben çoktan onu geçip kapıma doğru ilerliyordum.

"Kenara çekilin. Hemen. Ve takip etme."

Koridorlarda fırtına gibi estim, doğruca Oturma Odası'na yöneldim, tenime değen iplerin hissi her adımda beni ağırlaştırıyordu. Ama bu beni sadece daha kararlı hale getirdi.

Merdivenlerden inip Büyük Salon'a girdim. Ateşten saçlar, Batavia kırmızısı, odanın sütunlarının ortasında parıldıyordu. Bir tanrıçanın yüzü ve vücudu. Lyriana'nın.

Kalbim durdu, tüm bedenim durma noktasına geldi. Kollarında bir yığın parşömenle yerde yürüyordu. Sanki Büyük Kütüphane'den yeni dönmüş gibiydi. Bir aylık okumayı taşıyor gibi görünüyordu.

"Rhyan," dedi, beni görünce durdu. Sesi parlak ve umut doluydu. Güzelmiş. Tanrım, adımı söylemesine bayıldım.

Son basamaktan aşağı indim, pencerelerden gelen gökkuşağı ışıkları üzerimizde parlarken botlarım mermer zemine çarptı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kahretsin, onu istiyordum. Onu öpmek. Ona sarılmayı. Hangi parşömenlere sahip olduğunu ve tekrar yanında okuyup okuyamayacağımı sormak. Öğleden sonrayı kütüphanesindeki kanepede geçirip sadece onu okurken izlemek için neler vermezdim. Ve bir süre sonra, elimi boynunun arkasına kaydırmak, parmaklarımı yumuşak saçlarına dolamak, o mükemmel dudaklarını kendime çekmek ve başımız dönene kadar onu öpmek, vücudunun üzerinde kayana kadar, parşömenler atılmış, yerde yuvarlanıyordu.

Cevap vermediğimi fark ettiğimde yüzünde neredeyse şaşkın bir ifadeyle ilerlemeye başladı.

Çünkü daha başlamadan çoktan bitmişti.

"Ekselansları," dedim kibarca, midem bulanıyordu. Onu ne kadar istediğim, ona ne kadar ihtiyaç duyduğum, onu tüm varlığımla arzuladığım önemli değildi, bitmişti. Bitirmek zorundaydım. Şimdi.

Bir adım daha attı ve tüm parşömen yığını kollarından patlayarak yere düştü ve altımızdaki mermer üzerinde her yöne yuvarlandı.

Hızla öne atıldım, önünde çömelip uzanabildiğim her parşömeni topladım ve her birinin üzerindeki Yüksek Lümer'i not ettim. Dudaklarıma küçük, hüznü bir gülümseme yayıldı. Daha fazlasını istediğini biliyordum, üçüncü kızdan, en küçük kız kardeşten, kenara itilmiş olandan başka bir şey olmak istiyordu. Teyzesi Arianna artık Bamarian Konseyi'nde Eğitim Üstadı'ydı.

Ama Lyr okumayı ve çalışmayı gerçekten seviyordu ve ben de onun bu yönünü seviyordum.

Donup kaldım. Onu seviyor muydum, yoksa...? Bu gerçeği hâlâ zar zor idrak edebiliyordum.

Zar zor başa çıktım. Yapmak üzere olduğum şeyi zorlukla kabul ettim.

Sertçe yutkundum, gözlerim onunkilerle buluştu. Yanakları kızarmıştı, neredeyse o dudaklarla aynı renkteydi. O yumuşak dudakları hala benimkilere karşı hissedebiliyordum, hala tadına bakabiliyordum. Ve bir an için tüm kararlılığım kayboldu. Oraya geri dönmüştüm; ağacın altında sadece ben ve o vardık, birbirimizin kollarında kaybolmuştuk, dudaklarımız birbirine dolanmış, bedenlerimiz birbirini arıyordu. O öpücük dün gece beni neredeyse tüketmişti ve şimdi biliyordum ki, anısı beni asla bırakmayacaktı.

Parşömenleri ona geri vermeye başladım, dikkatlice kollarına yerleştirdim, ikimiz de hala birlikte çömelmiştik. Kolumu gördüm, siyah ip koluma dolanmıştı. Göreceğinden endişelenerek geri çekildim ve yorum yapmasını bekledim.

Ama o fark etmedi. Onun için görünmezlerdi. Onun yerine başını kaldırdı ve bana utangaç, savunmasız bir gülümseme verdi. "Nasılsınız?"

Topuklarımin üzerinde dengede durarak omuz silktim. "İyi uyuyamadım. Ya sen?"

"İyi. Seni partide göremedim. Her şey yolunda mıydı...um....

Dün gece..." Dudağını ısırdı.

"Lyr," dedim, midem bulanıyordu. Kusmaya hazır hissediyordum. "Muhtemelen yakında babamla birlikte gideceğimi ."

Gözlerini kırptırdı. "Şimdiden mi? Ama... Birkaç hafta daha burada kalacağınızı sanıyordum. Hatta baban eve dönüş yolculuğu için özel olarak yaptırılmak üzere ikinci bir battaniye siparişi bile verdi."

İkinci bir yavru. Onun için. Kahretsın. Hayır. Hayır.

Ve ne yapmam gerektiğini daha da net bir şekilde biliyordum. Bowen'ın benden saklamaya çalıştığı sırları biliyordum. Babamın farkında olmadan neyi itiraf ettiğini biliyordum. Hepsini anlamasam bile. Bu yeterliydi. Onu kurtarmak için yapmam gerekeni yapmam için yeterliydi.

Lyr Bamaria'da kalacaktı. Kane'le evlenmeyecekti. İsteddiği kişiyle evlenecek ve Tanrılar adına, onu mutlu edecek bir hayat yaşayacaktı. Bu ona, önünde uzanan yoldan daha fazlasını veriyordu.

Parşömenleri yere bıraktı ve uzanıp koluna dokundu. Kaskatı kesildim ve vücudumu saran ipleri görerek utanç içinde yere baktım. Tuniğimin ön tarafındaki gümüş gryphon'un etrafına gerilmişlerdi.

Bunu tutan bir halat hayal edebiliyor musunuz?

Tek olduğum şey buydu. Bir iple bağlanmış bir gryphon. Ve ip kazanmıştı.

Ama aradaki fark, gryphonların normal bir iple bağlanmış olmasıydı; ben ise sihirli bir bağa hapsolmuştum. Beni yenmek için hile yapmak zorunda kalmıştı.

"Siparişi iptal edecek," dedim. "Evde acil bir işimiz var."

"Varis gerektiren bir iş mi? Ya kalsaydın?" diye sordu. "Ziyaretini uzatmak için Vahiy Töreni'nden önce hâlâ vaktin var. Bamaria'da henüz görmediğin çok şey var. Sana gösterebilirim. Hatta belki Büyük Kütüphane'deki diğer piramitlerden birini bile gezdirebilirim."

"Eminim bu çok hoş olurdu. Ama ben de eve dönmeye hazırım," dedim, sesim soğuktu. "Akşama doğru yola çıkmayı planlıyorum."

Elini kolumdan çekerken yüzü düştü. Onun kalbini kırıyordum.

Lanet olsun. Ben bir canavardım. Pisliğin tekiydim. Lanet olası bir gryphon pisliği.

Ama onunla birlikte olmakta özgür değildim. Henüz bilmese de o da özgür değildi. Bu en iyisiydi.

"Ama, dün gece sen..."

"Ekselansları, I..." Son bir dokunuş için koluna uzandım. Çenem gerildi. Elimi kolundan geçirip boynuna götürmemek, yanağını okşamamak, saçlarına dokunmamak ve onu kendime çekmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Geri çektim. Sonra parşömenleri yeniden dizdim ve kollarına yerleştirdim. "Aldın mı?" Ayağa kalktım, ondan uzaklaştım.

Başını salladı, yüz ifadesindeki bir şey kırılmıştı. Ayağa kalktı. "Evet. Teşekkür ederim."

"Parşömenlerinizin tadını çıkarın."

"Teşekkürler," dedi sesi titreyerek.

Muhtemelen onu bir daha göremeyecektim. Taleplerimi ilettiğim anda babama Bamaria'dan defolup gitmeyi teklif edecektim. Eğer kalırsak, yine fikirleri olabilirdi ve bunu riske atamazdım.

Eğer kalırsak, irademi kaybedebilirim. Onu arayabilirim. Her şeyi itiraf edebilirim.

Son bir kez bakmak için bile geri dönmeyi reddederek ondan uzaklaştım. Boş ver diyeceğimden, onu duvara iteceğimden, parşömenlerin uçmasına izin vereceğimden ve başım dönene kadar onu öpeceğimden korkuyordum. Onu tekrar inleyene kadar, göğüsleri bana bastırana kadar öpecektim ve istek, arzu ve ihtiyaçtan çılgına dönecektim.

Gözlerimi kapattım. Ellerim titriyordu. Bu kadar yeter.

Babamı tam da beklediğim yerde buldum. Oturma Odası'nda Arkasva Batavia'nın önünde duruyordu.

"Seninle konuşmam gerek. Yalnız olarak. Şimdi," dedim.

Arkasva Batavia patlamam karşısında afallamış görünüyordu ama küçük bir kıkırdama sesi çıkardı. "Ben sizi yalnız bırakayım."

"Buna gerek yok, majesteleri," diye hırladı babam. "Rhyan, şimdi zamanı değil."

Ama Arkasva Batavia bana sadece hoşgörüyü gülümsedi. "Sorun değil. Zaten bu görüşmelere biraz ara vermem gerekiyor. Bu kesinti için de fazla endişelenme. Benim üç kızım var. Aslında dört. Anlıyorum. Bunu şimdi halletmek daha iyi, eminim. Bir saat sonra tekrar toplanmaya ne dersin?"

"Evet," dedi babam, eli kılıcının kabzasında, yüz ifadesi öldürücüydü. Kapı kapandığı ve yalnız kaldığımız anda, "Bunun senin için iyi biteceğini mi sandın?" diye hırladı.

"Gidiyoruz," diye duyurdum. "Hemen şimdi. Bu toplantıyı iptal edin. Eşyalarınızı toplayın. Adamlarınıza emir verin. Çöpü hazırlayın. *Ekselansları*."

"Bu sabah kafanı mı çarptın?"

"Hiç olmadığım kadar net düşünüyorum."

"O zaman bunu senin üzerinde kullanmadan önce odana geri dön." Parmakları kabzaya dokundu, siyah deri pırıl pırıl parlıyordu.

"Beni kesebilirsin. Umurumda değil. Ama şartlarımı kabul edene kadar gitmiyorum. Toparlanıyoruz. Bugün gidiyoruz, sadece biz. Ve Kane için hangi sözleşmeyi yaptıysan, şu anda hangi pazarlığı yapıyorsan, onu geri al. Yırtıp atacaksın."

"Bu sabahki ders senin için yeterli olmadı mı?" Parmaklarını kılıcın

kabzasına doladı, kılıcı kaldırırken çıkan çelik kayma sesi kılıcın parlaklığını biraz olsun ortaya çıkardı. "Şu iplerin altındaki kesikleri görmek ister misin?"

"Devam et," dedim. "Beni dövebilirsin. Beni kesebilirsin. Yine de gideceksin dinleyip dediklerimi yapacaksın. Lyriana Glemaria'ya gelmiyor. Arkturion Kane ile evlenmeyecek. Sizi buraya hangi plan getirdiyse, başarısız oldunuz. Her şey bitti ve eve elimiz boş dönüyoruz."

"Bağlamanın aklını başına getireceğini düşünmüştüm. O ipleri sıkılaştırabilirim. Onları ısıtabilirim ya da dondurabilirim. Ve Tanrılar adına Rhyan, sanırım bunu yapacağım. Ama şimdi yapacakların ne kadar sıcak olacağını belirleyecek. Ne kadar soğuk."

"Taleplerimi karşılayacaksın," dedim. Artık onun akıl oyunlarını oynamıyordum. "Bunu yapacaksın çünkü bugün elini gösterdin. Benden korkuyorsun. Senden daha güçlü olduğumu biliyorsun."

"Daha güçlü mü? Seni bayılttım."

"Ondan önce de seni hücrenin öbür ucuna fırlattım! Senin Glemaria'daki, kuzeydeki en büyük savaşçı olman gerekiyordu. Ve ben bağlıyım, bunu açıkla."

"Bir yumrukla savaşçı olunmaz." Burun delikleri alevlendi.

"Beni, gücümü, kuvvetimi kontrol altına almak için üzerime iki bağ koymanız gerekiyordu."

"Bu anlamsız. Büyücü hatalıydı. Yeniden bağlama büyüsü hatalıydı. Ve ben hiçbir şey göstermedim. Arkasva'ya, İmparator'a emir veremezsin. Şu anda oynadığın şey vatana ihanet. Vatana ihanetin cezasının ne olduğunu biliyor musun?"

"Ölüm," dedim sakince.

"Kesinlikle."

Ona doğru yürüdüm, kollarım ve bacaklarım bağlardan dolayı ağırlaşmıştı, karnım dönüyordu. Bir engerek yılanı gibi saldırdım ve kılıcının kabzasını elinden kaptım. Kılıcı sonuna kadar çekip önünde salladım ve Oturma Odası'nın çatırdayan meşaleleri altında çeliğin parıltısını izledim. "Görünüşe göre onu tekrar bilememe ihtiyacın var." Kılıcı avucumun içine aldım, kabzası babama dönüktü, ucu ise karnıma nişan almıştı. "Hadi o zaman. Al şunu. Öldür beni."

Kılıç saniyeler içinde elindeydi. Ve sonra tekrar kınına girdi. Bana doğru gelen, çenemi kıran onun yumruğuydu.

Tökezledim ama doğruldum. Beni öldürmeyecekti. Çünkü onun için değerliydim. Lyriana'nın onun için değerli olduğu gibi. Ve ikimizi de kontrol edemeyecekti.

"Olacak olan şu," dedim kan tükürerek. "Lyriana üzerindeki tasarımımdan vazgeçeceksin ve biz de eve gideceğiz. Ve ben de senin itaatkâr oğlun olarak kalacağım. Eğer bunu yapmazsan, doğruca İmparator Kormac'ın karargâhına giderim ya da Lord Tristan Grey'in evine gelirim. İkisi de Ve onlara doğum günümde ne yaptığını aynen anlatacağım. Ka

Gri vorakh avlıyor, bunu biliyor muydun? Ve Tristan'ı kendime düşman edindim. Beni içeri alıp İmparator'a rapor etmekten mutluluk duyacaktır. Peki ya Imperator Kormac? İmparatorluk'ta kendisine denk güçte olduğunu iddia edebilecek tek adama karşı üstünlük sağlamaktan hoşlanmayacağını bir an bile düşündünüz mü? Küçük ittifakınızın onun sizi yenme şansına dayanabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Artık Lethea'dan daha uzakta olduğunu biliyorum. Bunu yaparsan, birine vorakh olduğunu söylersen ölürsün. Seni öldürürler."

"Sence umurumda mı? Çünkü Ka Azria'ya ne olduğunu biliyorum. Beni öldürürlerse, seni de öldürürler. Imperator Kormac ve İmparator buna bayılır. Ama senin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Beni öylece öldürmezler," dedi, sesi alçaktı. "Anneni ölüme mahkum ederdin. Onu tehdit edersin. Vorakh'ını gizli tutmak onu da korur. Sen o kadar canavar mısın?"

Omuz silktim. "Peki sen değil misin? Onu her gün tehdit ediyorsun. Belki ölüm daha nazik olurdu. Belki en azından ölüm onu senden kurtarır."

"Kolunu ver bana, şu anda kan yemini ediyorsun."

Başımı salladım. "Kan yeminlerinin tuhaf yanı, onları bozabilirsin. Devam et." Kolumu uzattım. "Bir tane de benim üzerime koy. Sonu aynı. Söyleyeceğim. Ya bugün, ya yarın, ya da bir ay sonra. Ne zaman yapabilirsem. Ve ben ölmüş olacağım. Ve İmparator'un soturisi senin adımlarında olacak."

Babam kıpkırmızı olmuştu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bu kadar kızgın, bu kadar şaşkın. Hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti. Daha köşeye sıkışmış.

Ama sonunda biliyordum, onu yakalamıştım. Kazanmıştım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin. Unutmayacağım. Borcun ödeneceği bir gün gelecek. Bu suçun cezası senin katlanamayacağın kadar büyük olduğunda. Ve ben sana bunu hatırlatacağım. Acı istediğin günü. Ceza için. Güçlü olduğuna inanarak kendini kandırma. Sen zayıfsın. Küçük, çocukça tehditlere başvurmalısın. Nankör, aptal oğlumu ve varisimi hayatta tutmak için kabul ediyorum. Sözleşme geçersizdir. Ama sen benden daha güçlü değilsin. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum," dedim. "Ve sana söz veriyorum, gücümün açığa çıkacağı ve bağlarımın kırılacağı bir gün gelecek."

"Çok büyük bir hata yaptınız. Bu kız İmparatorluk'taki herkesin sahip olduğundan çok daha fazla güç ve yıkımı serbest bırakma potansiyeline sahip. Onu kontrol etmediğimiz güne pişman olacaksınız."

Kalbim çarpıyor, ağzım kuruyordu.

Yalan söylüyordu. Söylüyor olmalıydı. Bunu nasıl bilebilirdi? Vahiy Töreni'ne üç yıl kalmıştı. Üçüncü sıradaydı.

Ama Afeya da onun peşindeydi....

"Kurallarını bilmediğiniz bir arenada oynuyorsunuz. Bu zaferin sadece küçük bir savaş olduğu bir yerde. Savaşı kazanmadın. Asla yeterince güçlü olamayacaksın."

"Bugün olmaz," dedim ve arkamı döndüm. Sırtımı babama döndüm. "Bana zaman ver."

Odama varana kadar NEFESİMİ TUTTUM, ellerim korkulukları kavrayarak balkona çıkana kadar sert adımlarla yürüdüm.

Ve sonra, ancak o zaman hıçkıra hıçkıra ağladım. Her şey beni yakaladı - stres, bütün yaz taşıdığım yükün ağırlığı, başardığımı bilmenin rahatlığı ve keder - vazgeçtiğim şeyin kederi.

Kalbim aynı anda hem kırılıyor hem de canlanıyordu. Lyriana Batavia'ya aşık olduğumu, onu tüm ruhum ve kalbimle sevdiğimi biliyordum. Ve onu unutmam gerekiyordu.

"Ekselansları," diye seslendi Bowen, sesi emin değildi. Beni duyduğunu biliyordum. Çılgınlıklarımı duyduğunu biliyordum. Ve umursayacak kadar içimde yoktu.

Ama gözlerimi sildim, yutkundum ve Jules'un kapıdan geçip balkona çıktığını görmek için döndüğümde kendimi toparlamaya çalıştım.

"Seni gryphon pisliği!" Elini kaldırdı, yüzü bir dişi aslanınki gibi sert ve öfkeliydi, bana doğru koşuyordu. "Senin yüzünden ağlıyor! Bu ne lan, Rhyan!"

Ama sonra ifadesi yumuşadı, eli düştü, gözleri çenemdeki kesiği gördü, çoktan şişmişti.

"Öyle mi?" Kalbim kırılarak sordum. Kendi taze gözyaşlarımı düşmeden önce kırıştırdım ve yanağımın içini ısırdım. "Devam et, Jules. Planladığın tokadı hak ettiğime eminim. Ama seni daha iyi hissettirecekse, bu sabah zaten ağzıma sıçtılar. Ve dün gece."

Gözleri benimkileri aradı, sonra kollarımda ve bacaklarımda gezindi. İpleri göremiyordu ama sezgileri kuvvetliydi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Gözleri benimkileri aradı, hazır olduğumdan daha fazla endişeyle. "Sana ne yaptılar?"

Elimi salladım. "Sorun değil. Ödemeye değer bir bedeldi." Nefesimi sertçe verdim. "O artık güvende. Her şey bitti."

"Ne?" Jules sordu. "Rhyan, oluyor? Ne yaptın sen?" "Yapmak zorunda olduğum şeyi."

"Ve buna onun kalbini kırmak da dahil mi?"

"Sanırım...." Yutkundum. "Sanırım ben de benimkini kırdım." Güldüm, sesi neşesizdi. "Buna değdi. O güvende."

"Auriel'in belası. Seni tokatlamaya çok hazırdım. Bu onun ilk öpücüğüydü, pislik. Ve sen gerçekten...." İnledi. "Şu anda sana kızamıyorum bile. Gerçekten kalbin kırılmış gibi görünüyorsun."

Hayatınızın aşkını bulduktan sonra onunla tanıştığınız gün kalbinizin buruşması gibi.

Bunlar buraya gelirken Afeya'yla bir anlaşma yapma konusundaki aptalca düşüncelerimdi. Bir anlaşma bile yapmamıştım. Biriyle konuşmamıştım bile. Teknik olarak değil. Sadece bir tane görmüştüm. İki tane. Ve hala o kadere sahibim. Bir dans, bir öpücük, kalbimin açılıp canlanması ve ertesi gün kırılması. Bu da bana onu uyarmam gerektiğini hatırlattı.

"Jules, Afeya Bamaría'da dolaşıyor. Lyr'i izliyor, onun hakkında konuşuyor. Bu yüzden dün gece onunla dans ettim. Ben istemedim..." Dudağımı ısırdım. "Aramızda başka şeyler olmasını istememiştim. Onu incitmek istememiştim. Ama yaklaşıyorlardı. Ben de müdahale ettim."

Jules'un nefesi kesildi. "Ne?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, tüyleri diken diken oldu. "Afeya..." Sözlerimi işlerken elleri kollarında aşağı yukarı hareket etti. "Teşekkür . Rhyan, bunu yaptığın için teşekkür ederim. Ben... Ben hiçbir şey görmedim. Onları etrafta hiç görmedim. Ama korumasına haber vereceğim."

"Güzel." Tırabzanı kavradım ve kıyıya vuran dalgalara baktım. Gerçekten çok güzeldi. Ve huzur vericiydi. "Jules? Daha önce Lyr'in ekstra güçlü olduğuna dair bir şey duymadın, değil mi? Ya da onda özel bir şeyler olduğuna dair bir şeyler duymadın, büyülü bir şeyler yani?"

Jules omuz silkti, yanıma doğru kaydı. "Ka Batavia'nın tüm soyunun olduğu gibi. Yani, politik olarak... elbette. Ama hayır. Büyülü bir şey değil. Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece spekülasyon." Jules'a döndüm. "Benim için ona fazladan göz kulak ol."

"Hep öyle yaparım."

"Teşekkür ederim,"

dedim.

Sonunda "Yani gidiyor musun?" diye sormadan önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Bu gece."

Hüzünle gülümsedi. "Nasıl eğleneceğin konusunda daha fazla derse ihtiyacın olmasına rağmen, sanırım seni özleyeceğim. Onun kadar değil ama..."

"Sen iyi bir arkadaş oldun, Jules. Seni biraz özlemiş bile olabilirim."

"Bu yoğun duygu gösterisi için teşekkürler. Sen de iyi bir arkadaş oldun. Sandığından çok daha fazla. Vahiy Töreninde iyi şanslar."

Güldüm. "Teşekkürler. İhtiyacım olacak. Seneye de." "Neden etkinliğe biraz daha yakinken bana iyi şanslar dilemiyorsun?"

Başımı salladım. "Yollarımızın bir daha kesişeceğini sanmıyorum."

"Asla bilemezsin." Göz kırptı. "Her şey mümkün."

Tekrar nefes verdim, nefesim titriyordu. Bu benim buraya gelmem anlamına geliyordu. Lyr'i görmek. Buna izin verecek herhangi bir koşul hayal edemiyordum. Ama haklı olduğunu umuyordum.

"Hey, Rhyan? İnanılmaz derecede anlayışlı olduğumu, yalancıları tespit etmekte, sır saklamakta ve sevimli olmakta ne kadar iyi olduğumu ve Bamaria'nın yaşayan, nefes alan sevgilisi olduğumu biliyor musun?"

"Nitelikler listenizin ucu bucağı yok," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ben de umutsuz bir romantiğim. Ve ikinizi destekliyorum."

Yutkundum, gözlerim yanıyordu, ona sıkıca sarıldım, bana sarıldığı için minnettarım. Imperator Kormac'ın gölgesinde kalmadan bu saf anı yaşayabildiğimiz için minnettardım.

"Tanrım," diye inledi geri çekilirken. "Lyr seni unutana kadar senden nefret ediyormuş gibi davranmamı çok zorlaştıracaksın."

"Benden nefret et," dedim. "Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yap. Daha iyi hissetmesini sağla. Ve onu güvende tut."

"Söz veriyorum. Kendinize iyi bakın,

Majesteleri." "Siz de leydim."

Tekrar gülümsedi. "Tamam, pislik. Sonra görüşürüz."

GECE KARANLIĞINDA, yıldızlı gökyüzünde karanlık bir silüet olan Cresthaven'ın dış hatlarının, babamın perdeleri açık bıraktığı kısa bir an boyunca uzaklarda kayboluşunu izledim. Mavi ışıklar parlıyordu.

hızla geçti. Ve sonra tekrar kapana kısıldım, haftalarca onunla baş başa çöp kutusuna geri döndüm, şimdi tüm vücudumu saran iplerle.

Ama bir şeyin farkına varmıştım. Evet, babam bir caniydi. Zalim bir canavardı. Ve hala önemli olan her konuda benden daha güçlüydü. Hâlâ onun kontrolü altında bir tutsaktım. Ama karşı koydum. Sahip olabileceğime asla inanmadığım bir güç bulmuştum.

Zırhında bir çatlak bulmuştum. Lyr bunu yapmama yardım etmişti, asla bilmeyecek olsa bile.

Kendini bir parşömene kaptırmıştı, bir kez olsun bana o kadar kızgındı ki benimle konuşamıyor, yüzüme bakamıyordu. Evde daha yüksek bir bedel öderdim. O kadarını biliyordum. Ama buna değerdı. Hiç pişmanlık duymadım.

Elime baktım. Avucumda küçük bir kesik vardı. Bunu kendim yapmıştım. Kan yemini değil. Ama kişisel bir söz. Lyr'i kurtarmanın bir yolunu bulmuştum, en azından onu babamdan kurtarmıştım. Aynı şeyi annem için de yapacaktım. Onu Glemaria'dan çıkaracaktım. Onu babamdan uzaklaştıracaktım.

Ya da denerken öl.

Kemerimdeki keseye uzandım ve yaraya yeni bir güneş yaprağı sürmem gerektiğini fark ettim. Ama iyileştirilmiş macun yerine tek bir altın yaprak çıkardım. Toparlanmayı bitirdikten sonra, annemi kurtarmaya yemin ettikten sonra, tarlaya döndüm ve tam olarak olayın olduğu güneş ağacını buldum. Öpüştüğümüz, kalbimin dövuüldüğü yeri. Ruhumun canlandığı yeri.

Yaprağı kavradım, solgun kollarımdaki siyah iplere ve sözümün kırmızı kesimine karşı parlayan saf altının kontrastına baktım.

Kendime yemin ettim, tam o anda, daha da güçlü olduğum ve savaşacağım bir gün gelecekti. Ve o gün, kazanacaktım. Bu ipi parçalara ayıracaktım. Parçalara ayıracaktım.

Sonra, kim bilir? Belki de Lyriana ile olan kaderim taşa yazılmamıştı. Belki Sean Amca ve Jules haklıydı. Her şey mümkündü.

Belki de yolculuğumuz bitmemişti, belki de bu sadece bir tohumdu, hala büyüyordu, bir güneş ağacı olma yolundaydı.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN LEYDİSİ

BOĞULMUŞ İMPARATORLUK SERİSİ'nde Hikaye Devam Ediyor, #3

14 Şubat 2023

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN OĞLU

**Rhyan'ın Hikayesi BOĞULMUŞ İMPARATORLUK SERİSİ
1.5'te Devam Ediyor**

Yaz 2023

LUMERIA İMPARATORLUĞU

Lumerian İmparatorluğu altında birleşmiş on iki ülke vardır. Lumeria Nutavia'nın 12 Yönetici Kavimi.

Her ülke bir Arkasva, yani hüküm süren Ka'nın Yüce Lordu veya Leydisi tarafından yönetilir.

On iki ülkenin tamamı İmparator'un yönetimine ve yasalarına boyun eğer. Her Arkasva aynı zamanda İmparatorluğun Kuzey veya Güney yarımkürelerindeki her ülke üzerinde yargı yetkisine sahip bir Arkasva olan bir İmparator'a hesap verir.

İmparator'un yönetimine ek olarak, her ülkeden bir tane olmak üzere on iki senatör (iktidardaki Ka'nın üyesi olmayabilir) Senato'nun on iki sandalyesini doldurur. İmparator ve İmparator rolleri ömür boyu süren atamalardır. Aile üyelerine devredilemezler. İmparatorlar ve İmparatorlar iktidardaki Kavim tarafından seçilmelidir. Kavim, bir önceki İmparator veya İmparatorumuz kendi Ka'larına mensupsa, her iki rol için de aday gösteremez.

İmparatorlar Ka'larıyla bağlarını koruyabilir ve ülkelerinde hüküm sürebilirler. Bir İmparator meshedildikten sonra Ka'sını kaybeder ve tüm Lümerliler için bir baba veya anne gibi olmalıdır.

Ampirik

Komuta Zinciri

İmparator Theotis, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu

İmparator, başkenti Numeria'dan tüm İmparatorluğu yönetir. İmparator, Senato'nun ve İmparatorluk altında birleşmiş on iki ülkenin işleyişini denetler.

Devon Hart, Kuzey İmparatoru

Kuzey İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp, Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Onun yönetimi, şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri içerir:

Glemaria, Ka Hart

Payunmar, Ka Valyan

Hartavia, Ka Taria

Ereztia, Ka Sephiron

Aravia, Ka Lumerin

Sindhuvine, Ka Kether

Avery Kormac, Güney İmparatoru

Güney İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait kalan beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Görevdeki İmparator aynı zamanda İmparatorun yeğenidir. Onun yönetimi şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri kapsamaktadır:

Bamaria, Ka Batavia

Korteria, Ka Kormac

Elyria, Ka Elys (daha önce Ka Azria)

Damara, Ka Daquataine

Lethea, Ka Maras

Cretanya, Ka Zarine

Ölümsüz Afeyan Mahkemeleri*

Güneş Sarayı: Kral RaKanam tarafından yönetilen El

Zandria Ay Mahkemesi: Kraliçe Ma'Nia tarafından

yönetilen Khemet Yıldız Sarayı: Gece Toprakları,

Kraliçe Ishtara tarafından yönetilir

**Afeyan Mahkemeleri Lümer İmparatorluğu'nun bir parçası olarak görülmez ve İmparator'a boyun eğmez, ancak tarih, önceki antlaşmalar ve ticaret anlaşmaları mahkemeleri barış içinde ve birlikte çalışmaya devam ettirmiştir. Lumeria Matavia kıtasında yaşamı paylaşan tek iki gruptur.*

BAMARIAN KONSEYİ

Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin her birinde, yönetim ve karar alma süreçlerinde Arkasva'ya yardımcı olmak üzere soylulardan oluşan 12 üyeli bir konsey bulunur.

Bamarian Konseyi aşağıdakileri içerir:

Rol, İsim

Arkasva, Harren Batavia

Atın Efendisi, Eathan Ezara Arkturion,

Aemon Melvik

Turion, Dairen Melvik Arkmage,

Kolaya Bilgin

Eğitim Ustası, Arianna Batavia

Casusların Ustası, Sila Shavo

Finans Yüksek Lisansı, Romula

Grey Hukuk Yüksek Lisansı,

Kiera Ezara Naturion, Dagana

Bursiyeri Senatör, Janvi Elys

Barış Ustası, Brenna Corra

UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ

Arkasva (Ark-kas-va): Ülkenin hükümdarı, kelimenin tam anlamıyla "en yüksek ruhun iradesi" olarak tercüme edilir.

Arkasvim (Ark-kas-veem): Arkasva'nın çoğulu

Arkturion (Ark-tor-ree-an): Ülkenin savaş lordu, soturi/ordularının generali.

Imperator: Minyatür bir İmparator. İmparatorluğun her zaman biri Kuzey Yarımküre, diğeri Güney Yarımküre için olmak üzere iki İmparatoru vardır. İmparator aynı zamanda ülkelerinin Arkasva'sıdır, kendi yarımküreleri üzerinde yetki sahibidirler ama aynı zamanda her Arkasva ile İmparator arasında bir ses ve doğrudan elçi görevi görürler.

İmparator: Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin hükümdarı. İmparator, iktidardaki arkasvim tarafından seçilir. Ömür boyu görev yaparlar. Bir İmparator veya İmparatoriçe öldüğünde, Kavim yeni bir hükümdar seçmelidir. İmparator meshedildiğinde Ka'sından feragat etmelidir ama hiçbir Ka üst üste iki kez İmparator/İmparatoriçe doğuramaz.

Veliaht: Arkasva'nın en büyük çocuğuna veya varisine verilen unvan. İktidar Koltuğunun sıradaki sahibi veya Koltuktan İlk Gelen.

Soturion: Asker, sihirle güçlendirilmiş savaşçı. Bedenleri aracılığıyla büyü dönüşümü yapabilen bir Lumerian. Asil olmayanlar için bir hitap şekli olarak kullanılabilir.

Turion: Komutan, soturi lejyonlarına liderlik edebilir, Arkturion'larına hesap vermelidir.

Büyücü: aracılığıyla sihir dönüştüren bir Lumerian. Büyülerini odaklamak için bir çita kullanılır. Kişi ne kadar çok odaklanırsa, o kadar az stave'e ihtiyaç duyar, ancak ne kadar çok büyü kullanabilirse, stave'in o kadar büyük olması gerekebilir. Ark büyücüleri (yüksek büyücüler) kendileri kadar uzun çitalara sahip olma eğilimindedir.

Acemi: Meshedilmiş bir büyücü veya soturion olmak için eğitimlerinin başında olan bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim.

Çırak: Eğitiminin ilk üç yılını tamamlamış bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim. Bir çırak olarak zamanları kendi çalışmaları ve bağlı oldukları acemiye öğretmek arasında bölünür. Bu, Kashonim'in gücünü güçlendirmek için yapılır ve

Bamarian felsefesine göre bir konuyu öğretmek, o konuyu öğrenmenin ve o konuda uzmanlaşmanın en iyi yoludur.

Hanımefendi: Bir kadın veya kadın olarak tanımlanan soylu bir üye için resmi hitap.

Lord: Bir erkeğe veya soyluların erkek kimliği taşıyan üyelerine yönelik resmi hitap.

Ekselansları: Yönetici Ka'nın herhangi bir üyesi için resmi hitap şekli. Arkasva da dahil olmak üzere, İktidar Koltuğu'na sırası gelen herkese bu şekilde hitap edilmelidir. Bir soyluya "zat-ı aliniz" diye hitap edilebilmesi için Makam'da sırası olması gerekir.

Ekselansları: Sadece imparator olarak görev yapan Lümerya soylularına resmi hitap olarak ayrılmıştır. Bu hitap şekli Afeyan Yıldız Mahkemesi tarafından da benimsenmiştir.

Majesteleri: Sadece İmparator veya İmparatoriçe için kullanılır. Daha önce Lumeria Matavia'nın kral ve kraliçeleri için kullanılıyordu. Bu aynı zamanda Afeyan Güneş ve Ay Saraylarının Kral ve Kraliçelerine de uygulanabilir.

SÖZLÜK

İsimler:

Lyriana Batavia (Leer-ree-ana Ba-tah-via): Bamaria'daki iktidar koltuğunun üçüncü sıradaki sahibi

Morgana Batavia (Mor-ga-na Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ikinci sıradaki sahibi

Meera Batavia (Mee-ra Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ilk sıradaki varisi (Varis Görünür)

Naria Batavia (Nar-ria Ba-tah-via): Arkasva'nın yeğeni, Koltuk için sıralı değil

Arianna Batavia (Ar-ree-ana Ba-tah-via): Arkasva'nın baldızı, daha önce Koltuk için üçüncü sırada, Bamaria Konseyi'nde Eğitim Üstadı

Aemon Melvik (Ae-mon Mel-vik): Bamaria Savaş Lordu, Bamaria Konseyi'nde Arkturion

Rhyan Hart (Ry-an Hart): Forsworn ve Glemaria 'dan sürgün . Daha önce İktidar Koltuğu için ilk sıradaydı (Varis Görünür)

Haleika Grey (Hal-eye-ka Gray): Tristan'ın kuzeni ve Lyr'in Soturion Akademisi'nde sahip olduğu birkaç arkadaş ve müttefikten biri

Auriel (Or-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Asıl Muhafızı, Dünya'ya getirmek için ışığı çaldı ve Boğulma sırasında parçalanmadan önce bir kristale dönüştü

Asherah (A-sher-ah): Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra bir ölümlü olarak Dünya'ya sürüldü.

Mercurial (Mer-cure-ree-el): Ölümsüz bir Afeya, Majesteleri Kraliçe İştaranın İlk Elçisi, Gece Topraklarının Yüce Leydisi

Moriel (Mor-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Orijinal Koruyucusu. Auriel ve Asherah'ın ilişkisini 44 Konseyi'ne rapor ederek Asherah'ın sürgün edilmesine, Auriel'in ışığı çalmasına ve ardından yok edilmesine yol açtı. Boğulmaya yol açan savaşta akadim ile ittifak yaptığı Dünya'ya sürgün edildi.

Theotis (Thee-otis): Lumeria Nutavia'nın mevcut İmparatoru. Theotis daha önce Korteria'lıydı ve Ka Kormac'ın bir soylusuydu. Yeğeni Avery

Kormac, İmparatorluğun Güney yarımküresinin, Arkasva ise Korteria'nın mevcut İmparatorudur.

Avery Kormac (Ae-very Core-mac): İmparatorun yeğeni, İmparator olarak İmparatorluğun altı güney ülkesini yönetiyor ve Arkasva olarak Korteria'yı yönetiyor.

Afeya (Ah-fay-ah): Boğulma'dan kurtulan ölümsüz Lümerliler. Önceleri Afeya, Lumeria Matavia'daki diğer Lumerialılardan ayırt edilemezdi. Tanrı ve Tanrıçaların soyundan geliyorlardı ve ölümlü bedene hapsedilmişlerdi. Ancak savaş çabalarına katılma talebini reddettiler. Bazı kaynaklar Moriel'in güçleri ve Akadim ile ittifak kurduklarına inanıyor. Valalumir parçalandığında, sonsuza dek yaşamakla lanetlendiler, evlerine dönemadılar, yaşamdan kurtulamadılar, dokunamadılar ya da büyü yapamadılar - bir başkası tarafından istenmedikçe.

Yerlerinize:

Lumeria (Lu-mair-ria): Boğulma sırasında Lumerian Okyanusu'na batana kadar Tanrı ve Tanrıçaların ilk cisimleştiği kıtanın adı.

Matavia (Ma-tah-via): Anavatan. Lumeria ile birlikte kullanıldığında batan kıtayı ifade eder.

Nutavia (Yeni-tah-via): Yeni topraklar. Lumeria ile birlikte kullanıldığında, Boğulma'dan sonra hayatta kalan ve Bamaria'ya -önceden Dobra'ya- ulaşabilenler tarafından kurulan İmparatorluğu ifade eder.

Bamaria (Ba-mar-ria): Lumerian İmparatorluğu'nun en güney ülkesi, Güney'in en prestijli Üniversitesi ve Büyük Kütüphane'ye ev sahipliği yapıyor. Ka Batavia tarafından yönetilir.

Korteria (Kor-ter-ria): İmparatorluğun en batısındaki ülke. Büyü dağlarında en az etkilidir, ancak Korteria'nın Lumerian silahları için Starfire'a erişimi vardır. Ka Kormac tarafından yönetilir.

Elyria (El-leer-ria): Tarih boyunca Ka Azria tarafından yönetilen Elyria'nın yönetimi artık aslen Bamaria'lı soylular olan Ka Elys'e geçmiştir.

Lethea (Lee-thee-a): İmparatorluğun Lümerya Okyanusu'nda bulunan tek parçası. Ka Maras tarafından yönetilen bu ülke, yetkileri elinden alınan veya vorakh ile suçlanan suçluların hapsedilmek üzere gönderildiği yerdir. "Lethea'dan daha uzak" ifadesi, adanın ötesinde okyanustan başka bir şey olmamasından kaynaklanmaktadır. Boğulma nedeniyle, adanın ötesine geçme fikri kişinin aklını kaybetmesine benzer.

Damara (Da-mar-ra): Ka Daquataine tarafından yönetilen, güçlü savaşçılarla bilinen bir Güney ülkesi.

Glemaria (Gleh-mar-ria): Ka Hart tarafından yönetilen, İmparatorluğun en kuzeyindeki ülke. Imperator Devon Hart Arkasva ve Kuzey Imperatorudur. Rhyan Hart daha önce Koltuğun ilk sırasındaydı.

Boğulmadan Kurtulduğu Bilinen Eski Dünyanın Tanınmış Canlıları:

Serafim (Ser-a-feem): Altın kanatlı kuşlar, kartal ile güvercinin karışımını andırırlar. Seraphim barışçıl yaratıklardır, Bamaria'da kutsaldır ve çoğunlukla Lumerian İmparatorluğu'nda ulaşım için kullanılırlar. Görünüşleri narin olsa da son derece güçlüdürler ve kısa mesafelerde on kişiye kadar yük taşıyabilirler. Seraphim'lerin hepsi sıcak iklimleri tercih eder ve İmparatorluğun en kuzeyinde nadiren bulunurlar.

Ashvan: Uçan atlar. Bunlar kanatları olmayan tek gökyüzü yaratıklarıdır. Uçuşları toynaklarında bulunan büyüden gelir. Bir ashvan hızlandığında, sihirleri üzerinde koşmak için küçük geçici yollar yaratacaktır. Teknik olarak ashvan uçamaz, ancak üzerine basıldığında ortaya çıkan ve kaybolan sihirli yollarda koşarlar. Büyünün kalıntıları arkalarında çizgiler oluşturarak geride kalır, ancak bunlar saniyeler içinde kaybolur.

Nahashim: İsteddiği zaman büyüüp küçülebilme yeteneğine sahip, arama amacıyla her boyuttaki alana sığabilen yılanlar. Kaybolan ya da aranan herhangi bir şey neredeyse her zaman bir nahashim tarafından bulunabilir. Pulları neredeyse yakıcı derecede sıcak kalır ve suya yakın yaşamayı tercih ederler. Çoğu nahashim, Lumeria Matavia'nın orijinal konumuna en yakın, okyanusa en uzak ülke olan Lethea'da yetiştirilir.

Gryphon (Grif-in): Yarı kartal, yarı aslan olan gökyüzü yaratıkları. Son derece büyük olan bu hayvanlar savaşa götürülebilir, dağları ve soğuk iklimleri tercih ederler. Lümer İmparatorluğu'nun en kuzey bölgelerinde seraphim ve ashvan'ın yerini alırlar. Seraphim'den çok daha ağır yükler taşıyabilirler.

Akadim (A-ka-deem): Tüm yaratıkların en korkuncu, kelimenin tam anlamıyla ruhsuz bedenler. Akadim kurbanlarının ruhunu yiyerek öldürür. Şeytani yaratıklar önceden dönüştürülmüş Lumerianlardı. Akadim bir Lumerian'ın iki katı kadar büyür ve bir soturion'un beş katı kadar güç kazanır. Ruhlarla beslenmeye devam ettikleri sürece ölümsüz olan bu yaratıklar

Lumerian büyüüne karşı dayanıklıdır. Akadim güneş tarafından zayıflatılır ve Kuzey Yarımküre'de yaşama eğilimindedir.

Su Ejderhası: Lümerya Okyanusu'nun derinliklerinde yaşayan mavi pullu ejderhalar. Önceleri zamanlarını kara ve su arasında eşit olarak geçiren tüm su ejderhaları Lümerya Okyanusu'nu benimsemiştir ve genellikle Lethea'ya yakın yerlerde görülürler.

Agnavim (Ahg-naw-veem): Lümerya topraklarında nadiren görülür. Saf alevden yapılmış kanatları olan bu kırmızı kuşlar Afeyan Yıldız Sarayı'nın işgal ettiği toprakları tercih eder. Lumeryalılar Boğulma'dan beri onları evcilleştiremedi.

Sartlar/Öğeler:

Doğum Bağı/Bağlama: Güçlerine dokunmalarını engellemek veya fiziksel hareket kabiliyetlerini kısıtlamak için bir Lumerian'ın etrafına bir ip bağlayan bir büyü içeren geleneksel bir bağlamanın aksine, Doğum Bağı hiçbir iz bırakmaz. Bir Bağlama geçicidir ve büyüü yapan büyücüye bağlı olarak az ya da çok güç ve ısıya sahip olabilir. Tüm Lumeryalılara yaşamlarının ilk yılında bir Doğum Bağı verilir; bu büyü, geliştiklerinde büyü güçlerine erişmelerini engeller. Tüm Lümerliler

büyülerini ergenlikle birlikte geliştirirler. Doğum Bağı ancak Lumerian on dokuz yaşına, yani yetişkinlik yaşına geldiğinde kaldırılabilir.

Hançer: Soturi'ye verilen törensel silah. Hançerin kendi başına özel bir gücü yoktur çünkü bir soturionun büyüü bedeni aracılığıyla dönüştürülür.

Ka (Kah): Ruh. Ka bir ruh kabilesi veya ailesidir.

Kaşonim (Ka-show-neem): Ataların soyu ve güç bağı. Kashonim'i çağırmak soyunuzun gücünü emmenizi sağlar, ancak duruma bağlı olarak kullanımı tehlikeli olabilir. Birincisi, uzun bir soydan geliyorsanız veya özellikle güçlü bir soydan geliyorsanız, sizi bilinçsiz bırakan ezici bir güç miktarı olabilir. İkincisi, çağırmanın içinden geldiği büyücüleri veya soturileri zayıflatma potansiyeline sahiptir. Ayrıca diğer öğrencilere karşı kullanılması da yasa dışıdır.

Kavim (Ka-veem): Ka'nın çoğuludur. Bir Ka, bir ruh kabilesine veya ailesine benzetilebilir. Evlilikler gerçekleştiğinde, birlikteliğin herhangi bir üyesi diğerinin Ka'sının adını alabilir. Tipik olarak, daha prestijli veya asil olan Ka kullanılır, böylece en güçlü Kavim'in büyümeye devam etmesi sağlanır.

Arkasva'nın Defnesi (Ar-kas-va'nın Lor-el'i): Arkasva tarafından takılan ta benzeri altın bir kolye. Arkasva, Lumeria Matavia'da Kral ve Kraliçe unvanının yerini almıştır ve Defne de tacın yerini almıştır, ancak aynı yüksek saygıya sahiptirler.

İktidar koltuğu: Tahta benzer. Lumeria Nutavia'da tahtların yerini Koltuklar aldı, çünkü birçok kraliyet üyesi Lumeria vatandaşları tarafından Boğulma'dan sorumlu tutuldu. Bir hükümdarın taht odası olabileceği gibi, Arkasvim'in de bir Oturma Odası vardır. Arkasva'nın tipik olarak Ka's kalesindeki Oturma Odasında bir Güç Koltuğu ve tapınağında başka bir Koltuğu vardır.

Çıta: Bükülmüş ay ve güneş ağacından yapılan çıta, büyücüler tarafından yaratılan büyüü dönüştürür. Büyü yapmak için bir çıta gerekli değildir, ancak büyüü büyük ölçüde odaklar ve güçlendirir. Daha fazla büyü dönüştürmek için daha büyük bir çıta gerekebilir.

Vadati (Va-dah-tee): Lumeryalıların çok uzak mesafelerde birbirlerini duymalarını ve konuşmalarını sağlayan taşlar. Bu taşların çoğu Boğulma sırasında kaybolmuştur. İmparatorluk şimdi bilinen her taşın sıkı bir kaydını tutuyor.

Valalumir (Val-la-loo-meer): Cennet'te başlayan ve Boğulma ile sona eren Göksel Savaşı başlatan Cennet'in kutsal ışığı. Işık, Asherah ve Auriel'in ilişkisine kadar yedi Tanrı ve Tanrıça tarafından korunuyordu. Asherah ölümlü olmak için sürgün edildi ve Auriel ona ışığı getirmek için düştü. Işığın bir kısmı kristalleşmeden önce Asherah'ın içine girdi. Savaş sona erdiğinde Valalumir yedi parçaya bölündü ve hepsi de Boğulma'da kayboldu.

Valya (Val-yah): Lumerian halkının Boğulma'ya kadar olan tarihini anlatan kutsal metin. Her biri küçük farklılıklar gösteren birden fazla valya kaydedilmiştir, ancak Mar Valya standarttır. Bir diğer popüler çeviri ise Boğulma'dan sonra Mar Valya'dan daha iyi korunduğuna inanılan Tavia Valya'dır, ancak hiçbir zaman kopyalama için standart haline getirilmemiştir. Küçük değişiklikler veya su hasarının olası etkileri, Auriel'in Aşera ile ilk karşılaşmasına dair farklı bilgiler sunar.

Vorakh (Vor-rock): Tabu, yasak güçler. Boğulma'dan sonra kaybolan üç büyüü yetenek yasadışı kabul edilir: vizyonlar, zihin okuma ve zihinle seyahat. Vorakh, Yüksek Lümerce'de "Tanrıların hediyesi" olarak çevrilebilir, ancak artık "Tanrıların laneti" olarak çevrilmektedir.

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

Vahiy Töreni: Tüm Lumeryalıları yaşamlarının ilk yılında, büyü güçleri geliştiğinde bu güce erişmelerini engelleyecek bir büyü olan Doğum Bağı verilir. Tüm Lumerianlar ergenlikle birlikte büyülerini geliştirirler. **Doğum Bağı** ancak Lumerian on dokuz yaşına, yani yetişkinlik yaşına geldiğinde kaldırılabilir. On dokuz yaşına gelen her Lumerian o yıl Auriel'in Bayram Günü'nde kutlanan Vahiy Töreni'ne katılabilir. Bu sırada bir Arkbüyücü tarafından bağları çözülür ve bir büyücü olup kendilerine bir asa mı yoksa bir soturion olup kendilerine bir hançer mi verileceğini seçebilirler. Arkbüyücü her bir katılımcıyı, Yemin Töreni'nde kendini tamamlayan bir yemine başlamak için kesecektir. Katılımcılar geleneksel olarak beyaz cübbe giyerler ve bu cübbe seçim yapıldıktan sonra çıkarılır. Bir soturion için sol bileğe bir kesik atılır ve kanları ateşe damlatılarak yeminleri edilir. Bir büyücü için sağ bileğe bir kesik atılır ve kanları suya damlatılarak yemin edilir.

Yemin Töreni: Büyücü veya soturion olma kararının ardından, her Lumerian bir Kashonim'in veya soyun parçası olacaktır. Bu, ihtiyaç duydukları zamanlarda güce daha fazla erişmelerini sağlamanın yanı sıra Kavim arasında bağlar kurmaya ve İmparatorluğu bir arada tutmaya devam eder. Yemin Töreni sırasında her büyücü ve soturion bir acemi olur ve bir çırağa bağlanır. Yemin edildikten sonra çırak, çırağın yaşayan tüm soyunun güçlerine erişebilir. Çırak da acemiye bildiği her şeyi öğretmekle yükümlüdür. Büyücü çırakları ve acemiler arasında romantik ilişkiler kesinlikle tavsiye edilmez.

Çırak ve acemi soturiler arasında romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır çünkü bu durum savaşıma ve koruma görevlerinin aksamasına neden olabilir. Katılımcılar geleneksel olarak siyah cübbe giyerler ve çırakları onlara yeni kıyafetlerini giydirmeden önce yakılırlar.

Meshedilme: Bir çırak eğitimini tamamladıktan sonra meshedilir ve Lümer toplumunun tam teşekküllü bir üyesi olur. Meshedilmiş bir büyücü veya soturion, eğitimini tamamlamış kişidir. Meshetme törenleri ayrıca bir Lumeryalının rütbesi yükseldiğinde, örneğin bir Varis Arkasva olduğunda veya bir Arkasva Imperator veya İmparator olduğunda da yapılır. Anointingler ömür boyu sürecek bir rolü ifade eder.

TEŞEKKÜRLER

Bir roman yazmanın 2022 bingo kartında olmadığını söylemeliyim. Ya da hayatımın bingo kartında. Ama işte buradayım. Ben kısa düşünen biri değilim. Hikâyeyi düşündüğümde, tüm parçaları, ne kadar destansı olabileceğini ve yazmanın kaç kitap alacağını düşünürüm. Bu yüzden asla bir novella yazmayacağım konusunda kendime oldukça güveniyordum. Ama bu kişilik özelliğimi alıp Gündönümü'nün sadece bir sahneden ibaret olan başlangıcına geri dönerseniz, sanırım tüm bunlar mantıklı geliyor (ve aslında sonunda haklıydım... Bir *novella* yazmadım).

Gündönümü'nün yaratılışı, siz sevgili okuyucuların Rhyan ve Lyr'in ilk öpüşme sahnesini sadece tam olarak değil, aynı zamanda onun bakış açısından da görmek istemenizle başladı. Ben de evet dedim. Ancak Rhyan o yaz o kadar karamsardı ve o geceden önce Lyr'i görmezden gelmek için o kadar çok nedeni vardı ki, bunun sadece bir sahne değil, bir hikaye olduğunu çok çabuk fark ettim. Sanırım Rhyan gerçekten anlatmamı istiyordu, çünkü bana o geceyle ilgili olmayan şeyler anlatıp duruyordu. Ne olduğunu anlamadan önce, "kısa hikâyemin" ilk iki bölümünü benimle birlikte Guardian of the Drowned Empire'in lansmanına ev sahipliği yaptığı için hâlâ iyileşmekte olan Marcella'ya teslim ediyordum. Ona geri bildirim için okuyup okumayacağını sorduğumda yanıtı, "Frankie, kısa öykülerin bölümleri olmadığını biliyorsun" oldu. Ben de "Yani?" diye cevap verdim. İnkâr içinde yaşamayı bırakıp aslında bir novella yazdığımı kabul edersem bölümlere bakmayı kabul etti.

Ben de öyle yaptım. Ve buradayız. Bildiğiniz gibi bir roman yazmam dışında. Ama her neyse.

Kızım ve Muhafız'dan çok farklı olduğu için bunu paylaşmak korkutucuydu. Yeni bir anlatıcı, yeni bir zaman dilimi ve genellikle çok yakın olmadığımız (belki de etrafta olmak için en hoş insanlar olmayan) bazı şirketlerle, yeni karakterlerle ve çok daha az Lyr ile zaman geçirdik. Ancak burada biraz zaman geçirdiğim için gerçekten memnunum, ana seriye daha derinlemesine dalmadan önce Rhyan hakkındaki kendi anlayışımı bile derinleştirdim. Ve bu kitap benim bile beklediğimden çok daha kişisel bir hal aldı. Benimle birlikte bu küçük yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, Donna Kuzma'nın paha biçilmez geri bildirimi ve sizin kusursuz ve acımasız eleştirileriniz olmadan bir kitabı bitiremezdim.

Asha Venkataraman, beta okumalarınız, coşkunuz ve yıllara dayanan dostluğunuz için sonsuza dek minnettarım.

Marcella Haddad, Rhyan'ın kendine özgü sesini en başından beri yakalamama yardımcı olduğu ve bunu yapabileceğime inandığı için.

Danielle Dyal, bir kez daha hızlı ve harika bir metin düzenlemesi için.

Stefanie Saw, muhteşem kapak tasarımı için! Konsept üzerinde biraz ileri geri yaptıktan sonra onu çivilediniz ve ağacı gördüğümde kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi.

Steve Kuzma, web sitesi hakkında hiç endişelenmeme gerek bırakmadığın için teşekkür ederim. Çünkü bunu asla yapmak istemiyorum.

Annem, yazdıklarımı her zaman desteklediğin için.

Tüm desteğiniz ve teknik yükleme yardımlarınız için Julie, siz olmasaydınız kaybolurdum.

Elissa, tüm veri analizlerinin başında durduğu ve benim kadar heyecanlı olduğu için.

Eva, okuduğun ve desteklediğin için. Michael, her zaman desteklediğin için. Miguel, her zaman kontrol ettiğin için.

Dylan, Blake, Hannah ve Dani, çünkü ne olursa olsun size her zaman teşekkür edeceğim.

ARC Ekibine, aslında hikayenin bir sonraki kitabı olmayan (ki hepinizin bunu istediğini biliyorum), alışılmışın biraz dışında bir şey denemeye istekli için. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Ve tabii ki Forsworn Mayhem için, Sokak Ekibi çok hevesli ve destekleyici oldukları ve lansman moduna girerken omuzlarımdaki yükü gerçekten hafıflettikleri için (yaptığınız her şey ve gerçekten var olduğunuz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır). Çok teşekkürler: Christine Stewart, Emma Reece, Heather Aspero, Marisa Schindler, Sandra Jean Glazebrook, Kyla Clarkston, Emma Russell, Victoria Marie Webb, Kristianna Weppler, Mercurial's Queen, Brianne Glickman, Emily Carlisle, Jade Lawson, Courtney Washburn, Tasha Jenkins, Heather Corrales, Justine Caylor, Yaneth Aguirre, Audra Jones, Alisa Huntington, Megan Cristofaro, Zoë J. OsikCéline Yzewyn, Katie Hunsberger, Mandy Carleton, Kayleigh Foland, Katie Mazza, Lauren Richards, Lara Kine, Marisa Sevenski, Sarah Heifetz, Courtney Stosser, Emily Kordys, Raqui Cobo-Flores, Kayla Hjelmstad, Cynthia Williams, Bekah Abraham, Iliana Katana, Priscilla Osorno, Brynly Kapelanski, Meghan Hughes, Nadia Larumbe, Madi Healey, Alina Heras, Erin Smith, Brittany Crain, Tiffany Ness, Takecia Bright, Olivia

Baumgartner, Maria Schmelz, Alexandra Marshall, Shana Heinrich, Maggie Siciliano, Emily Blakeslee, Joyce Fernandez, Sam Love, Kelsey Rhodes.

, işte başlıyoruz. Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi'nden sonra görüşmek üzere! Sevgiler,

Frankie

AYRICA FRANKIE DIANE MALLIS TARAFINDAN

Boğulmuş İmparatorluk Serisi:

Boğulmuş İmparatorluğun Kızı, Boğulmuş İmparatorluk

#1 Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı, Boğulmuş

İmparatorluk #2 Çok Yakında:

Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi, Boğulmuş

İmparatorluk #3 Boğulmuş İmparatorluğun Oğlu,

Boğulmuş İmparatorluk #1.5

İçindekiler

BOĞULAN İMPARATORLUK SERİSİ OKUMA SIRASI

İÇERİK UYARISI

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZINDAN ÜÇ YIL ÖNCE...

1. BİRİNCİ BÖLÜM

2. İKİNCİ BÖLÜM

3. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

4. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

5. BEŞİNCİ BÖLÜM

6. ALTINCI BÖLÜM

7. YEDİNCİ BÖLÜM

8. SEKİZİNCİ BÖLÜM

9. DOKUZUNCU BÖLÜM

BOĞULAN BOĞULAN OĞLU

İMPARATORLUĞUN HANIMI

İMPARATORLUĞUN LUMERİA

İMPARATORLUĞU

BAMARYAN KONSEYİ

UNVANLAR VE HITAP BİÇİMLERİ

SÖZLÜĞÜ

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

TEŞEKKÜRLERİ

AYRICA FRANKIE DIANE MALLIS

YAZAR HAKKINDA

İçindekiler

BOĞULAN İMPARATORLUK SERİSİ OKUMA SIRASI

İÇERİK UYARISI

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZINDAN ÜÇ YIL ÖNCE...

1. BİRİNCİ BÖLÜM

2. İKİNCİ BÖLÜM

3. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

4. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

5. BEŞİNCİ BÖLÜM

6. ALTINCI BÖLÜM

7. YEDİNCİ BÖLÜM

8. SEKİZİNCİ BÖLÜM

9. DOKUZUNCU BÖLÜM

BOĞULAN BOĞULAN OĞLU

İMPARATORLUĞUN HANIMI

İMPARATORLUĞUN LUMERİA

İMPARATORLUĞU

BAMARYAN KONSEYİ

UNVANLAR VE HITAP BİÇİMLERİ

SÖZLÜĞÜ

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

TEŞEKKÜRLERİ

AYRICA FRANKIE DIANE MALLIS

YAZAR HAKKINDA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.